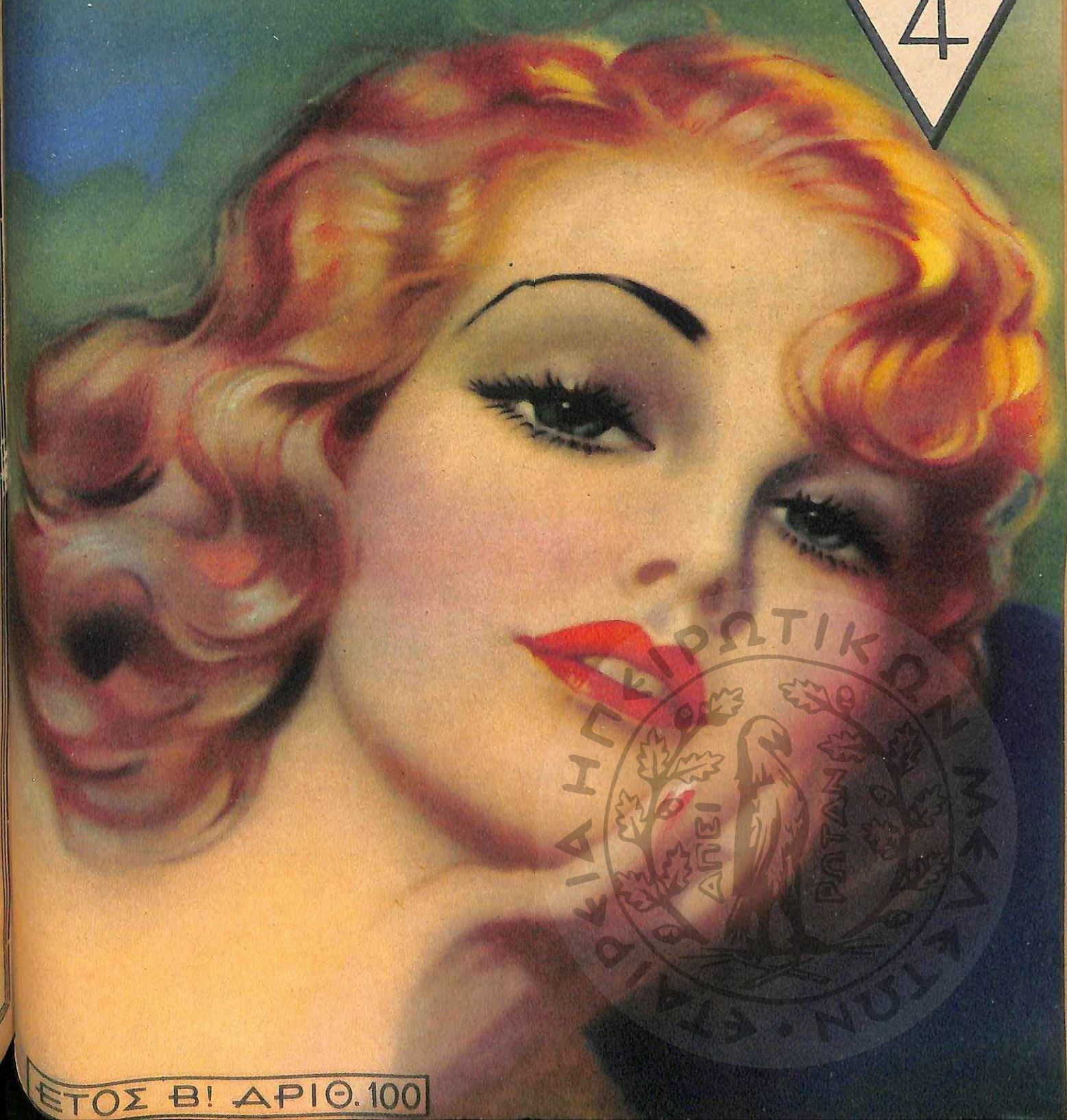

ΠΑΝΟΡΕΟΝ

ΔΡΑΧ.

4

ΕΤΟΣ Β! ΔΡΙΘ. 100

ΠΑΝΘΕΟΝ

**ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΝ
ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ
ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ**

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΟΔΟΣ ΠΟΛΥΚΛΕΙΤΟΥ 18

ΑΡΙΘΜΟΣ ΤΗΛΕΦΩΝΟΥ 28-333

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: ΕΤΗΣΙΑ 200 ΕΞΑΜΗΝΟΣ 100 ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ: ΕΥΡΩΠΗ ΛΙΡ. 1.10.0--ΑΜΕΡΙΚΗ ΔΟΛ. 6

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ: Ι. Α. ΣΚΟΥΤΕΡΟΠΟΥΛΟΣ ΚΑΙ ΣΙΑ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: ΙΩΑΝΝΗΣ ΣΚΟΥΤΕΡΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΑ ΧΕΙΡΟΓΡΑΦΑ ΔΕΝ ΕΠΙΣΤΡΕΦΟΝΤΑΙ

Ο ΧΕΙΜΩΝ ΕΡΧΕΤΑΙ!.. ΕΤΟΙΜΑΣΘΗΤΕ!

Καί πρώτα απ' όλα βάψατε μόναι σας τὰ περσινά σας φορέματα με τὰς ιδεώδεις Γερμανικὰς Βαφὰς ARTI καί θὰ γίνουν καινούργια καί μοντέρνα καί οὐδέποτε θὰ διακρίνονται ὡς βαμμένα.

Δὲν εἶναι ρεζκλάμα εἶναι πραγματικότης. Δοκιμάσατε καί θὰ πεισθῇτε. Αἱ Βαφαὶ ARTI οὐδέποτε ξεβάφουν οὔτε καί ἐπιφέρουν στὸ φόρεμα τὴν παραμικρὰν φθοράν. Οὐδέποτε νὰ δέχεσθε ὅμως νὰ σὰς δίδουν βαφὰς χυμὰ μετὴν δικαιολογίαν ὅτι καί αὐταὶ εἶναι Μάρκας ARTI διότι βαφαὶ ARTI χυμὰ δὲν ὑπάρχουν παρὰ μόνον εἰς πακετίδια μετὴν Μάρκα ARTI. Καί πωλοῦνται στὰ Φαρμακεία καί Ἐμπορικά. Ἀντιπροσωπεία:

ΑΘΗΝΑΙ—ὁδὸς Λέκκα 21α

ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ—ὁδὸς Ἑρμοῦ 16

*Περιωδιῶδε
τὰ μαλλιά σας
... ἄλλὰ ὡς;*

ὄχι βέβαια μετὸ κάθε σαπουνὶ πού περιέχει ἀλκαλικά ἄλατα, τὰ ὁποῖα καταστρέφουν τὶς ρίζες τῶν μαλλιῶν! Τὸ Σαμπουάν «TÊTE-NOIRE» (Tèt-νουάρ) ἀπηλλαγμένο ἀπὸ κάθε χρωστικὴ ἢ ἄλλη ἐπιβλαβὴ οὐσία, εἶναι κατασκευασμένο σύμφωνα μετὰ τὰ τελευταῖα δεδομένα τῆς Ἐπιστήμης. Διατηρεῖ τὰ μαλλιά ὑγιή, ἐλαστικά, χωρὶς πιτυρίδα. Ἡ ἐξαιρετικὴ στιλπνότης πού ἀποκτοῦν ὀφείλεται στὸ Cheveclat (δηλ. τὴ σκόνη πού περιέχεται στὸ μικρὸ ἐσώκλειστο φακελλάκι). Τὸ ξανθὸ ὁμοίχρωμο τῶν μαλλιῶν σας ἐπιτυγχάνεται μετὴν τακτικὴ χρῆσι τοῦ Shampodor-TÊTE-NOIRE. Ζητήσατε τὸν πράσινο φακέλλο.

SHAMPODOR SHAMPOSAN

Γιὰ ξανθὰ *Γιὰ σκούρα*
ΤÊTE-NOIRE
avec cheveclat

ΕΝ ΑΝΤ/ΠΟΣ, Π. Ι. ΜΑΓΚΡΙΩΤΗΣ, ΕΡΜΟΥ-ΝΙΚΗΣ 10 ΤΗΛ. 25-739
ΑΛΜΑ

ΔΙΑΤΙ ΜΕΤΑΧΕΙΡΙΖΟΝΤΑΙ ΧΛΩΡΟΔΟΝΤ;

2.) Η ΜΗΤΕΡΑ

Διότι θεωρῶ τὸ καθάρισμα τῶν δοντιῶν ὡς ἓνα σοβαρὸν τμῆμα τῆς ὑγιεινῆς περιποίησεως τῶν ἀγαπητῶν μας μικρῶν καί διότι ἡ δροσιτικὴ γεῦσις τῆς μέντας ἀρέσει στὰ παιδιὰ καί καθαρίζουν εὐχαρίστως τὰ δόντια τῶν καθημερινῶς.

Ἡ ΧΛΩΡΟΔΟΝΤ, ἡ δροσιτικὴ ὀδοντοπαστὰ ἀπομακρύνει τὸ ἄσχημο κίτρινο ἐπίστρωμα τῶν δοντιῶν καί κάνει τὰ δόντια, συχνὰ καί ἀπὸ τῆς πρώτης χρησιμοποίησεως, κατάλευκα.

CHLORODONT

ΑΛΜΑ

Δύο Κομμώσεις Περμανάντ εξαντρίχ των εργαστηρίων ΓΑΡΥΦΑΛΛΟΥ

ΤΙΜΑΙ ΠΕΡΜΑΝΑΝΤ

Δι' ηλεκτρισμού
Δι' ηλεκτρισμού εξαντρίχ
Ανευ ηλεκτρισμού

Δραχ. 100
Δραχ. 125
Δραχ. 125

ΓΑΡΥΦΑΛΛΟΥ ΠΑΤΗΣΙΩΝ · ΧΑΛΚΟΚΟΝΔΥΛΗ 20 ΤΗΛ. 23.341

Γιά περίφημα διά την Ελλάδα εργαστήρια ΠΕΡΜΑΝΑΝΤ ΓΑΡΥΦΑΛΛΟΥ
Εύρίσκονται εις την ευχάριστον θέσιν νά αναγγεί-
λουν εις την πολυπληθή πελατείαν των, ότι από 1ης
'Οκτωβρίου παρέλαβον 3 Νέα μηχανήματα τύπου 1936

μέ τα όποια
θά παρουσιά-
σουν θαύματα
Κομμώ σε ω ν
διά την χειμε-
ρινήν περίο-
δον.

Διά την κα-
λυτέραν έξυ-
πηρέτησιν των
Κυριών και
Δεσποινίδων
θά εξακολου-
θήσωμεν με
τάς ιδίας τι-
μάς, ήτοι:

ΝΑ ΔΡΑΜΑΤΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

ΤΡΕΙΣ

ΝΕΚΡΟΙ

ΤΟΥ ΣΑΡΛ ΜΕΡΕ

Όταν ο Πώλ Μαγκραϊ άκουσε τον παιδικό του φίλο Σαμπριώ, νά τοῦ λήη πῶς ἡ γυναίκα του, ἡ λατρε-
μένη του Έμμα, τὸν πρόδινε μ' ἕναν ἄλλο ἀρκέσθηκε νά
μαγεύσῃ εἰρωνικά καὶ ν' ἀπαντήσῃ.

—Γελοῖέσαι. Θάπρεπε νά χαλάσῃ ὁ κόσμος γιὰ νά συμ-
παθεῖ. Ἡ Έμμα μου, εἶναι τὸ πιὸ ἀγνὸ κι' εὐγενικὸ
πνεῦμα ποὺ μπορεῖ νά ὑπάρξῃ στὸν κόσμο, ἀνίκητη γιὰ
τὴν τέτοια μικρότητα. Κι' ἂν συνέβαινε ποτὲ ν' ἀλλάξῃ
οἱ θέσεις ἀνέναντί μου θά μοῦ τόλεγε..

Ὁ Σαμπριώ σήκωσε τοὺς ὤμους του μ' ἀδιαφορία,
—Πιστεὺε δ, τι θέλεις εἰπε. Ἐγὼ νομίζω πῶς ἐξεπλήρω-
σάν τὴν ὑποχρέωσιν ποῦεῖχα σὰ φίλος. Τόσο τὸ καλύτερο
πρὸς δέ με πιστεύεις... Γιατί, μὰ τὴν πίστη μου, πρὶν
ἀπ' αὐτὸν, δίστασα πολὺ. Εἶναι βλέπεις, πολλοὶ ποὺ

προτιμῶνται πῶς εἶναι προτιμότερο
ἀρνηθῆναι τοὺς γνωστούς μας νά
μὴν στῇν πλάνη ποὺ τοὺς ἀνεί εὐτυ-
χεμένους, παρά νά τοὺς ἀνοίγουμε τὰ
μάτια στὸ φῶς τῆς πραγματικότητος,
ποὺ μπορεῖ νά τοὺς κάνῃ δυστυχεῖς..
Ἐὰν φεύγω, εἶναι περιττὸ νά προχω-
ρῶ στίς λεπτομέρειες..

Στὴ σκέψιν τοῦ Πώλ, καθὼς ὁ Σαμ-
μπριώ ἀπομακρυνότανε μ' ἀργὰ βήματα,
ἐκείνος νά ξαναγυρῶν τὰ περασμένα
ἢ γνωριμιά του μετὰ τὴν Έμμα στὸ
πρὶν τοῦ Σαμπριώ, ἡ ἀγάπη ποὺ τοὺς
ἐκείνη τὸν ἕνα κοντὰ στὸν ἄλλο εὐθύς
ἢ ἀδερφή τοῦ Λουὶ τοὺς ἐσύ-
στησε, ἡ ζηλοτυπία ἐκείνου, ποὺ ἀγα-
ποῦσε ἐπίσης τὴν Έμμα, ἡ ἀπομα-
κρυνσή του ἀπὸ τὸ Παρίσι γιὰ καιρὸ,
ποὺ μόλις ἀνηγγέλθησαν οἱ γάμοι
αὐτοῦ. Ἀσφαλῶς διαλογιζότανε, δὲν
οὐ συγχώρησε ἀκόμα τὸ ὅτι τοῦ πῆρα
ἐκείνη ποὺ νόμιζε πῶς θά κάνει δική
καὶ προσπαθεῖ νά συντρίψῃ τὴν
καρδιά μου τυφλωμένος ἀπὸ μιὰ κα-
κή ψήληα.. Τι μπορεῖ νά μαθεῖ εἰς βά-
θος τῆς Έμματος στὸ δίμηνο διάστημα
ποὺ ξαναγύρισε ἐδῶ; Καὶ ποῖος ὁ λό-
γος νά μοῦ τὸ ἀνάφερνε;.. Ὅχι, δὲν
θα εἶχε νά μοῦ πῇ δὲν εἶναι πα-
συκοφαντίας..

Ὅσο, εἶναι μοιραῖο διὰ τὴν καρδιά τοῦ ἀνθρώ-
που νά σιάζουμε κάπως τὸ φάρμακόν τῆς ἀμφιβολίας, ἢ πῶς
νά κλονίζεται, νά γεννιέται τὸ δίλημα: Μὴν γελιέμαι;
Ἐὰν, παρ' ὅλη τὴν ἀντίδρασιν ποὺ ἔδειξε στὴν κατηγο-
ρίαν τοῦ Λουὶ Σαμπριώ ἐναντίον τῆς γυναίκας του, ὁ Πώλ
Μαγκραϊ, ἐνοιῶθε μέσα του καὶ κάποιον ἐνδοιασμό γιὰ τὸ
καταλογισμὸν τῆς πεποιθήσεώς του στὴν ἀφοσίωσίν της.
Δὲν ὑπάρχει τίποτε πιὸ ἀστατό ἀπ' τὴν γυναικεῖα καρδιά,
ποὺ ἐλογίστηκε σὲ μιὰ στιγμή. Κι' ἡ ἐπιθυμία ν' ἀκούσῃ
τοῦ ὁ Λουὶ βάσζε τὴν κατηγορίαν του, φλόγιζε τὸ αἷμα
ἐν ὅλῳ. Ἐπρεπε ν' ἀκούσῃ ὡς τὸ τέλος. Πρέπει νά μάθῃ.
Καὶ βγήκε νά τὸν ἀναζητήσῃ. Ἦταν ὅμως ἀργά. Ὁ
Πώλ εἶχε χαθεῖ μέσα στὸ πλῆθος ποὺ διέσχισε τὸ δρόμον
τὴν ὥραν ἐκείνην.

Ὁ Πώλ Μαγκραϊ, γύριζε συνήθως σπῆτι του στίς 9. Αὐτὴ
τὴν ὥραν δὲν μποροῦσε νά κρατηθῇ ἔξω καὶ γύρισε
στὴν 7. Καὶ πρᾶγμα παράδοξο. Ἡ Έμμα ποὺ τοῦχε πρὶν
τὸ μεσημέρι, δὲν θά πῆγαινε πούθενά, ἔλειπε,
Ὁ Πώλ ἄρχισε νά βηματίζει τώρα κατὰ μῆκος καὶ πλά-
τος τοῦ δωματίου νευρικά. Ποῦ νά ἦταν; Τι ἔκανε;
Φώναξε τὴν καμαριέρα καὶ τὴν ρώτησε.

—Εἶναι τώρα ἕνας μῆνας ποὺ βγαίνει κάθε μέρα ἀπὸ τίς
8 τὴς 8 τὸ ἀπόγευμα, τοῦ εἶπε μ' ἕνα χαμόγελο
ποὺ φάνηκε στὸν Πώλ εἰρωνικό.

Μετὰ μιὰ χειρονομία ἀπότομην ἔδειξε στὴν καμαριέρα τὴν
καὶ καὶ σωριάσθη βαρὺς σ' ἕνα κάθισμα. Ὅλα γύριζαν
ἐν γύρῳ του κι' ἐνοιῶθε τὸ μυαλό του νά σαλευθῇ.. Οἱ
ἐκείνη γιγαντώνονταν καὶ στὸ γκρέμισμα τῶν ὁ εἰρῶν του
ἐκείνη τὴν ζωὴν περιττῇ. Γιὰ μιὰ στιγμή μάλιστα τοῦρθε νά

σῶρῃ τὸ πιστόλι του καὶ ν' αὐτοκτονήσῃ. Ὡστόσο, διὰ
ἄλλαξε ἰδέαν. Κι' ἂν δὲν ἐπρόκειτο παρὰ περὶ ἀπλῶν
περιπάτων στὰ μαγαζιά; Δὲν ἔπρεπε νά κάνει τί-
ποτα πρὶν ἐξακριβώσῃ.

Σηκώθηκε κι' ἄρχισε νά βηματίζει πάλι νευρικά. Ἀπότο-
μα σὰν κάποια σκέψιν νά τὸν ἠλέκτρισε, πέρασε στὸ
μπουντουάρ τῆς γυναίκας του κι' ἄρχισε νά ψάχνῃ τὰ διά-
φορα συρτάρια.. Ἐάφνου μιὰ φωνὴ ἔξφυγε ἀπ' τὰ χεῖλη του.

—ὦ, ἕνα γράμμα τοῦ Ζᾶν Περμοντιέ γιὰ τὴν Έμμα;
Τι θέλει αὐτός; Τὸ ξεδίπλωσε κι' ἄρχισε νά διαβάσῃ:
«Λαρεῖα μου, Σὲ περιμένω αὔριο στίς 4. Δὲν πρέπει νά
διστάσῃς. Ἡ ἀγάπη δὲν εἶναι ἐγκλημα. Εἶναι ἀνοησία νά
θέλῃς νά χωρίσῃς τὸν Πώλ γιὰ νά δοθῇς σ' ἕνα ἄλλο.

—Τὸν ἀτίμο! ψέλλισε μ' ἀγανάκτησιν ὁ Πώλ. Τσαλάκω.

σε τὸ γράμμα στὰ χεῖριά του κι' ἄρχισε
νά σκέπτεται τί στάση ποῦτορεπε νά
τῇρῃ.. Τὴν ἐκδικήσῃ ποὺ θάπαιρνε.
Θάπλητε αὐτόν; ἐκείνη.

Ἐάφνου ἡ πόρτα ἀνοίξε καὶ πρόβα-
λε γλυκεῖα σὰν δνείρο, μετὰ τὸ γόητευ-
τικώτερον χαμόγελο στὰ χεῖλη της ἡ
γυναίκα του.

—Καλὴσπέρα Πώλ, τί μοῦτρα εἶναι
αὐτά! τοῦ εἶπε.

Ἐκείνος δὲν βρῆκε τὴ δύναμιν ν' ἀ-
παντήσῃ. Τὰ χεῖλη τοῦ ἔτρεμαν τὸ μυ-
αλό του τρικυμιζόταν ἀπὸ χίλια δυὸ
συναίσθημα, ἡ καρδιά του, πληγω-
μένη στὰ ἄγια τῶν ἁγίων της, σπαρα-
ζόταν ἀπὸ τὸν πόνο.

—Πώλ, τί συμβαίνει; τοῦ ξανάπε
αὐτὴ, χωρὶς νά φαντάζεται τὴν τραγω-
δίαν ποὺ πλεκτόταν τὴν ὥραν ἐκείνην.

Ὁ Πώλ Μαγκραϊ, τὴν ἀγριοκύτταξε
καὶ τῆς ἔτεινε τὸ γράμμα.

Ἡ νέα γυναίκα καταλαβε. Τὰ πόδια
της λύγισαν καὶ τὰ τριαντάφυλλα τοῦ
προσώπου της ἐσβυσαν. Ἐπρεσε βαρεῖα
σὲ ἕνα κάθισμα καὶ τοῦρριξε ἕνα ἴκε-
τευτικὸ βλέμμα.

—Πώλ ἡμάρτον..

Ἐκείνος τὴν ἐσφίξε στὰ μπράτσα του.
—Γιατί, γιατί τόκανες; ὠλόλυξε

Σ' ἀγ' ποῦσα τόσο, σ' ἐμπιστευόμουνά τόσο τυφλά..

Τὰ δάκρυα τὴν ἐμπόδισαν ν' ἀπαντήσῃ.
—Πές μου: γιατί γιατί παρέβης τοὺς ὅρκους σου, γιατί
μ' ἔκανες περιγεῖλον ἐχθρῶν καὶ φίλων; ἐπέμεινε ὁ Πώλ.

—Τὸν ἀγαποῦσα, εἶναι τόσο ὠραῖος, τόσο γοητευτικός
Πώλ.. Συγχώρησέ με.. Θά φύγω, θά σ' ἀφήσω, κι' ἔτσι..

Δὲν πρόλαβε νά τελειώσῃ τὴν φράσιν της. Ἐκείνους τὸν
ἀγαποῦσα, εἶναι τόσο ὠραῖος, ἔφτασε στὴν καρδιά
τοῦ Μαγκραϊ σὰν ἕνα δίκωπο φλογισμένο μαχαίρι, σὰν μιὰ
γερὴ μπαλταδιὰ ποὺ γκρέμιζε τίς ἐλπίδες του γιὰ τὴ συ-
νέχισιν τῆς εὐτυχισμένης ζωῆς κοντὰ της. Ἐστὶ τυφλωμέ-
νος ἀπὸ τὸ πάθος τῆς ζηλοτυπίας ἀγάπης του, ἔσυρε τὸ
πιστόλι του καὶ τῆς ἔρριξε. Οὐτε δική του, οὔτε κανενὸς
ἄλλου τοῦ!

Στὸν κρότον τοῦ πιστολίου ὁ Μαγκραϊ ἀλαφιάστηκε. Στὸ
πάτωμα σπάρταξε τὸ σφριγηλὸ σῶμα τῆς ἐκλεκτῆς του καὶ
τὸ αἷμα ἔτρεχε ἀπ' τὴν πληγὴ ἀλυκὸ ἔσκυψε ἀπὸ πάνω της.

—Έμμα, ἀγάπη μου, γλυκεῖά μου! φώναξε σπαραχτι-
κά. Καὶ πέρνοντας στὰ χεῖρά του τὸ ξανθόπλοκαμὸ κεφάλι
της ἄρχισε νά τὸ φυλάτῃ. Ἐκείνη ὅμως δὲν ἔβλεπε, δὲν αἰ-
σθανόταν. Δὲν ἰκέτετευσεν ὡς πρὶν.. Εἶνε πληρώσει μετὰ
τὴν ζωὴν τὴν ἀνομη ἀγάπης της, τὸ σκληρὸ τῆς σφάλμα..

Όταν ὁ Πώλ ἀντελήφθη τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ ἀσυγκρά-
του θυμοῦ του, τινάχτηκε ἐπάνω σὰν τρελλός..

—Ἐκείνος βγαίνει.. Ὁ Λουὶ, ὁ ἀναίδρο, ψέλλισε. Καὶ
σπρώχνοντας βίαια τὴν καμαρὰ ποῦχε ριχθῇ στὸ πτώμα
τῆς κυρίας της κραυγάζοντας γοερά ἄρχισε νά τρέχῃ σὰν
τρελλὸς στὸ δρόμον.

Τὴν αἰλιμὴν μέραν οἱ ἐφημερίδες ἀνέγραψαν: Τὸ χθεσινὸ
τραγικὸ οἰκογενειακὸ δράμα. Τρεῖς νεκροί, ΖΑΝ ΡΑΜΩ

ΤΟ ΩΡΑΙΟΤΕΡΟΝ ΙΠΠΟΤΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

Ο ΛΗΡΓΟΣ ΤΟΥ ΑΙΜΑΤΟΣ

α μην ἀμφιβάλ-
 τῇ γυναίκα ποῦ
 ἦκε μιά ὄχλοβοή,
 οὐβος βιαστικῶν
 νοίξε μέ
 σαβάν ἐ-
 αὶ τὸ μα-

ρομερῆς παρα-
 τῇ φωνή
 οὐ εἶσε, ἄθλι-
 οῦ εἶναι ἡ Ρο-
 οματι τοῦ πα-
 α.
 μως ἓνα Παι-
 ἀχῃ καὶ Ποι-
 ῶ Καλοῦ, παιδι
 ἀγγλικὸ στρά-
 σπίζεται τὸν
 ἓνα παιδί. "Αν
 γεγονός, γιατί

διοῦ, ἀνακο-
 νῶν παιδιῶ-
 Ἔσταμά
 νεια. "Επει-
 ράνς, ζωντα-
 τος ἀπεσύρ-
 στὸν τοίχο

κτυπήσουν !
 τε ἡ ἔξη !
 τανε ! Ἐλαχ-
 Προσισθανόν-
 τὸ θάνατο. Π-
 — Καλλι-
 γιὸ μιά τελε-
 τασμάτων.
 Καλλίτερο
 τὸ τὸ σκοπὸ
 στο κίνδυνο.
 ἀπὸ ἓνα κτῶ

μὰς ἰδὴ κανεῖς, οὕτε νὰ μὰς γνωρίσῃ! Στὸ διάβολο ὁ Σαῖ-
τάνο καὶ τὰ πειράματά του. Βίαιος θάνατος χωρὶς
χύσιμο αἵματος! Τὶ νὰ κάνω; "Ἐνα κτύπημα στὸ κεφάλι,
ἢ νὰ τὸν πνίξω;

"Ἄν ὁ Μπουά Ρεντὸν ἐπρόσχε καλλίτερα τὸ παιδί, θά-
ειχε μιὰ ἀκριβὴ ἰδέα τῆς μορφῆς ποὺ παίρνει ἡ φρίκη εἰς
ἓνα ἀνθρώπινο πρόσωπο. "Ἀλλὰ σκεπτόταν" κι' ἐπῆρε τὴν
ἀπόφασιν νὰ τὸν κτυπήσῃ μ' ἓνα ρόπαλο στὸ κεφάλι. Μὲ
μιὰ τρομακτικὴ ἡσυχία ἀνασκοιμώωσε τὸ δεξιὸν τοῦ
μανίκι.

"Ὁ Χαρντίν, σ' αὐτὴ τὴν κόκκινη φάτσα εἶδε τὴν ἐκφρα-
σὴ μιᾶς ἀπαφάσεως θανάτου, εἶδε τὴν ἀποτρόπαιον ἐτοιμα-
σίαν. Ὁ Μπουά Ρεντὸν ἐσήκωσε τὴ γροθιά του.

Τὴ στιγμὴ ἐκείνη ἡ βάρκα ταλαντεύθηκε βίαια. Οἱ βαρ-
κῆρες μὲ μίαν ὑπόθεσιν ν' ἀφίσουν φωνή. Μ' ἓνα τρελλό-
πῆδημα, ὁ Χαρντίν βρέθηκε ξαφνικὰ ὄρθιος μὲ δεκαπλασι-
ασμένους δυνάμεις. "Ἐσπρωξε τὸν κολοσσό... Μιὰ τρομερὴ
βλαστήμια, ἔπειτα ὁ θόρυβος ἐνὸς σώματος ποὺ πεφτε στὸ
νερό. Ὁ Χαρντίν ἐπῆδησε στὸ ποτάμι.

Μιὰ στιγμὴ ἀργότερα μεταξὺ τῶν ἀορίστων φώτων
πεύλαμπαν στὰ ὑγρά ἀλλάκια, οἱ ἄθροιστοι τῆς βάρκας τὸν
εἶδαν ν' ἀναδύεται. Ὁ ἕνας ἐσήκωσε τὸ κουπί, ἀλλ' ὁ
Μπουά Ρεντὸν τὸν συνεκράτησε. "Ἐπρεπε νὰ πεθάνῃ χω-
ρὶς χύσιμο αἵματος. Καὶ ἐπῆδησεν τότε κι' αὐτὸς στὸ
ποτάμι.

Ἡ βάρκα ἀπομακρύνθηκε. Ὁ Χαρντίν ποῦνταν καλὸς
κολυμβητὴς, προχωροῦσε πρὸς τὰ κεραμοποιεῖα, ἐξασθε-
νημένος ἀπὸ τὸ κτύπημα καὶ τὴν πάλιν. Σὲ μιὰ στιγμὴ,
ἐντελῶς ἀποκατωμένως ἀφῆθη στὴ διάκρισιν τοῦ ποταμοῦ.
"Ἀλλὰ ἡ θύμησις τῆς Ροζελίς, τὸν συνεκλόνησε σύγκορμον." Ἐ-
πρεπιδόξῃσι γιὰ κείνην καὶ συνεκέντρωσε τὰς δυνάμεις του,
ὅταν ἄκουσε πίσω του ἓνα παφλοσμός. Ἐγύρισε τότε τὸ κε-
φάλι καὶ εἶδε. "Ἐνας ὑπερμεγέθης ὄγκος σκότους βρισκόταν
μπροστά του.

"Ὁ κολοσσός, μὲ μιὰ προσπάθειαν βγῆκε ἔξω ἀπὸ τὸ νε-
ρό, γιὰ νὰ πέσῃ μ' ὅλο του τὸ βόρος ἐπάνω στὸ Χαρντίν.
Στὸ σκοτάδι, ἀκούσθηκε ἓνα μούγκρισμα. "Ἐπειτα τίποτα.
Ὁ Χαρντίν τρομαγμένος ἐβόλυσεν. Ὁ Χαρντίν μὲ τὴ φόρα
ποῦ εἶχε παρμένη ἐχάθηκε μέσα στὸ νερό.

"Εκεῖ συνήντησε μιὰ τρομερὴ δίνη!

"Ἀμέσως ὁ Χαρντίν ἐζήτησε ν' ἀνέβῃ στὴν ἐπιφάνειαν,
καὶ σὲ κάθε ἀπόπειράν ἐσκόνταβε σ' ἓνα ἀπλωμένο βραχίονα
ἐτοιμοῦ νὰ τὸν ἀρπάξῃ. Ὁ Χαρντίν πνιγόταν, ἔδινε τὰς
τελευταίας δυνάμεις του. "Ἐνα δευτερόλεπτο βρέθηκαν
σῶμα μὲ σῶμα. Μὲ μιὰ τελευταία προσπάθειαν δ' αὐτοῦ,
τῆς ὑπάρξεως ἐλευθερώθη, ξαναβγῆκε στὴν ἐπιφάνειαν καὶ
ἐπροχώρησε πρὸς τὰ ἔξω. Δὲν ἔβλεπε πιά τὸν ἐχθρόν! Τὸ
ἐνστικτὸν μόνον τὸν ὑπεβάσταζεν ἀκόμη καὶ τὸν ὠ-
δηγοῦσεν. "Ὅχι μακριὰ του καὶ ἀριστερά του μιὰ σκιά ὠρ-
θώνετο γιγάντιο φάντασμα, σάν νὰ παρακολουθοῦσε μὲ
ἐνδιαφέρον τὸ δράμα αὐτό.

"Ὁ Χαρντίν ἀνεγνώρισε τὸ φάντασμα αὐτό. "Ἦταν ὁ
πύργος τοῦ Νεσλέ. Μὲ κομμένη ἀναπνοή, μὲ μεγαλωμένα
τὰ μάτια μπόρεσε νὰ κάνῃ μιὰ τελευταία προσπάθειαν, ἡσ-
θάνθη δι' αὐτοῦ καὶ προχωροῦσε πρὸς τὴν ὄχθιν. Δὲν
ἄντεχε πιά καὶ τὴ στιγμὴ ἐκείνη ἄκουσε πίσω του κάποιον
ποὺ προχωροῦσε, τὸν ἀκολουθοῦσε βῆμα πρὸς βῆμα, ἐβγαίνει
ἀπὸ τὸ νερό, συγχρόνως μ' αὐτόν. Ξαφνικὰ στὴ βραεὶά
σιγῇ ὁ μέγας κώδων τοῦ Λούβρ ἐκτύπησε μιὰ. Ὁ
Χαρντίν ἐταράχθη ἀπὸ τὸ κεφάλι ἕως τὰ πόδια ἀπὸ ἓνα
τέτοιο σκίτημα, ὥστε ἡ τελευταία του καθαρή ἐντύπωση
ἦταν δι' τὸ ρόπτρο τοῦ χοντροῦ κώδωνος τὸν ἐκτύπησε
στὸ σβέρκο. Καὶ ἐνόμισε ὅτι ὁλόκληρη ἡ ὑπαρξὴ του ἀ-
πολιθώθη. "Ἐπεσε σάν ἓνα κουρέλι καὶ ἔμεινε στὴ ἄμ-
μον ἀκίνητος, χωρὶς ν' ἀναπνεύσῃ καθόλου, σάν νὰ μὴν
ζοῦσε...

"Ὁ Μπουά Ρεντὸν ἐσταμάτησε, φουσκωμένος, ἐγονυπέτη-
σε στὴν ἄμμο καὶ ἐξέτασε τὸν Χαρντίν.

— Τί! καλὰ, εἶπε ξαφνικὰ, εἶναι νεκρός.

"Ἡ ὑπόθεσις ἐτελείωσε γρήγορα. "Ἀρκεῖ καὶ προσεκτι-
κά, πρῶτα μὲ τὸ χέρι καὶ ἔπειτα μὲ τ' αὐτὴ στὴν καρδιά,
ἐξέτασε τὸν Χαρντίν.

— Πνίγηκε! εἶπε. Καὶ ἔτσι ὅλα πῆγαν καλὰ. "Ἐμπρὸς
τώρα.

"Ἐπῆρε τὸ πτώμα στὰ χέρια του καὶ τότε παρατήρη-
σαν ὅτι εἶχε σκληρυνθῇ. "Ἦτο ἀδύνατον νὰ λυγίσῃ κανεὶς
ἓνα χέρι ἢ τὸ πόδι του.

"Ἀρχισε νὰ προχωρῇ, μπῆκε στὴν πόλιν, διέτρεξε τὸν
ὁρόμον τῆς Φέβελ, στενὸν, μαῦρον, τρομερόν, ἐσταμάτησε

ἐμπρὸς σὲ ἓνα σπῆτι. "Ἐκτύπησε καὶ ὁ Σαῖτάνο παρυσία-
σεν! Ὁ Μπουά Ρεντὸν μπῆκε, στὴν πρώτη σάλλα, γεμάτη
χλὴν, καὶ διάφορα πακέτια, κρεμασμένα στοὺς τοίχους.

— Περᾶστε εἶπε ὁ Σαῖτάνο.
"Ὁ Μπουά Ρεντὸν, ἔκαμε γρήγορα γρήγορα τὸ σταυρὸ
του καὶ μπῆκε στὴν δευτέρην σάλλα. Τὸ παραπέτασμα ἀ-
νοίξε. Οἱ τρεῖς ζωντανοὶ ἦσαν ἐκεῖ, στὰ σκαμνία τοῦ
μὲ τὰς φλέβες τῶν κροτάφων τῶν ἐξογκωμένους ἀπὸ τὴν
τρομερὴν προσπάθειαν νὰ φωνάζουν, μὲ τρελλὰ τὰ μάτια
τὰ μαλλιά σηκωμένα, καὶ εἶδαν... Εἶδαν τὸν Μπουά Ρεν-
τὸν νὰ περιιᾶται μὲ αὐτὸ τὸ πτώμα τότεντωμένο καὶ ἀκαμπτον
σάν μιὰ σανίδα.

— Περᾶστε εἶπεν ὁ Σαῖτάνο.

"Ὁ Μπουά Ρεντὸν ὠχρὸς ἐπέρασε σὲ μιὰ τρίτη αἴθουσα.
ποῦνταν πλακόστρωτη! Γιὰ ἐπιπλά εἶχε μόνον ἓνα μεγά-
λο μαρμάρينو τραπέζι λίγο γυρμένο καὶ σὲ μιὰ γωνία, ἓ-
να ξύλινο κουβὰ καὶ μέσα σ' αὐτόν ἓνα μεγάλο σφυγ-
γάρι.

"Ὁ Μπουά Ρεντὸν ἐνοίωσε καὶ τοποθέτησε στὸ μαρ-
μάρينو τραπέζι τὸ σῶμα τοῦ Χαρντίν. "Ὅλα ἐδὼ ἐμύριζαν
φρίκην καὶ ἐφανέρωναν τὴν ἀγωνίαν. Ὑπῆρχε μέσα σ' αὐτὴ
τὴ σάλλα κάτι τι σάν μιὰ τρομερὴ μυρουδιά.

"Ὁ Μπουά Ρεντὸν ἐσταυροκοπήθη ἀκόμη! Ὁ Σαῖτάνο
τοῦ ζήτησε νὰ τὸν βοηθήσῃ. "Ἀρχισε νὰ ξεβιδῶναι τὰς δυ-
νατέας βίδες ποὺ κρατοῦσαν στὸ πᾶνμα τὰ πόδια τῶν
σκαμνίων. Ὁ Μπουά Ρεντὸν ὑπάκουσε τρέμοντας! Σὲ λί-
γο τὰ τρία σκαμνία μετεφέρθησαν στὴν λιθόστρωτη σάλλα,
κοντὰ στὸ μαρμάρينو τραπέζι καὶ τὰ τρελλὰ μάτια τῶν
τριῶν ζωντανῶν ἐκτύπησαν τὸ νεκρό.

"Ὁ Μπουά ἔφυγε. Μόλις βρέθη στὸν δρόμον ἀρχισε νὰ
τρέχῃ σάν δαιμονισμένος!.. Φοβότανε!..

"Ὁ Σαῖτάνο ἔμεινε μόνος, μὲ τὸ νεκρὸ καὶ τοὺς
ζωντανούς.

"Ὁ Σαῖτάνο ἦτο ἄνθρωπος χωρὶς ὠρισμένη ἡλικίαν, ἐ-
ξαιρετικὰ ἀδύνατος, μὲ ἓνα
πρόσωπον αἰνιγματώδους αὐστη-
ρότητος, μὲ μάτια ποὺ διαπερ-
νοῦσαν μέχρι τῆς ψυχῆς, μὲ με-
γαλοπρεπὲς καὶ τρομερὸ μέ-
τωπον.

Τὸν εἶδαν στὸ Παλέρμον,
στὴν Νεάπολιν, στὴν Βενετία,
στὴν Φλωρεντία, τὰς πατρίδες
τῶν μάγων! Ἐρχόταν ἀπὸ τὴν
Ρώμην καὶ ἡ ματιά του, εἶχε
τὴν ἀντανάκλασιν τοῦ μυστη-
ρίου, μὲ τὸ ὅποῖον οἱ αἰῶνες ἐ-
βάρυναν τὴν Αἰωνίαν Πόλιν.

— Μιὰ προσπάθειαν ἀκόμη
καὶ ἐπέτυχεν εἶπε δυνατὰ ὁ Σαῖ-
τάνο.

Αὐ-
τὸ ποὺ
εἶδα γιὰ αὐ-
τὴν τὴν γυ-
ναῖκα στὸ
οἶκον τῆς
ὁδοῦ Ἀγίου
Μαρτίνου οὐ
μοῦ ἀπο-
δεικνύει δι-
βρίσκομαι
σὲ καλὸ δρό-
μον. Ποιὰ
θὰ ἦταν ἡ
μοῖρα τοῦ

παιδιοῦ αὐτοῦ ἂν δὲν βρισκόμουν μὲ πρὸς τὸ δρόμον τοῦ
Ποῖτος ἐξέρει! Λοιπὸν τί ἂν κλέβω πτώματα καὶ θύσας
ζω ζωντανούς;

"Ἡ ματιά του διεταυρώθη μὲ τὴν ματιά τῆς κατάρας καὶ
φρίκης τῶν τριῶν δεμένων.

— Πασσαβάν; ξανάειπε! Χαρντίν ντὲ Πασσαβάν; εἶ-
πὲ πρὲς νὰ εἶναι αἷμα ὠραῖο, πολὺ καθαρὸ... Σιωπὴ, σὲ
οἱ ἄλλοι σιωπὴ!

"Ἐλεγε αὐτά, στοὺς τρεῖς δεμένους, ποὺ φρικοῦσαν. Ἐ-
νόησαν! "Ἀκούγαν τὰ λόγια αὐτά, ποῦσταζαν σάν λυγ-
νο μολύβι στὰ τρελλαμένα μυαλά τους.

(Ἀκολουθεῖ)

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΤΟ ΧΕΡΙ, ΤΑ ΝΥΧΙΑ ΜΑΣ ΚΑΙ Ο ΧΑΡΑΚΤΗΡ ΜΑΣ

Τὸ χέρι καὶ τὰ συναισθη- ματά μας

"Ὅπως κάθε πρόσωπο ἔχει τὴν ἰδιαί-
τερη ἐκφράσιν του, ἔτσι καὶ τὸ χέρι,
ποῦ νὰ πῇ κανεὶς εἰς τὴ δική του.

"Ὅπως πᾶλλες φορὲς καταλαβαίνου-
με τοὺς ἀνθρώπους ἀπὸ τὴν μορφή
τους, ἔτσι μποροῦμε νὰ τοὺς καταλά-
βωμε καὶ ἀπὸ τὸ χέρι τους.

"Υπάρχουν χέρια ποὺ ἐκφράζουν ἓνα
καρὸ αἰσθημάτων καὶ πάθη, ὅπως π.χ.
φιληδονίαν, θάρρος, δειλίαν, φιλαρέ-
κειαν, ἀπλότητα, καλωσύνην, κακίαν,

ἀμειν, ἀδυναμίαν κλπ.
"Ἐπίσης ἀπὸ τὸ χέρι φαίνε-αι ἂν ἔ-
σας ἄνθρωπος εἶναι ὑγιὴς ἢ ὄχι. "Ὅσο
ποὺ λεπτὸ εἶναι ἓνα χέρι καὶ ὅσο πῶ
ἐπτά καὶ μακριὰ εἶναι τὰ δάκτυλά

του, τόσο πῶς εὐγενικός καὶ ἰδεολόγος
εἶναι ὁ κάτοχός του.

Τὰ πολὺ λεπτά καὶ κονδυλωτά στὶς
ἄκρες δάκτυλα φανερώουν μὲν ψυχὴν
καλλιτεχνικήν, ἀλλὰ — σὲ γυναικεῖα
πρὸ πάντων χέρια — προδίδουν καὶ φι-
λερσκειαν καὶ κάποια ματαιοδο-

Τὰ νύχια καὶ ἡ υγεία μας

"Ἐπίσης ἔχει νὰ κάμῃ πολὺ τὸ σχῆ-
μα τῶν νυχιῶν καὶ ὁ χρωματισμός
αὐτῶν. Τὰ ἀμυγδαλωτά νύχια
φανερώουν ψυχὴν καλλιτεχνι-

κήν.
Τὰ ρόδινα νύχια ὑγείαν, τὰ
κόκκινα ἀναιμίαν καὶ νευρικὸν
καὶ κοντὰ καὶ χονδρὰ δάκτυ-
λα καὶ κοντὰ καὶ πλατεῖα νύ-
χια εἶναι ὑπόκλιτος, ὑποκριτής,

καὶ μὲσα νύχια εἶναι ση-
ματὶς κακῆς υγείας καὶ προδια-
θέσεως γιὰ φθίσι. "Ἐπίσης τὰ
νύχια ποὺ σπάζουν εὐκόλως δὲν
ἀνήκουν σὲ ὑγιεῖς ἀνθρώπους.

Ποιοὺς πρέπει νὰ φοβεῖσθε

Νὰ φοβεῖσθε τὸν ἄνθρωπον
ποὺ ἔχει χέρια μὲ πλατεῖα πα-
λάμη, κοντὰ καὶ χονδρὰ δάκτυ-
λα καὶ κοντὰ καὶ πλατεῖα νύ-
χια. Εἶναι ὑπόκλιτος, ὑποκριτής,
καὶ πονηρός, ὑλιστής. "Ἐπίσης νὰ
φοβεῖσθε τοὺς ἐμπιστοσύνη στοὺς
ἀνθρώπους τῶν ὁποίων ὁ ἀντί-
χειρ εἶναι πολὺ κοντὰ στὸν
καρπὸ τοῦ χέρου. "Ὅσο πῶς δάκτυλο ἀπὸ
τοῦ χέρου εἶναι πολὺ κοντὰ στὸν
καρπὸ τοῦ χέρου, τόσο πῶς εὐγενικὴ
καὶ πῶς ἰδεολόγος εἶναι ἡ ψυχὴ.

"Ἡ σαρκώδης καὶ κοκκινωπὴ
παλάμη σημαίνει φιληδονίαν
καὶ ἐγωισμόν καὶ ἡ ὀχρὰ καὶ ἰ-
σχυρὰ παλάμη εὐαισθησίαν, ἰδανι-
κότητα.

Οἱ νευρασθενικοὶ ἔχουν χέ-
ρια ἀδύνατα καὶ νευρώδη.
Χέρια μᾶλλον μεγάλως, μὲ
δάκτυλα μεγάλως, μακριὰ, καὶ
νύχια πλατεῖα ἀλλ' ὄχι κον-
τὰ ἀνήκουν σὲ ἄνθρωπον ἄγα-
θόν, εὐαίσθητον, θετικόν.

Οἱ νευρασθενικοὶ ἔχουν χέ-
ρια ἀδύνατα καὶ νευρώδη.
Χέρια μᾶλλον μεγάλως, μὲ
δάκτυλα μεγάλως, μακριὰ, καὶ
νύχια πλατεῖα ἀλλ' ὄχι κον-
τὰ ἀνήκουν σὲ ἄνθρωπον ἄγα-
θόν, εὐαίσθητον, θετικόν.

Οἱ νευρασθενικοὶ ἔχουν χέ-
ρια ἀδύνατα καὶ νευρώδη.
Χέρια μᾶλλον μεγάλως, μὲ
δάκτυλα μεγάλως, μακριὰ, καὶ
νύχια πλατεῖα ἀλλ' ὄχι κον-
τὰ ἀνήκουν σὲ ἄνθρωπον ἄγα-
θόν, εὐαίσθητον, θετικόν.

Οἱ νευρασθενικοὶ ἔχουν χέ-
ρια ἀδύνατα καὶ νευρώδη.
Χέρια μᾶλλον μεγάλως, μὲ
δάκτυλα μεγάλως, μακριὰ, καὶ
νύχια πλατεῖα ἀλλ' ὄχι κον-
τὰ ἀνήκουν σὲ ἄνθρωπον ἄγα-
θόν, εὐαίσθητον, θετικόν.

Οἱ νευρασθενικοὶ ἔχουν χέ-
ρια ἀδύνατα καὶ νευρώδη.
Χέρια μᾶλλον μεγάλως, μὲ
δάκτυλα μεγάλως, μακριὰ, καὶ
νύχια πλατεῖα ἀλλ' ὄχι κον-
τὰ ἀνήκουν σὲ ἄνθρωπον ἄγα-
θόν, εὐαίσθητον, θετικόν.

Οἱ νευρασθενικοὶ ἔχουν χέ-
ρια ἀδύνατα καὶ νευρώδη.
Χέρια μᾶλλον μεγάλως, μὲ
δάκτυλα μεγάλως, μακριὰ, καὶ
νύχια πλατεῖα ἀλλ' ὄχι κον-
τὰ ἀνήκουν σὲ ἄνθρωπον ἄγα-
θόν, εὐαίσθητον, θετικόν.

Οἱ νευρασθενικοὶ ἔχουν χέ-
ρια ἀδύνατα καὶ νευρώδη.
Χέρια μᾶλλον μεγάλως, μὲ
δάκτυλα μεγάλως, μακριὰ, καὶ
νύχια πλατεῖα ἀλλ' ὄχι κον-
τὰ ἀνήκουν σὲ ἄνθρωπον ἄγα-
θόν, εὐαίσθητον, θετικόν.

Πῶς ἀπὸ τὸ σχῆμα καὶ τὸ χρῶμα τῶν χειρῶν καὶ τῶν νυχιῶν μαντεύεται ὁ χαρακτήρ ἐνὸς ἀνθρώπου.

"Ὅσο πῶς ἀνοικτὰ, πῶς ἀπλωτά εἴ-
ναι τὰ νύχια, τόσο περισσότερη εἰλι-
κρίνεια φανερώουν. Τὰ πολὺ στενὰ
νύχια προδίδουν γοῦστο ἀρκετὰ καλ-
λιτεχνικὸν, ἀλλὰ καὶ μυστικοπάθειαν,
μεγαλῶλιαν καὶ ὄχι πολλὴν εἰλικρί-
νειαν.

Τὰ πολὺ μαλακὰ, πολὺ ἀπαλὰ στὴν
ἄφην χέρια φανερώουν φιληδονίαν,
νωχέλεια, ὀκνηρίαν, καὶ ὄχι μεγάλην
φιλαλήθειαν.

Οἱ ἔκφυλοι καὶ οἱ κακοῦργοι ἔχουν
τὸν δείκτην κανονικώτερον καὶ λεπτό-
τερον στὴν ἄκρην ἐπ' αὐτὸ ἀπὸ τὰ λοιπὰ
δ' αὐτοῦ τοῦ χερμοῦ των, τὰ ὅποια εἴ-
ναι συνήθως χονδρὰ στὶς ἄκρες.

Μετὰ γνώμην τοῦ Λομπρόζο

"Ὁ Λομπρόζο λέγει, πῶς ὁ ἐκ γενε-
τῆς κλέπτης, ὁ κλεπτομανὴς, ἔχει τὸ
δεξιὸν χέρι μακρύτερον ἀπὸ τὸ ἀριστερό!
Δηλαδή, ἔστι τὸν ἐπλάσεν ἡ φύσις,
γιὰ νὰ κλέπτῃ!

Τὰ τετράγωνα χέρια μὲ τὰ τετρά-
γωνα στὶς ἄκρες δάκτυλα καὶ νύχια
ἀνήκουν σὲ ἀνθρώπους πρακτικούς καὶ
ἐργατικούς.

Τὰ πολὺ μικρὰ χέρια, τὰ σχεδὸν
παιδικὰ, φανερώουν καλὴν καρδίαν,

ΝΕΟΙ ΑΣΤΕΡΕΣ

Δυσπιστεῖται τοὺς διστακτικούς

Μὴν ἔχετε ἐπίσης ἐμπι-
στοσύνην σὲ ἄνθρωπον ποὺ δὲν
σὰς ἀπλώνει θαρρετὰ τὸ
χέρι του, ἀλλὰ σὰς τὸ δίνει
μὲ δισταγμόν, καὶ δὲν σὰς τὸ
δίνει ὁλόκληρον, ἀλλὰ μόνως
μὲ τὴν ἄκρην τῶν δακτύλων
ψαύει τὸ δικό σας χέρι, χω-
ρὶς γὰρ σὰς τὸ σφίξῃ ἐγκαρ-
δίως καὶ χωρὶς νὰ σὰς κυτ-
τάξῃ στὰ μάτια. Ὁ ἄνθρω-
πος αὐτὸς εἶναι καχύποπτος,
ὑπόκλιτος, ἀνελικρινής, φθονε-
ρός.

Οἱ τείνοντες τὸ χέρι πρὸς
τὰ κάτω εἶναι ὑποτακτικοί,
ταπεινοί, μετριόφρονες. Ἀν-
τιθέτως οἱ πρὸς τὸν ἄνθρωπον αὐτό
πρὸς τὰ ἄνω μὲ θάρρος ἐγ-
γίζον τὰ ὄρια τῆς θρασυτήτος
εἶναι αὐταρχικοί, υπερήφανοι,
φιλόδοξοι...

Προσέχοντες, λοιπὸν, τὰ
χέρια τῶν γνωστῶν σας, μπο-
ρεῖτε ἀξιόλογα, νὰ ξέρετε
μὲ τί ἀνθρώπους ἔχετε νὰ
κάνετε καὶ τί... καπνὸ φουμά-
ρου.

Προσέχοντες, λοιπὸν, τὰ
χέρια τῶν γνωστῶν σας, μπο-
ρεῖτε ἀξιόλογα, νὰ ξέρετε
μὲ τί ἀνθρώπους ἔχετε νὰ
κάνετε καὶ τί... καπνὸ φουμά-
ρου.

Προσέχοντες, λοιπὸν, τὰ
χέρια τῶν γνωστῶν σας, μπο-
ρεῖτε ἀξιόλογα, νὰ ξέρετε
μὲ τί ἀνθρώπους ἔχετε νὰ
κάνετε καὶ τί... καπνὸ φουμά-
ρου.

Προσέχοντες, λοιπὸν, τὰ
χέρια τῶν γνωστῶν σας, μπο-
ρεῖτε ἀξιόλογα, νὰ ξέρετε
μὲ τί ἀνθρώπους ἔχετε νὰ
κάνετε καὶ τί... καπνὸ φουμά-
ρου.

Προσέχοντες, λοιπὸν, τὰ
χέρια τῶν γνωστῶν σας, μπο-
ρεῖτε ἀξιόλογα, νὰ ξέρετε
μὲ τί ἀνθρώπους ἔχετε νὰ
κάνετε καὶ τί... καπνὸ φουμά-
ρου.

Προσέχοντες, λοιπὸν, τὰ
χέρια τῶν γνωστῶν σας, μπο-
ρεῖτε ἀξιόλογα, νὰ ξέρετε
μὲ τί ἀνθρώπους ἔχετε νὰ
κάνετε καὶ τί... καπνὸ φουμά-
ρου.

Προσέχοντες, λοιπὸν, τὰ
χέρια τῶν γνωστῶν σας, μπο-
ρεῖτε ἀξιόλογα, νὰ ξέρετε
μὲ τί ἀνθρώπους ἔχετε νὰ
κάνετε καὶ τί... καπνὸ φουμά-
ρου.

Προσέχοντες, λοιπὸν, τὰ
χέρια τῶν γνωστῶν σας, μπο-
ρεῖτε ἀξιόλογα, νὰ ξέρετε
μὲ τί ἀνθρώπους ἔχετε νὰ
κάνετε καὶ τί... καπνὸ φουμά-
ρου.

Προσέχοντες, λοιπὸν, τὰ
χέρια τῶν γνωστῶν σας, μπο-
ρεῖτε ἀξιόλογα, νὰ ξέρετε
μὲ τί ἀνθρώπους ἔχετε νὰ
κάνετε καὶ τί... καπνὸ φουμά-
ρου.

ΝΕΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

Η ΑΞΩΜΗ ΚΑΙ ΟΙ ΕΛΛΗΝΕΣ

Όσοι παρακολουθούν τα πολεμικά ανακρινόμενα των δύο έμπολέμων χωρών, θα συνήντησαν επανειλημμένως το όνομα της υπό των Ιταλών καταληφθείσας πόλεως Αξώμη και θα διαπορούν, ίσως: Μήπως πρόκειται περί πόλεως οικισθείσης το πρώτο από Έλληνες;

Διά να τους λύσωμεν την απορίαν τους πληροφορούμε ότι όσον και αν η λέξις φαίνεται Έλληνική, δεν είναι τοιαύτη. Αν όμως η Αξώμη δεν οικίσθη το πρώτον από Έλληνες, ύπηρεξεν έν τούτοις η πόλις όπου έστέφθη ο πρώτος πατριάρχης της Αβησσυνίας, έστις ήτο ο έκχριστιανισίας αύτην Έλλην Φρουμέντιος. Επίσης ύπάρχει έκεϊ Έλληνικός ναός κτισθείς πρό 25 έτών και τιμώμενος εις το όνομα του Αγίου Φρουμεντίου, άσφαλως δε θα ύπήρχε—διά να ύπάρχη ναός—άνθρωποι Έλληνική κοινότης, την οποίαν ποιός ξέρει τι να έκαμαν οί Ιταλοί.

ΡΕΚΟΡ

Στο Σουέζ απέθανε τελευταίως σέ ηλικία 93 έτών μια Άγγλις ονόματι Έλισάβετ Μπάρεκλεϋ ή οποία είχε το ευτύχημα να περιστοιχίζεται κατά τας τελευταίας της στιγμάς από 83 άπογόνους.

Το τεράστιον αυτό γενεολογικό συγκρότημα άπηρτίζετο: από 14 τέκνα της—άρρενα και θήλη—65 έγγονια, ένα δισέγγονο και 3 τρισέγγονα.

Το ρεκόρ όμως άπογόνων το κατέχει πάντοτε ή κυρία Μπλόουερ από το Άλτον της Άγγλίας, ή οποία έχει σήμερα στή ζωή 178 άπογόνους.

Η ΙΣΛΑΝΔΙΑ ΚΑΙ ΤΟ ΚΛΙΜΑ ΤΗΣ

Ο Άμερικανός φυσιολόγος Τζόε Λέβινσον, άνεκάλυψε τελευταίως, στηριζόμενος σέ διάφορες στατιστικές, ότι ή χώρα όπου οί άνθρωποι ζούν περισσότερο χρόνια από όπου δήποτε άλλου, είναι ή Ιρλανδία.

Κατά την γνώμη του ως άνω φυσιολόγου στην μακροβιότητα των Ισλανδών συντελεί το κλίμα της χώρας, αλλά και ή τακτική ζωή την οποίαν διάγουν οί κάτοικοι της.

Σύμφωνα με τα βιβλία των ληξιαρχείων της Ισλανδίας, μεταξύ 10 θανάτων, οί 6 έπέρχονται σέ ανθρώπους

ηλικίας 95—105 χρόνων, επί 1500 δε θανάτων έπισυμβάντων κατά το παρελθόν έτος, οί 303 άφορούσαν γέρους 75—85 έτών, οί 450 τοιούτους 95 έως 120 και οί λοιποί ανθρώπους πάσης ηλικίας.

ΤΑ ΔΟΝΤΙΑ ΜΑΣ

Ένας Άγγλος όδοντιατρός, είχε την ύπουνη να καταρτίσει ένα στατιστικό πίνακα ο οποίος άποδεικνύει ότι: οί ύπηκοοι του Βρετανικού Βασιλείου έξάγουν κατ' έτος 200,000,000 σάπια δόντια.

Κάθε ά άνθρωπος ηλικίας 40 έτών—κατά μέσον όρον, έχει το 1/3 των δοντιών του σάπια, σ' ηλικία δε 50 έτών τά μισά.

Τέλος, με την πρόοδο του χρόνου, ή αναλογία της φθοράς των δοντιών μεγαλώνει, ώστε ύπάρχει φόβος μετά μερικές έκατονταετίες να είμεθα όλοι φαφούτηδες.

Η ΜΕΡΙΜΝΑ ΔΙΑ ΤΟΥΣ ΠΟΛΥΤΕΚΝΟΥΣ

Ένώ έδώ οί Πολύτεκνοι μάταια αγωνίζονται ν' ασφαλίσουν μερικές εύκολιες στή ζωή, εις την Γερμανίαν αρχισαν έχάτους να δίδονται υπό του κράτους σημαντικά χρηματικά ύποστηρίξεις εις τους μη εύπορούντας πολύτεκνους. Κατά τους τρείς μήνας Οκτώβριον, Νοέμβριον και Δεκέμβριον θα διατεθούν διά τόν σκοπόν τούτον 20 έκατομμύρια μάρκων, διανεμόμενα εις τας οικογενείας τας έχούσας τουλάχιστον 4 τέκνα. Δι' έκαστον των τέκνων χορηγούνται ανά 100 μάρκα. Δεν δίδονται μετρητά, αλλά ειδικά δελτία προμηθειών, με τά οποία οί γονείς δύνανται ν' αγοράσουν λιπασμόν, έπιπλα και οικιακά σκεύη.

Οί πόροι διά την ένίσχυσιν των πολύτεκνων γονέων προέρχονται από τας έπιστροφάς των δανείων, τά οποία παρέχει το κράτος από δυό έτών εις τους άπόρους μελλονύμφους υπό τών δελτίων πρός αγοράν έπίπλων. Ήδη έχουν έπιστραφή μέχρι τούδε περί τά 25 έκατομμύρια μάρκων εις έξόφλησιν των εύεργετικών τούτων δανείων. Τά εις τους πολύτεκνους παρεχόμενα ποσά δίδονται ως βοηθήματα και όχι ως δάνεια.

ΕΝΑ ΜΗΝΑ ΦΥΛΑΚΗ ΓΙΑ ΤΗ ΖΩΗ ΜΙΑΣ ΟΡΝΙΘΑΣ

Πολύ κακότυχος ήταν ένας όρνιθοπώλης στην κεντρική αγορά του Βερολίνου. Είχε πουλήσει μια κλωσσα σέ μια κυρία. Της έδωσε λοιπόν τά πόδια και την έβαλε μέσα σέ μιχ μεγάλη και χοντρή χαρτοσακκούλα. Η κυρία με το ζωντανό πακέτο της έκάθησε στο τράμ για νά έπιστρέψη σπίτι της. Στην αρχή, το ζώο ήταν πολύ άνήσυχο, σέ λιγάκι όμως έπαυσε νά κινείται.

Η γυναίκα, από κάποια προαίτηση, άνοιξε άμέσως την χαρτοσακκούλα και διαπίστωσε ότι ή όρνιθα είχε έσπταλείψει μακρiως τά έπίγεια. Κατήγγειλεν άμέσως τόν όρνιθοπώλη στην αστυνομία. Και το δικαστήριο τόν κατεδίκασε σέ φυλακή ένός όλοκληρου μηνός, διότι έδωσε τά πόδια της κλωσσας και την έχωσε μέσα σέ χαρτοσακκούλα, χωρίς μάλιστα νά φροντίση ν' άνοιξη μερικές τρύπες, για νά μπορεί ν' άναπνέη! Αυτό θα πη «προστασία των ζώων».

Αχ, καυμένη Έλλοδα! Νά ζήση ή έλευθερία σου! Έμεις οί Έλληνες αγαπούμε την έλευθερία. Μπορούμε νά κάνουμε ό,τι θέλουμε. Και όχι μόνο με όρνιθες, αλλά και με άλογα, μουλάρια, γαϊδουράκια, άκόμη δε και μ' άνθρωπους (υπαλλήλους, έογάτας κ. λ. π.) Αυτό θα πη «έλευθερία»!

ΙΔΡΥΣΙΣ ΙΝΣΤΙΤΟΥΤΟΥ ΤΟΥ ΚΑΡΚΙΝΟΥ ΕΝ ΠΑΡΙΣΙΟΙΣ

Άγγέλεται έκ Παρισίων ότι ιδρύθη έκεϊ Άντικαρκινικόν Ίνστιτούτον υπό την διεύθυνσιν του καθηγούτου Ρουσσώ. Το νέον Ίνστιτούτον περιλαμβάνει τμήμα παθολογικόν, τμήμα κλινικόν ως και μεγάλην πολυκλινική με τας νεωτάτας έγκαταστάσεις άκτινοσκοπήσεων.

ΜΟΝΑΔΙΚΟ ΚΕΙΜΗΛΙΟΝ

Ο διάδοχος της Ιταλίας έχει στην κατοχή του ένα κειμήλιο μοναδικής αξίας, το όποιον του έχάρισε πρό έτών, ο Κάιζερ. Είναι ένα νόμισμα του πρώτου μετά Χριστόν αιώνος. Παριστάνει το Θεάνθρωπον με την έξης βραβικήν έπιγραφή. «Ο Μεσίας βασιλεύς θα φέρη την ειρήνην. Μετά την άνάστασιν του Χριστού οί άπόστολοι Πέτρος και Παύλος, πιστεύοντες ότι ο Σωτήρ θα γίνη βασιλεύς της Γερουσαλήμ, έκοψαν νομίσματα για νά θέσουν εις κυκλοφορίαν την ημέρα της αναρρήσεώς του. Αυτή είναι ή ιστορία του μοναδικού αυτού νομίσματος.

ΑΠΟ ΤΟ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟ

ΕΠΑΛΗΘΕΥΣΙΣ ΟΝΕΙΡΟΥ

Παίζουν ή δεν παίζουν τά όνειρα όλον επί της ζωής και του μέλλοντός μας;

Δυστυχώς ναι, άποφαίνοντι οί άσχολούμενοι με την έρευναν των διαφόρων ψυχικών φαινομένων και άναφέρουν σχετικώς, πλείστα ζσα παραδείγματα.

Ένα άπ' αυτά, το πλέον έκπληκτικόν ίσως, είναι το κατωτέρω, πού έ δημοσιεύθη εις το τελευταίον τεύχος του περιοδικού π ύ έκδίδει ή Έταιρία ψυχικών έρευνών της Βιέννης: Ίδού αυτό:

Η χήρα Έλσα Μπιμάιγκε, από τά περιχώρα της Βουδαπέστης, είχε άναφέρει εις τόν πνευματικόν της, πρό έτους, ότι ο μόνος υιός της είχε κάκως συναναστροφές και τόν παρεκάλεσε νά τόν νουθετήση και νά τόν πείσῃ νά ζητήσει έργασίαν μακράν του χωρίου των διό έφοβείτο δια το μέλλον του.

Είμαι ή δευτέρα νύκτα αυτή, είπε ή πτωχή γυναίκα εις τόν έφημέριον πού βλέπω το γυιό μου νά δολοφονή ένα γείτονα μας κτηνοτρόφο, νά συλλαμβάνεται, νά φυλακίζεται, ν' άπειράται δραπετεύειν, νά πυροβοληται από τούς φρουρούς και νά φονεύεται.

Ο Ιερεύς καθρούχασε τή φτωχή γυναίκα και μολοντί δεν είδιδε σημάδια στο όνειρο, πού το θεωρούσε άποτέλεσμα των άνησυχιών της λόγω των κακών σχέσεων του παιδιού της, φρόντισε νά στείλῃ το γυιό της ως βοηθό σερβιτόρου στο έν Βιέννη ζυζωσιματρίου του άδελφού του.

Εν τούτοις, μετά όκτώ μηνάς, ο νεαρός Μπιρμάιγκερ, ξαναγύρισε στην πατρίδα του, επανέλαβε τίς κακές του σχέσεις και τέλος, πρό μηνός, έδολοφόνησε, διά νά τόν ληστέψη, ένα γείτονα του: κτηνοτρόφο. Ανακαλύφθηκε σιελήθη και έφυλακίσθη. Δυστυχώς όμως, γι' αυτόν, παρά τίς νουθεσίας της μητέρας του, πού μετά την άγρυπνήν αυτού του σημείου επαλήθευσιν το όνειρου της έφοβήθη μήπως έκπληρωθή πλήρως, την τρίτη από της συλλήψεώς του νύκτα άπεπειράθη δραπετεύειν και πυροβοληθείς, έφονεύθη!

ΤΟ ΘΟΥΡΙΟ ΤΩΝ ΑΒΗΣΣΥΝΩΝ

Νά λοιπόν πού οί άπολίτιστοι κατά τούς Έταλούς Αβησσυνιοί, έχουν και τά πολεμικά τους τραγούδια, πού νάν είναι καθόλου εύκαταφρόνητα εις λαίμαργον.

Ένα άπ' αυτά, πού τραγουδιέται σήμερα από τούς πολεμιστάς πού δι-

ερχόμενοι έξ Άντις Άμπέμπα βαδίζουν πρός το μέτωπον, έχει ως έξης κατά πρόχειρον μετάφρασιν.

Έμπρός στην δόξα το χορό το παλληκάρι το γερό με θάρρος άς βαδίσῃ!

Γιά την πατρίδα τη γλυκειά καθείς άς πολεμήσῃ.

Έμπρός, στής μάχης τη φωιά έμπρός μ' άδελφιστή καρδιά.

Τό κάθε παλληκάρι, κρατώντας το ιουφέκι του το ξίφος, το κονιάρι,

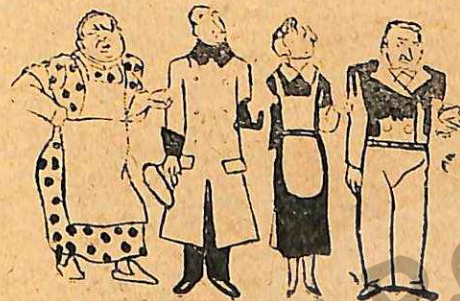
τη λιονταρία χλαίνη του τη μυριοστολισμένη,

άστραποβρόντι, κεραινός για τόν έχθρο άς γένῃ.

Άψήφιστα σάν λέοντες, αλύγιστοι σάν βράχοι

την λεβεντιά σας δείξετε, Αίθιοπες, στή μάχη.

Και όπως δείχνουν τά πράγματα, οί Αβησσυνιοί πολεμισται τηρούν πιστότητα όσα λέγει το θούριό τους.

ΕΡΩΤΙΚΟΝ ΔΡΑΜΑ

Ένα πρωτοφανός άγριότητος δράμα έξετυλίχθη την παρελθοσαν έβδομάδα εις το Δημαρχείον του όγδόου διαμερίσματος των Παρισίων.

Η δεσποινίς Λουσίλ Άντριέν, έφώνυσε, πυροβολήσας έναντίον του τετρακίς διά περιστροφή συστήματος «Μπουλντάρ», τόν Άντρέ Βιενουά, κομμωτήν ηλικίας 28 έτών και έτραυματίσσε την μνηστήν του Καμίλλην Λεβέρ, πλῆξασα αυτήν με την πέμπτην σφίραν τού περιστρόφου της.

Μετά τούτο, ή δρῆστις προσέπαθη ν' αυτοκτονήσῃ, πίνουσα φιαλίδιον συμπλημέ, πού είχε εις το τραντάκι της, αλλά δεν έπρόλαβε, καθ' όσον συνελήθη από τούς προστρέξαντας υπαλλήλους της δημαρχίας, οί όποιοι είχαν άνακτήσει έν τώ μεταξύ την ψυχραιμίαν των.

Αφορμή του δράματος ήτο το ότι πρό έτους ο φονευθείς άφού διέφθειρεν ύποσχόμενος εις αυτήν γάμον, την δρῆστιδα μετά τούτο όχι μόνον την έγκατέλειψε αλλά έπρόκειτο και νά νυμφευθή άλλην μεθ' ής, άκριβώς διά την σόναψιν του πολιτικού γάμου έδρίσκετο εις το Δημαρχείον.

ΕΣΤΙΑΤΟΡΙΑ ΔΙ' ΟΛΑ ΤΑ ΓΟΥΣΤΑ

Οί μεγάλες πόλεις της Άμερικής δεν διακρίνονται μόνον διά τούς ουρανοξύστες, τούς γκάγκστερς και τά άλλα αξιοθέατα και αξιοπερίεργα πράγματα των, αλλά και διά τά έστιατόρια των.

Οί Άμερικανοί έχουν την μανίαν νά είναι έκκεντρικοί και πρωτότυποι εις όλας τας έκδηλώσεις της ζωής των. Έλκύονται τόσον από τά μεγαλειώδη όσον και τά πρωτοφανή και περίεργα θεάματα.

Διά τούτο κάθε έπιχειρηματίας πού θέλει νά διαφημίση το προϊόν του καταστήματος ή το έργοστασίον του, προσπαθεί νά έφευρίσκη διαρκώς νέας μεθόδους και νέα συστήματα διά νά προκαλέση το ένδιαφέρον και έλκύση την περιέργειαν της πελατείας του.

Ός γνωστόν ή Νέα Υόρκη, το Συκάγον ο Άγιος Φραγκίσκος, ή Φιλαδέλφεια και άλλες μεγάλες πόλεις των Ηνωμένων Πολιτειών κατοικούνται από μέτανάστες καταγομένους από όλας τας χώρας του κόσμου. Οί ξένοι αυτοί μολοντί ζούν από πολλών ήδη έτών εις την Άμερικήν, εξακολουθούν νά διατηρούν τά ήθη και έθιμα της πρώτης πατρίδος των μη δυνάμενοι ν' αποβάλουν τας συνηθείας του τόπου των.

Έχει ίδίως παρατηρηθή ότι ο άνθρωπος προτιμά πάντα τά φαγητά του τόπου του και εύχαριστείται με αυτά, όταν δε ξενιτεύεται νοσταλγεί την έθνική κουζίνα.

Λοιπόν ένας μέγας έπιχειρηματίας της Νέας Υόρκης άπεφάσισε νά έκμεταλλευθή την ανθρωπίνην αυτήν αδυναμίαν. Άνοιξε ένα μεγάλο ρεστوران πού καταλαμβάνει το πρώτο πάτωμα ενός τεραστίου ουρανοξύστου. Το ρεστωράν αυτό είναι διηρημένο εις πολλά τμήματα.

Υπάρχει δηλαδή τμήμα όπου μπορεί νά φαγῇ ο γάλλος τά φαγητά της άρεσκειας του, σερβιριζόμενος από όμοεινούς του.

Άλλά διαμερίσματα είναι διατεθειμένα διά τούς άγγλους, Ιταλούς, γερμανούς, έλληνες, κινέζους, Ιάπωνες και δι' όλας τέλος τας φυλάς του Ισραήλ.

Η έπιτυχία υπερέβη πᾶσαν προσδοκίαν και πολλοί έσπευσαν νά μιμηθούν τόν εφφῆ Άμερικανόν.

ΕΝΑ ΑΠΟ ΤΑ ΣΥΝΑΡΠΑΣΤΙΚΩΤΕΡΑ ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ ΤΟΥ ΜΑΞ ΝΤΕ - ΒΕΖΙΤ

Ο όνειδος μου

(Συνέχεια)

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ

Αυτά τα μάλλινά γάντια, ή φτωχική ομπρέλλα μου, ή αλυσίδα του ρολογιού μου από μαύρο γαγάτη, ή μικρής αξίας δαχτυλίδια καρφίτσα! Όλα αυτά το σύνολο που θύμιζε μια φτωχή επαρχιώτισσα δασκάλα με το γελοίο μισθό, δεν μου φάνηκε ποτέ τόσο άθλιον, όσον το βράδυ εκείνο!

Ταπεινωμένη από την είκονά μου, ένοιωσα τα δάκρυα να υγραίνουν τα μάγουλά μου. Επόμενον ήτο να έπηρεασθώ ό ύπερψαφιστής Βάλτερ Άντερσον από τα έξωτερικά σημεία της μετριότητός μου! Αυτή τη βραδυά έβλεπα την αθλιότητά μου.

Στην Αγγλία ό χωρικός φορεϊ επίσης περιποιημένα φορέματα, όπως ό κάτοικος της πόλεως, ό έργατης όπως ό έργοαστασιάρχης. Γιατί να άκπλαγώ πού ό Βάλτερ Άντερσον, βλέποντάς με ντυμένη τόσο μέτρια, δεν έδωσε πίστη σέ ό,τι του έλεγα; Ποιά έμπιστοσύνη μπορούσε να έμπνεύσει τό παρουσιαστικό μου, σέ μια χώρα όπου τόσοι άγύρτες, δεν κάνουν άλλο παρά να γυρεύουν βοηθήματα σέ χώρα όπου ή φτώχεια πού σέ κάθε άλλο μέρος είναι μια δυστυχία, θεωρείται ως ένα έγκλημα;

Όλες αυτές οι θλιβερές παρατηρήσεις πέρασαν γρήγορα από τη σκέψη μου και μ'έλυψαν γιατί δεν τις είχα σκεφθώ προητέρω. Καί θυμήθηκα μερικές συστάσεις του ξενοδόχου του Έβρ, ότι στα Άγγλικά σαλόνια, έβασίλευε ή έτικέτα, ότι για να γίνει κανείς δεκτός κάπου, έπρεπε να συστηθώ. Κι' έγώ, την πρώτη εκείνη ήμέρα, είχα ένεργήση κατά τρόπο έντελως άδέξιο.

Ό κ. Νταρζιλ μου άνοιξε την πόρτα του κ. Κουρνέτ. Χωρίς την άσυγχώρητη σπουδή μου, όλα θα πήγαιναν καλά και δεν θα με πετούσε έξω από τό σπίτι του ό κ. Βάλτερ Άντερσον.

Η ανάμνησις το συμβάντος αυτού μου ανέβαζε τό αίμα στο κεφάλι. Είχα πεταχθώ έξω από ένα σπίτι, έγώ, μια κόρη όξια κάθε σεβασμού. Έπέρασα έλη τη νύκτα με τό ν' άνακατεύω αυτές τις σκέψεις. Λένε ότι ή νύκτα είναι καλή σύμβουλος. Δεν ξέρω αν οι ατέλειωτες ώρες της άγρυπνίας μου ύπηρεσαν πραγματικώς μεγάλης σπουδαιότητος, άλλ' είναι βέβαιον ότι τό πρωί βγήκα ένωρίς κι' έτρεξα στα Γαλλικά μαγαζιά του Λονδίνου. Τό ίδιο βράδυ ξαναβρήκα τό δωμάτιό μου γεμάτο από χαρτόνια κάθε μεγέθους και κάθε είδους. Επί του παρόντος ήμουν πλουσία από πολλές ρόμπες και καπέλλα, άλλ' είχα έλαφρωθώ από τέσσερες χιλιάδες φράγκα.

Ένώ τακτοποιούσα όλα αυτά έσκεπτόμην.

— Ά, σ'α χρειάζεται ένα λούστρο, κύριοι Άγγλοι. Έ λοιπόν θα βάλω λίγο

» Θα σ'ας ρίξω στάχτη στα μάτια, κύριε Βάλτερ Άντερσον, άφ' ού αυτό σ'ας άρέσει. Ωραία! Σίκ! Κοιμή! Πράγματι, έτσι ήταν ή γυναίκα σας. Εάν τό χρήμά σας δεν

Η Σιμόνη Μοντανιάκ, άναγνώστρια της κ. Ντορντάν, έλαβε ένα γράμμα από τον συμβολαιογράφο του Έβρ κ. Νταρζιλ να περάσει από τό γραφείο του για ύπόθεση πού την άφορούσε. Στο γράμμα πού της έστειλε, μαζί με τό πατριζό της όνομα την έλεγε «σύζυγον Βάλτερ Άντερσον» και ή νέα πού ούτε παντρεμένη ήταν, ούτε ποτέ είχε άκούσει τό όνομα αυτού του Άντερσον, πήγε στο Έβρ να μάθει περί τίνος επρόκειτο. Ό συμβολαιογράφος την έ πληροφορήσε ότι είχε πεθάνει ό κηδεμών της Μπερτράνι, κι' ότι στα χαρτιά του βρήκε τη ληξιαρχική πράξη του γάμου της πού έγινε στο Λονδίνον τον Ιούλιο του 19... δηλαδή πρὸ τεσσάρων και πλέον ετών. Κατάπληκτη εκείνη έβεβαίωσε ότι δεν είχε παντρευθώ ποτέ, αλλά μόλις προ δλίγων μηνών έφυγε από τις καλόγριες. Ό συμβολαιογράφος δεν μπορούσε να την πιστεύσει. Είχε εκεί εν τάξει όλα τα χαρτιά, πού άπεδείκνυναν ότι ή Σιμόνη Μοντανιάκ είχε παντρευθώ τον Άντερσον κι' άπόδειξις ότι ό άνδρας της της έστειλε έπαροχήση τριάντα χιλιάδες τό χρόνο. Βρήκε άκόμη μια άπόδειξη διά 5.000, τα έξοδα ένός ταξιδιού της στο Λονδίνον. Η Σιμόνη δεν άρνήθη ότι πήγε εκείνον τον καιρόν στο Λονδίνον συνοδευόμενη από μια καλόγριαν, αλλά, δεν είχε παντρευθώ τον Άντερσον. Ό κ. Νταρζιλ την συνεβούλευσε τότε να πάη στο Λονδίνον, και να συναντήση τον συμβολαιογράφο κ. Κουρνέτ, στον όποιον είχε γράψει και ό όποιος θα την έφερε εις έπαφήν με τον Βάλτερ Άντερσον. Επειδή δεν βρήκε στο Λονδίνον τον Κουρνέτ πήγε κα' ενθυσία στο Λόρδο και τότε πρὶά ήταν, άλλ' εκείνος διέταξε και την έβγαλαν έξω.

Μετ'γραφε ό ίδιος και μου άνήγγελλε ότι έλαβε τα γράμμα του κ. Νταρζιλ και μου άριζε ραντεβού για αύριο κατά τας τρεις ή ώρα. Αυτή ή γρήγορη πρόσκληση του κ. Κουρνέτ με εύχάριστησε. Έγραψα σ' ένα μπιλιέτο μου ότι είμαι σύμφωνη. Κουρτισμένη από τα τρεξίματα και εύχάριστημένη, έπευα κι' έκοιμήθηκα τον ύπνο του δικαίου.

Ημουν άκρ.βής στο ραντεβού μου. Ενόμιζα ότι θα τον εύρισκα μόνον στο γραφείο του, άλλ' ήταν εκεί και ό Βάλτερ Άντερσον. Η παρουσία του, πού δεν την έπερίμενα, μου έφερε μια μεγάλη στενοχώρια. Γιατί ήταν εκεί; Ενόμιζα ότι τα πράγματα θα είχαν έχθρική εξέλιξη και φανταζόμουν μια σκηνή παρόμοια μ' εκείνη πούγινε προχθές στο σπίτι του. Βέβαια θα τα είχε είπει όλα στον κ. Κουρνέτ.

Έν τούτοις μόλις έμπήκα, έσηκώθη και μ' έχαϊρέτησε με μια κλίση του κεφαλιού, ενώ τα βλέμματά του έπεσαν επάνω μου με κάποια έκπληξη. Ών να άνεγνώριζε με δικολόγια. Ίσως να περίμενε να με ιδώ ντυμένη με τα προχθές, να φορέματα της αθλιότητος.

Αυτή ή σκέψη μ' έκανε να κοκκινίσω, έν φ, χωρίς άγνοωχία αλλά και χωρίς βιασύνη, άπάντησα στο χαιρετισμό μου. Όφείλω να όμολογήσω ότι ή θέα του μου έφερε ένα κύμα ζωηρών σκέψεων στις όποιες ή πληγείσα φιλοτιμία μου συμμαχούσε με τη μνησικακία μου, πού δεν είχε σβεστή.

Ό κ. Κουρνέτ έκανε μια χειρονομία ύποδοξης.

— Η Μίς Σιμόνη Μοντανιάκ, δεν είν' έτσι; είπε χαριέντως.

Αυτή ή λέξη «Μίς» στο στόμα ένός ανθρώπου πού ήσχολεϊτο με την ύπόθεσή μου, μου έκανε καλό. Τουλάχιστον αυτός δεν μ' επάντρενε διά της βίας, και ούτε ήρνεϊτο την πραγματική μου κατάσταση.

Και γιατί αίσθανόμουν ότι βρισκόμουν μέσα σ' ένα φιλικό περιβάλλον, επίσης και γιατί ήμουν καλλίτερα ντυμέ-

μο δίνε την όμορφιά, κύριε Άντερσον. Θα χραιμύσει όμως στο να με στολίγη. Γιατί σεις πληρώνετε τα έξοδα, ύπείροχε συγγραφέα! Λέγεται άνθρωπος των γραμμάτων κι' όμως δεν είναι φυσιογνωμίστης για να μπόρεση να ξεχωρίση μια έντιμη νέα από μια τυχοδιώκτιδα.

Μόλις είχα τελειώσει την τακτοποίηση αυτών πούχα άγοράσει, κι' ένα γκαρσόν του ξενοδοχείου, έκτύπησε την πόρτα μου.

— Μίς, σ'ας έζήτησαν στο τηλέφωνο τό άπόγευμα κι' είπα ότι δεν ήσαστε έδω. Κι' έστειλαν τώρα έναν υπάλληλο. Θέλετε να τον ιδήτε;

Παρεκάλεσα να τον οδηγήσουν στο δωμάτιό μου, άφ' ού ή το αλέττα μου ήταν τέτοια πού δε μου επέτρεπε να κατεβώ στο σαλόνι. Τον έφεραν πράγματι, και μου έδωσε ένα γράμμα, πού στην έπικεφαλίδα υπήρχε ή διεύθυνση του κ. Κουρνέτ.

Μετ'γραφε ό ίδιος και μου άνήγγελλε ότι έλαβε τα γράμμα του κ. Νταρζιλ και μου άριζε ραντεβού για αύριο κατά τας τρεις ή ώρα. Αυτή ή γρήγορη πρόσκληση του κ. Κουρνέτ με εύχάριστησε. Έγραψα σ' ένα μπιλιέτο μου ότι είμαι σύμφωνη. Κουρτισμένη από τα τρεξίματα και εύχάριστημένη, έπευα κι' έκοιμήθηκα τον ύπνο του δικαίου.

Ημουν άκρ.βής στο ραντεβού μου. Ενόμιζα ότι θα τον εύρισκα μόνον στο γραφείο του, άλλ' ήταν εκεί και ό Βάλτερ Άντερσον. Η παρουσία του, πού δεν την έπερίμενα, μου έφερε μια μεγάλη στενοχώρια. Γιατί ήταν εκεί; Ενόμιζα ότι τα πράγματα θα είχαν έχθρική εξέλιξη και φανταζόμουν μια σκηνή παρόμοια μ' εκείνη πούγινε προχθές στο σπίτι του. Βέβαια θα τα είχε είπει όλα στον κ. Κουρνέτ.

Έν τούτοις μόλις έμπήκα, έσηκώθη και μ' έχαϊρέτησε με μια κλίση του κεφαλιού, ενώ τα βλέμματά του έπεσαν επάνω μου με κάποια έκπληξη. Ών να άνεγνώριζε με δικολόγια. Ίσως να περίμενε να με ιδώ ντυμένη με τα προχθές, να φορέματα της αθλιότητος.

Αυτή ή σκέψη μ' έκανε να κοκκινίσω, έν φ, χωρίς άγνοωχία αλλά και χωρίς βιασύνη, άπάντησα στο χαιρετισμό μου. Όφείλω να όμολογήσω ότι ή θέα του μου έφερε ένα κύμα ζωηρών σκέψεων στις όποιες ή πληγείσα φιλοτιμία μου συμμαχούσε με τη μνησικακία μου, πού δεν είχε σβεστή.

Ό κ. Κουρνέτ έκανε μια χειρονομία ύποδοξης.

— Η Μίς Σιμόνη Μοντανιάκ, δεν είν' έτσι; είπε χαριέντως.

Αυτή ή λέξη «Μίς» στο στόμα ένός ανθρώπου πού ήσχολεϊτο με την ύπόθεσή μου, μου έκανε καλό. Τουλάχιστον αυτός δεν μ' επάντρενε διά της βίας, και ούτε ήρνεϊτο την πραγματική μου κατάσταση.

Και γιατί αίσθανόμουν ότι βρισκόμουν μέσα σ' ένα φιλικό περιβάλλον, επίσης και γιατί ήμουν καλλίτερα ντυμέ-

με τό καινούργιο μπλέ ταγιέρ μου, έπήρα θάρρος. Και καθώς δεν ύπάρχει τίποτα τό καλλίτερο για να δίνη αυτό, έποίθησα σέ μια γυναίκα από του ν' αίσθάνεται ότι τό παρουσιαστικό της είναι εύχάριστο, βρήκα ξαφ'ικα τη σταθερότητά μου!

Αιέσως άλλως; τε ό κ. Κουρνέτ μπήκε στην ούσια της υποθέσεως, πράγμα πού δεν μου επέτρεψε να σκεφθώ περισσότερο διά τα πρότωπα και τα πράγματα.

— Έλαβα ένα γράμμα του Συμβολαιογράφου του Έβρ, πού μου άναγγέλλει την άφίξίν σας. Έξ άλλου ό κ. Βάλτερ Άντερσον μου άνε γνώστη την έπισκεψή σας

— Ά, είπα λίγο ειρωνικά, ό κ. Άντερσον έώσε λοιπόν κάποια σπουδαία σημασία στην έπισκεψή μου;

— Για μια στιγμή ίσως να μη διέκρινε την αλήθεια. Η σκεψή σας ήταν άπρόοπτη και σ' αυτές τις περιπτώσεις να δύσκολο να σχηματίση κανείς μια γνώμη. Τέλος, μόλις ήλθα, έ πληροφορήθηκα ότι την Τετάρτην μου έτηλεφώσε τέσσερες φορές.

— Την Τετάρτην, λέτε;

— Μάλιστα! έπενέβη ό λόρδος Άντερσον. Την ίδια βραδυά της έπισκέψεώς σας, θέλησα να άνακινώσω στον κ. Κουρνέτ, εκείνα πού μου είπατε.

— Ό,τι είπα είναι αληθινά.

— Δεν τό ήξερα.

— Θα μπορούσατε να βεβαιωθήτε άμέσως.

Η συζήτησις έπερνε δρόμο επιθετικό. Ό κ. Κουρνέτ έπενέβη.

— Δεν είχα λάβει την έπιστολή του κ. Νταρζιλ. Και καθώς αυτή είναι ή αληθινή βάση της άπιθανής αυτής ιστορίας, ό λόρδος Άντερσον δε, μπορούσε να έκτιμήση...

— Εάν τουλάχιστον είχε καταδεχθώ να έξετάση τα πειράματα πού του είχα παρουσιάση; είπα ξερά.

Ό κ. Κουρνέτ άπήντησε.

— Οι ληξιαρχικές πράξεις μπορούν καμμιά φορά να έπλαστίζε.

— Μα τότε και ή έπιστολή του κ. Νταρζιλ μπορεί να είναι πλαστή.

— Πραγματικώς! Ό κ. Άντερσον όμως με παρεκάλεσε και βεβαιώθηκα από πού προήρχετο.

— Μπορέσατε και βεβαιωθήκατε ότι ήταν του συμβολαιογράφου μου; είπα έκπληκτη.

— Μάλιστα, βεβαιώθηκα τηλεγραφικώς για τα κυρώτερα σημεία της έπιστολής.

Εμείνα οαστισμένη από τις τρεις προφυλάξεις. Χωρίς να παρατηρήση την έκπληξή μου ό Κουρνέτ έξηκολούθησε.

— Ό λόρδος Άντερσον κι' έγώ, δεν άμφιβάλλομε πλέον επί του παρόντος, διά την ταυτότητά σας. Είσατε ή δεσποινίς Σιμόνη Μοντανιάκ, την όποιαν ένοχοζομεν ότι επανδρευθήκαμε στις 23 Ιουλίου 19...

— Την όποιαν πιστεύατε ότι επανδρευθήκατε; ρώτησα χωρίς να καταλαβαίνω.

— Μόλιστα. Ό λόρδος Άντερσον ήθελε να πανδρευθώ την Σιμόνη Μοντανιάκ, όποιαδήποτε και αν ήταν ή κόρη πού είχε αυτό τό όνομα.

Ό λόρδος Άντερσον έπεδο.

— Δέν καταλαβαίνω τίποτα! άπήντησα. Και καθώς δεν ήμουν την πρώτη άφορμή του παραδόξου αυτού γάμου, θέλω, κύριε να με πληροφορήσετε;

— Αυτό θα τό κάνω, με την έγκρ.σι του λόρδου Άντερσον, επεν ό συμβολαιογράφος.

Για μια στιγμή έφάνη ότι συνεκέντρωνε τις σκέψεις του και έπειτα διηγήθη την έξης ιστορία.

— Είμαι ύποχρεωμένος, για να δώσω σαφή ιδέαν των γεγονότων, ν' ανατρέξω στο άπυμακρυμένο παρελθόν.

Πρέπει να έπικαλεσθώ τη μνήμη της μητέρας σας, καθώς και του νουνού σας. Πρὸ 25 ετών, ό Κάρολος ντε Φλωράν ήλθε να πανδρευθώ την κυρίαν μητέρα σας, τότε Βαλεντίν ντε Έρνεβιλ. Δυστυχώς, πολιτικές διενέξεις έχωρι-

ζεις δυο οικογένειες, και ούτε ό πατέρας του Καρόλου,

ούτε ό πατέρας της Βαλεντίνης δεν έδωσαν την συγκατάθεση τους γι' αυτόν τον γάμον. Η Βαλεντίνη ντε Έρνεβιλ έγινε λοιπόν κυρία Μοντανιάκ, και ό Κάρολος ντε Φλωράν έμεινε άνύπανδρος. Αυτός ό τελευταίος είχε μια άδελφή πού την έλεγαν Ιωάννα, λίγα χρόνια μεγαλύτερή του, παντρεμένη μ' έναν σοφόν Άγγλον, τον Ραυμόνδον Άντερσον, πατέρα του Βάλτερ, του έδω παρόντος. Ό Κάρολος ντε Φλωράν λοιπόν, ό νουνός σας, ήταν θεός του Βάλτερ Άντερσον. Αντελήφθητε καλά, έως έδω, τις σχέσεις των διαφόρων προσώπων, πού υπήρξαν αι άμεσοι και έμμεσοι αίτιες του γάμου πούκανε ό πελάτης μου;

— Έννόησα καλά.

— Εκτός από τον γέρο Ραούλ ντε Φλωράν, τον πατέρα του Καρόλου και πάπον του Λόρδου Βάλτερ, όλα τα άλλα πρόσωπα πέθαναν, και σεις οι δυο είσατε οι μόνοι άπόγονοι των οικογενειών ντε Έρνεβιλ και ντε Φλωράν! Εκείνο πού ενδ'αφέρει είναι ότι πρὸ 5 ετών, κατά τον θάνατόν του, ό Κάρολος ντε Φλωράν πού δεν είχε παιδιά, άφησε 10 εκατομμύρια. Διά της διαθήκης του έκανε γεν.κόν κληρονόμον τον Βάλτερ Άντερσον υπό μερικούς όρους, ό σπουδαιότερος από τους όποιους ήταν να παντρευθώ άνεψός του την βαπτιστική του Σιμόνην Μοντανιάκ, στην όποία θα άνεγνωρίζετο μια προίκα 10 χιλιάδων λιρών.

Είμαι δύσκολο να έξηγήσωμε γιατί ό διαθέτης έβαλε αυτόν τον όρον, αντί να σας κληροδοτήση ότ' εύθελος αυτό τό ποσό. Πιθανόν να φοβόταν μήπως προσβάλη την διαθήκη ό πατέρας του. Φαίνεται ότι αν κρίνωμεν από την διαθήκη του δεν έσυχώρησε ποτέ τον πατέρα του πού τον άνάγκασε να μείνη άγαμος, με τό να μην του έπιτρέψη να πανδρευθώ εκείνην π' άγαπούσε. Φαντάζομαι άλλως τε ότι δεν επανδρεύθω όχι τόσον έξ αιτίας του άτυχου έρωτός του, άλλ' ιδίως από έκδίκισι, την έκδίκισι να χάση ό Ραούλ ντε Φλωράν κάθε έλπίδα ότι θα διαγωνισθώ ή γενιά του. Πραγματικώς με τον Κάρολον έβυσε τό όνομα του Φλωράν. Πάντως όποιαδήποτε κι' αν είναι τα πραγματικά αίτια πού ύποχρέωσαν τό νουνο σας να κάμη μια τέτοια διαθήκη, ένα πράγμα είναι βέ-

βαίο, ότι ή άναμφισβήτητη θέλησις του ήταν να πανδρευθώ τον Βάλτερ Άντερσον.

— Όπως όποτεδηλαδή, έπρεπε να ένωσουν μια Έρνεβιλ με έναν Φλωράν, είπα χαμογελώντας.

— Ακριβώς. Και σέ μια θερμή έπιστολή πρὸς τον άνεψιό του, τον ίκέτευε να κάνη τό γάμο αυτό, και τον διεβεβαίωσε ότι στη βαπτιστική του θάβρισκε μια έδαίρετη και τελεία γυναίκα. Με λίγα λόγια ό λόρδος Άντερσον πού άγαπούσε τον θεϊό του, έμεινε κατενθουσιασμένος γι' αυτήν μετά θάνατον έκδούλευσιν αυτήν πού ύποχρεώθηκε να κάνη, κι' έδέχθη την γυναίκα του το κληροδοτούσε θεϊός του.

— Εδέχθη την γυναίκα, καθώς και τό 10 εκατομμύρια είπα με έλαφρή ειρωνία.

— Φυσικά άπήντησε ό συμβολαιογράφος σοβαρά, άφου ήταν μέρος της συμφωνίας.

— Όλα αυτά, είπα, δεν μου εξηγούν πώς ό κ. Βάλτερ Άντερσον, μπόρεσε να κάνη τό γάμο, χωρίς έγώ να ξέρω τίποτα, χωρίς πρὸ παντός να είμαι παρούσα κατά την ίεροτελεστοία.

— Αυτό τό ζήτημα είναι πολύ δύσκολο να τό λύσωμε, άπήντησε ό κ. Κουρνέτ, διότι εξεμεταλλεύθησαν την καλήν πίστιν του κ. Άντερσον. Για να σας παντρευθώ έπρεπε να σας γνωρίζη και για να σας γνωρίση έπρεπε ν' άπειυθυνθώ στον κηδεμόνα σας. Κι' αυτός ό άθλιος είν' εκείνος πού κατήχρασθη την έμπιστοσύνη μας κι' έμνηχανούθηκε αυτή την ύποκατάσταση. Ό Μπερταίη ήλθε στο Λονδίνον. Μας παρουσίασε μια χαριτωμένη κόρη πού μας είπε ότι είναι ή κηδεμονευομένη του Σιμόνη Μοντανιάκ. Δεν ρωτήσαμε τίποτα άλλο. Γιατί θ' άμφιβάλλαμε στα λόγια του κηδεμόνος; Ποιό συμφέρον μπόρεσε να χύνη σ' αυτή την ύποκατάσταση; Παντρευθήκαμε την κόρη πού μας παρουσίασαν. Ήταν νέα και όραία.

— Α, σ'α χρειάζεται ένα λούστρο, κύριοι Άγγλοι. Έ λοιπόν θα βάλω λίγο

» Θα σ'ας ρίξω στάχτη στα μάτια, κύριε Βάλτερ Άντερσον, άφ' ού αυτό σ'ας άρέσει. Ωραία! Σίκ! Κοιμή! Πράγματι, έτσι ήταν ή γυναίκα σας. Εάν τό χρήμά σας δεν

— Α, σ'α χρειάζεται ένα λούστρο, κύριοι Άγγλοι. Έ λοιπόν θα βάλω λίγο

Η ΜΥΣΤΙΚΗ ΥΠΗΡΕΣΙΑ

Η διάσημη Άγγλική μυστική οργάνωση
 της 'Ιντέλλιντζενς Σέρβις -
 Προδότες, κατάσκοποι, τυφεκισμοί.

Ο Χένρυ... αλήτης !.

Ο Τζών Χένρυ έφυγε άμέσως για τη Βέρνη και επί δέκα πέντε ολόκληρες μέρες έσυνάψε στα ταχυδρομικά γραφεία για να μάθι τον μηχανισμό της υπηρεσίας.

Βρήκε το ταχυδρομικό κιβώτιο του Σίγκλερ κι' ένα βράδυ, με-
 τειφιμένος σε αλήτη, κατόρθωσε να τρυπήσει μέσα στον κόσμο
 και ν' άρπάξει την πολύτιμη αλληλογραφία.

Κατ' αυτόν τον τρόπο ανέκαλυψε όλην την οργάνωση της
 γερμανικής κατασκοπείας. Τα έγγραφα έτοιποθετούντο σ' ένα
 γνωστό μέρος των συνόρων το οποίο συνεχώς άλλαζαν. Απ' εκεί
 τα έπαιρναν και έφθαναν ως την Βαρκελώνη για να φύγουν απ'
 εκεί και να φθάσουν στην Γερμανία μέσω Σουηδίας. Μεταξύ των
 άλλων, μέσα στην αλληλογραφία υπήρχε και μία έπιστολή ενός
 Άργεντινού ονόματι Ζοζέ ντε Πάξι, με ημερομηνία και τόπον την
 Μασσαλία. Ο κατάσκοπος περιέγραφε λεπτομερώς είν διαδρομή
 του θωρηκτού «Κλέμενς» κατά τρόπον ώστε να υπάρξει πιθανό
 της να τορπιλισθί. Υπήρχαν επίσης και τα σχέδια δύο νέων
 πλοίων κτλ. Η έπιστολή έβοήθησε πολύ τους πράκτορες της
 «'Ιντέλλιντζενς Σέρβις» να «ψαρέψουν» τον ντε Πάξι, ο οποίος κα-
 τεδικάσθη άμέσως εις θάνατον κι' έτυφεκίσθη. Κατά την στιγμήν
 της εκτελέσεως έδειξε μεγάλο θάρρος : «Δέν έπρόδωσα την
 πατρίδα μου γιατί είμαι Άργεντινός!» έλεε. Ο Τζών Χένρυ ήθέλησε
 να παρευρεθί αυτοπροσώπως στη θανατική εκτέλεση του κατα-
 σκόπου κι' ύστερα επέστρεψε στην Άγγλία για να λογοδοτήση για
 ότι έπραξε. Η άποστολή του όμως δέν είχε λήξει. Διά μέσου των
 πληροφοριών που έλαβε, μπορούσε να συλλάβη έναν κατάσκοπον-
 σύνδεσμο με την Βαρκελώνη.

Στά 'Ισπανικά σύνορα.

Ο άγγλος λοχαγός, άμέσως οργάνωσε μιάν άποστολή κι' έφθα-
 σε στα 'Ισπανικά σύνορα.

Επί δέκα ημέρες ο Χένρυ και οι βοηθοί του έρευνούσαν τό έ-
 δαφος, αλλά μάταια. Συέλαβαν μόνον δυό λαθροεμπόρους κι' έναν
 λιποτάκτην. Ο διευθυντής της «'Ιντέλλιντζενς Σέρβις» τους έτηλε-
 γραφήσε τότε πως ήταν ανάγκη να συλληφθί με κάθε τρόπο ο κα-
 τίσκοπος-σύνδεσμος με την Βαρκελώνη. Τέλος στο Τάριμπελ, ο
 άγγλος πράκτορας κατόρθωσε να συνάψη φιλίαν μ' ένα άτομο το
 οποίο είπε πως είχε επιφορτισθί για μιάν άποστολή για το γε-
 ρμανικό πρόβλεον στη Βαρκελώνη. Την άλλη μέρα, θά έφυγε μαζί
 με δυό συντρόφους και άπεκάλυψε στον άγγλο τόσο τα σχέδιά του,
 όσο και το ημερολόγιό του.

Το τέλος του προδότη.

Μία φοβερή καταιγίς ήμπόδισε τον Χένρυ και τους βοηθούς
 του οι οποίοι κατά την παρακολούθησιν του άγνώστου, εχάθησαν
 και εύρέθησαν σε 'Ισπανικό έδαφος. Τότε άπεφάσισαν να δράσουν
 και ήρχισαν να πυροβολούν έναντιόν των τριών. Δυό, πληγωθέν-
 τες, κατόρθωσαν να διαφύγουν ενώ ο τρίτος
 μεταφέρθη στο γαλλικό έδαφος. Οι 'Ισπανοί τε-
 λωνοφύλακες δέν άντελήφθησαν τίποτε και ή
 υπόθεσις έμεινε άγνωστη. Ο προδότης ώδη-
 γήθη ένώπιον του Έκτάκτου Στρατοδικείου
 και κατεδικάσθη εις θάνατον.

Έτσι, μ' ένα δέμα έπιστολών που άνεκα-
 λυφθη στη Βέρνη έκλονίσθη σοβαρώς επ'
 άρκετόν καιρόν ή περίπλοκη γερμανική κα-
 τασκοπεία.

ΠΡΑΚΤΩΡ Χ.

γί'νω γυναίκα ενός ανθρώπου που δέν εδιάλεξα, Άλλά
 σταθερά ο κ' Κουρνέτ μ' έσπρωξε προς το σαλόνι, έξορκι-
 ζοντάς με έν δνόματι της μητέρας μου και του νονού μου
 να μην άρνηθώ αυτή τη δοκιμασία.

Μπήκα στο σαλόνι. Όκ.Κουρνέτ έκλεισε προσεκτικά την
 πόρτα πίσω μου.

ΓVIII

Πόσην ώρα διήρκεσε ή συζήτηση του συμβολαιογράφου
 με τον λόρδον Άντερσον, δέν θά μπορούσα να το είπω.
 Ο χρόνος μου έφάνηκε πολύ μακρός άν και τον χρησιμο-
 ποίησα στο να επαναλαμβάνω σ' όλες της τις μορφές αυτή
 την άπόφαση:

—Δέν θέλω, δέν μπορώ να δεχθώ να ζήσω μ' αυτόν τον
 άνθρωπο.

Τέλος ή πόρτα άνοιξε και παρουσιάσθη ο κ. Κουρνέτ.
 Μπήκα μαζί του στο γραφείο όπου δέ βρισκόταν πλέον ο
 λόρδος Άντερσον. Συνεπέρανα ότι κι' αυτός δέν έπέισθη
 και έφυγε.

Ο Συμβολαιογράφος μ' έρώτησε άν είχα σκεφθί, και
 του άπή τησα άμέσως ότι εύρισκά άσκοπη τη δοκιμή γιατί
 τίποτα δέν θά μ'έκανε ν' αλλάξω γνώμη, και ναμείνω μαζί
 μ' έναν άνθρωπο με τον όποιον είχαμε τόσο αντίθετους χα-
 ρακτήρας.

—Μήπως μ' έρώτησε, δέν δέχεσθε γιατί έχετε δώσει την
 καρδιά και το μέλλον σας στο καλό εκείνο παιδί που άνα-
 φέρατε πρό ολίγου;

Σηκώθη και κατακόκκινη.

—Σας δίω τον λόγο μου κύριε, ότι δέν πρόκειται γι'αυ-
 τό. Είμαι έλευθέρα στα αισθήματά μου ! Κανείς άνδρας δέν
 έξύπνησε σε μένα ένα συναίσθημα άφοσώσεως ! Μόλις πρό
 τριών μηνών άφησα το μοναστήρι και δέν είχα από τότε
 τον καιρό να σκεφθώ για έρωτα ή για γάμο.

—Λοιπόν άπολύτως έλευθέρα ; έπέμενεν αυτός.

—Άπολύτως.

—Καμμία σκέψη ; καμμία έλπίς ; Ούτε καν από το θελ-
 κτικά εκείνα όνειρα που κάνουν τα κορίτσια ;

—Όνειρα ! Όι κάθε γυναίκα πλάθει όνειρα. Άλλ'όθελκτικός
 πρίγκηψ δέν συναντάται σ' όλες τις γυναίκες φαντασίες !
 Και καθώς ή φαντασία δέν άφησε σε μένα τις άύλες μορ-
 φές ενός όνείρου για να πάρη τη μορφή έν' άνδρος δέν
 μπορώ παρά να σας επαναλάβω ότι έχω άπολύτως, έλεύθε-
 ρη την καρδιά και τα γούστα μου.

—Συγχωρήστε μου ότι έπέμενα τόσον πολύ παιδί μου,
 αλλά σας είδα να άπορρίπτετε με τέτοια άπέχθειαν την ι-
 δέα να μοιρασθίτε τη ζωή με τον Λόρδο Άντερσον, που
 είναι, μά την πίστη μου πολύ νόστιμος, ωραίος άνδρας, ώ-
 στε είχα συμπεράνει ότι ή σκέψη σας είχε ταραχθί από
 μιάν άλλην εικόνα.

—Δέν συμβαίνει εύτυχώς ένα τέτοιο πράγμα. Και εάν
 άποκρούω τόσο πολύ αυτόν τον άνθρωπο, το κάνω γιατί
 πραγματικά πιστεύω ότι δέν θά μπορούσαμε να συμφωνή-
 σουμε ποτέ αυτός κι' έγώ, ούτε στα μικρότερα ζητήματα.

—Άρχισε να γελάει και μούπε πως τούκανε εντύπωση που
 έβλεπε ότι μόλις έπερνε ο ένας μιάν κατεύθυνση ο άλλος έ-
 περνε άμέσως την αντίθετον, ενώ μπορούσαμε με λίγη
 καλή διάθεση να λέμε τά ίδια.

—Όχι! είπα σοβαρά. Είμαι πολύ μνησκάκη για να λη-
 σμοιήσω κάποια ύποδοχή !

—Έμπρός, έμπρός, μιλάτε σαν άτίθασο παιδί, το όποιον
 κατα τύχην το έμάλωσαν άδικα και κάθεται θυμωμένο
 στη γωνία χωρίς να δεχθί τα γλυκίσματα που τουπροσ-
 φέρουν για να τ'καλοπιάσουν. Είσατε ένα κακόρεзо παι-
 δι αλλά, έγώ θ'ι σας δώσω κάτι που θά σας φέρη το κέφι..

Έπήρε απάνω από το τραπέζι ένα γράμμα και μου
 τδωσε. Τα μάτια μου έκοκκίνισαν κι' άρχισα να τρέμω.
 "Αν και το μελάνι ήταν λιγάκι άδύνατο, έν τούτοις άνε-
 γνώρισα το γράψιμο.

—Ένα γράμμα της μητέρας μου, είπα με σφιγμένο
 το λαιμό.

—Μάλιστα, μιάν έπιστολή της κ. Μοντανιάς προς τον
 Κάρολον ντε Φλωράνς, τον νουνό σας. Θέλησα ν' άποφύγω
 ν' άνασκαλέψω αυτές τις λυπηρές αλλά πολύ προσφιλείς
 αναμνήσεις, π ο ή υλική στοργή πρέπει να κρατάη στο βά-
 θος της καρδιάς της. Άλλά το καθήκον μου δας συμβολαι-
 ογράφου, έν, να κάνω ώστε να γίνουν σεβαστές οι θε-
 λήσεις εκείνης, που δέν ύπάρχει σήμερα. Όφείλω να σας
 πεισω ότι θά είναι οσέβεια προς τη μνήμη της μητέρας
 σας το ν' άποκρ ύστετε, χωρίς λογική αίτία, να γίνετε σύ-
 ζυγος του πελάτου μου.

—Η μητέρα μου τον εγνώριζε λοιπόν ;

—Έπήγε πολλές φορές και τον είδε στο κολλέγιο της

Νορμανδίας, όταν έσπούδαζε. Ο κ. Άντερσον δέν έλησμό-
 νησε τις έπισκέψεις της. Διαβάστε. Θά πεισθίτε και σεις
 ή ίδια ότι τον γάμον αυτόν τον ήθελε κι' εκείνος ο ίδιος.
 Τα δάκτυλά μου, που τρέμανε, έπιασαν το χαρτί που μου
 έδινε.

—Δέν είναι άδιακρισία έκ μέρους μου να διαβάσω
 μιάν μυστική έπιστολή της μητέρας μου προς το νουνό μου;

—Η έπιστολή αυτή έγράφη από τη μητέρα σας τότε
 που έπέθανε. Ήτι-ν ή ύσιότη παράκλησις μιās μητέρας
 που αγωνιούσε, που έβλεπε το παιδί της να μένη μόνο χω-
 ρίς περιουσία, χωρίς στήριγμα. Έκτεύει τον Κάρολον
 Φλωράνς να επάγρυπνη επάνω σας, θυμίζοντάς του ότι, χά-
 ρις την σκληρότητα των γονέων των, θάηταν ο πατέρας
 σας, θάηταν ο συ-κός σας προστάτης. Τέλος του ύπεινθύ-
 μισε τα σχέδια πουχαιε κάνει για σας και τον Βάλτερ
 βλέποντάς σας να μεγαλώνετε τόσο ωροία παιδιά και ο
 δός σας. Άλλά διαβάστε, παιδί μου, θά ιδίητε μονάχη σας.

—Διέτρεξε με τη συγκίνηση που έκόλαμινύει κα-
 νείς, την προσφιλή μητρική έπιστολή. Έλεγε ότι εί-ε ο κ.
 Κουρνέτ.

Χονδρά δάκρυα έτρεχαν από τα μάτια μου όταν έτε-
 λείωσα το νράμμα. Ο Συμβολαιογράφος τά έσεβάστηκε
 και δέν μιλούσε άρκετή ώρα. Κι' ο-αν τέλος μου ζήτησε
 την απάντησή μου και με θερμά λόγια μου ύπέδειξε ότι
 είχα ύποχρέωση να μην όσείησω στην μητρική θέληση, μ'έ-
 κανε ν' άποδιώξω κάθε δισταγμό και να συγκατατεθώ.

—Δέχομαι, άπήντησα, πριν διαλύσω το γάμο που μ' έ-
 νώνει με τον Βάλτερ Άντερσον, να προσπαθήσω να ιδώ,
 άν αλήθεια μπορώ να γίνω γυναίκα του.

Μουσφίξε το χέρι και μου δήλωσε ότι και ο Βάλτερ
 Άντερσον στον όποιον άνέπτυξε τα ίδια έπιχειρήματα
 είχε δεχθί έπσης τη δοκιμασία.

—Και τώρα έξηκολούθησε πηγαίνοντας προς ένα παρα-
 πέτασμα πουκρυβε την είσοδο ενός άλλου δωματίου, μπο-
 ρώ να τον καλέσω, αφού είμαστε σύμφωνοι.

Ξαναγύρισε δίωκς και πάμ κι'νά μου και πρόορεσε :

—Προτού να κλείσω τη συνομιλία μας, άγαπητή μου
 μικρή δεσποινίς, έπιτρέπατέ μου να πιστεύω ότι, θά προσ-
 παθήσετε ν' άγ-πήσετε τον Λόρδο Άντερσον. Πρό πάντος
 μη παραινηθίτε από την ψυχρότητά του ή τη, άδιαφορίαν
 του, άν σας δεί η ένχ τέτοιο πράγμα. Πρέπει να κατορθώ-
 σετε ώστε ν' άγαπηθίτε από τον άνδρα σας, πρέπει. Είμαι
 ένας καλός άνδρας με τον όποιον θά μπορ ύσπετε να εί-
 σθε εύτυχής Δώστε μ υ μόνο το λόγο σας ότι δέν θά πα-
 ραλείψετε τίποτα που θά μπορούσε να κάνη ώστε να σας
 άγαθήση.

Κυττούσα τον συμβολαιογράφο με έκπληξη.

—Άλλά δέν θά το μπορέσω ποτέ, πρό παντός εάν έπι-
 μείνη στην ψυχρότητά του και στο άγέρωχο ύφος του. Εί-
 ναι άδύνατο και να το δοκιμάσω καν.

Έ έμεινε με πατρικό ένδιαφέρ ν να με πείση και μ' ά-
 ναγκά-η να του ύποσχεθώ ότι θά έκκισα κάθε προσπάθεια

—Κρα-ώ σημείω η της βεβαιώσεώς σας άπήντησε σφιγ-
 γοντας τα δυό μου χέρια

Κι' αυτή τη φορά πήγε να ζητήση τον Βάλτερ Άντερ-
 σον που έπεριμενε στο άλλο δωμάτιο. Όταν μπήκε ο λόρ-
 dos μ' έκτύαξε προσεκτικά. Είδα τα μάτια μου κοκκινί-
 σμένα και χωρίς άλλο έμάντευσε τις άρνήσεις που άρχι-
 κώς έκτινα, γιατί γύρισε στο συμβολαιογράφο και είπε.

—Έ, λοιπόν;

—Η δεσποινίς Μοντανιάς είναι έτοιμη να ύποκούση
 στις τελευταίες θελήσεις της μητέρας της.

—Δηλαδή;

—Δέν θά ζητήση να διαλύση τον γάμον σας, πριν πει-
 σθίτε και οι δυό σας ότι είναι άδύνατον να ζήσετε μαζί.

—Και είναι έτοιμη να με ακολουθήση στο σπίτι μου και
 να λάβη την θέση που της άνήκει νομίμως;

—Αντί έμένα, άπήντησε ο συμβολαιογράφος, ο όποιος
 τον έβεβαίωσε ότι δέν θά είχα καμμία αντίρρηση αφού ο
 συγχρωτισμός μας εκείνος θά μās έδινε την ευκαιρία να
 γνωρίσουμε καλά ο ένας τον άλλον.

Ο λό, dos Άντερσον έγύρισε σε μένα.

—Είσατε σύμφωνοι κυρία μου ;

—Έον δέν έχει ούτε σεις αντίρρηση, μάλιστα κύριε
 άπήντησα λίγο πειραγμένη.

—Υπεκλήθη προστά μου χωρίς βιασύνη, αλλά και χω-
 ρίς ψυχρότητα.

—Εύχαριστώ την κυρία Άντερσον, διότι έδέχθη αυτή
 τη δοκιμή. Ελπίζω ότι θα θά τακτοποιηθούν κατά τον
 καλλίτερο τρόπο μεταξύ μας για το συμφέρον μας.

(Άκολουθεί)

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΠΑΝΘΕΟΝ

Βαδίζοντας προς την άγχον 1

Αφέντη, δεματωρήθη ο Γκουλάμ—Άλ! ένας ύψηλός, ανδρικός με σγουρά γένεια και με βραχνή φωνή, —γιατί αυτοί οι άνθρωποι μ' αναγκάζουν να κρατώ όπλα: Είμαι ετοιμοθάνατος και δεν έχω το δικαίωμα να κρατώ όπλα!

Ο άγγλος αξιωματικός, που ήταν επάνω στο αλόγο του, έριξε μια ματιά σ' ένα μικρόν όμιλο ιθαγενών που στέκονταν μπροστά του. Τρεις άραπάδες κρατούσαν τον Γκουλάμ κι' έμοιαζαν τόσο πολύ μεταξύ των, που θα νόμιζε κανείς πως ήταν αδέρφια: Μόνο οι όμοιες χαλί στολές τους έδειχναν πως ήταν στρατιώτες του αλκοιζακού στρατού ενώ ανέμεσά των ο Γκουλάμ, άκουμπουσε το τουφέκι του σκεπτικός, σχεδόν μισόγυμνος όπως όλοι οι κάτοικοι, εκείνων των μερών.

— Δεν βλέπω τον λόγο γιατί να μην κρατάς όπλα, Γκουλάμ Άλ!.

— Άλ! ο αξιωματικός ειρωνικά.

— Όπλα χωρίς φυσίγγια! ξεφώνησε ο Γκουλάμ Άλ!.

Οι άνθρωποι σας είναι πολύ κακοί, αφέντη μου! αφήρεσαν τα φυσίγγια και μου έδωσαν άδικο το όπλα για να είναι ακίνδυνο γι' αυτούς. Πες τους να το γεμίσουν αυτοί οι ίδιοι!

— Όχι! είπε ο αξιωματικός με χαμόγελο, συ κρατούσες το όπλα όταν έμεις δεν το θέλαμε, σήμερα όμως μάς κάνει ευχαρίστηση να σε βλέπουμε να το κρατάς.

— Για λίγες ώρες ακόμη, είτε ένας υπαξιωματικός, γιατί αργότερα, δεν θα είναι πια ανάγκη. Θα σε κρεμάσουν για τα εγκλήματα που διέπραξες. Ναι, θα σε κρεμάσουν!

— Σωπα! Παληόσκυλλο! ξεφώνησε ο Γκουλάμ Άλ!.

Πώς διακόπτετε τον ανώτερό σου την ώρα που μιλεί; —Υστερα, αποτεινόμενος προς τον αξιωματικό, προσέθεσε:

— Δεν είμαι εγκληματίας. Είναι αλήθεια πως έσκότωσα ανθρώπους, αλλά στη μάχη, όπως έσκότωσα ακόμη χθές δυο στρατιώτες σας, άμυνόμενος.

— Δεν πρόκειται γι' αυτό, —είπε ο αξιωματικός κάνοντας νεύμα στους στρατιώτες να εξακολουθήσουν τον δρόμο τους—αλλά κατεδικάσθη: σε θάνατο γιατί έσκότωσες τον Άχμετ Γιάν, τη γυναίκα του και τα παιδιά του.

— Αυτό, αφέντη, ήταν η θέληση του Άλλάχ! Έγώ δεν τους σκότωσα!

Ο αλχημάκος έτοποθέτησε το όπλα του επάνω στον τράχηλό του κι' άκουμπώντας τα χέρια επάνω σ' αυτό, άρχισε να βαδίζει με βαρεία βήματα πίσω από το αλόγο του αξιωματικού.

— Αφού δεν μπορείς ν' αποδείξεις την αθωότητά σου γι' αυτό το έγκλημα Γκουλάμ Άλ!, τότε θα πεθάνεις στην άγχον! —είπε για μια στιγμή ο άγγλος αξιωματικός.

— Αν αυτή είναι η θέληση του Άλλάχ, πρέπει να κρεμαστώ. Άλλά έγω δεν έσκότωσα τον Άχμετ Άλ!, ούτε τη γυναίκα του και τα παιδιά του.

— Η αλήθεια είναι πως έγω επιθυμούσα να παντρευτώ την κόρη του—έτσι άρχισε αυτή η σκοτεινή υπόθεση. Την είδα μια μέρα που έβραζε τα πρόβατα... κι' ήταν τόσοσ όμορμη!

— Ένα ειρωνικό χαμόγελο του υπαξιωματικού διέκοψε την αφήγηση του αλχημάκου.

— Ναι, επανέλαβε ο Γκουλάμ Άλ!, ήταν τόσοσ όμορμη, σαν ήλιος που ανατέλλει!

— Ο πατέρας της όμως δεν ήθελε να μου την δώσει γιατί είμαι φτωχός. Δεν έχω χωράφι και πρόβατα. Άλλά έγω που είμαι ένας πολεμιστής μπορώ να έχω περιουσία! —Υστερα, ο Άχμετ Γιάν μου είπε πως αν του έδινά δυο όπλα και μερικά χρήματα, θα δινόταν να με γάνη παιδί του. Τ' ωριάζτηκε στο Κοράνι! Κι' έγω του πήγα τα δυο όπλα...

— Κι' έτσι σκότωσες τρεις ανθρώπους για να την πάρεις, προσέθεσε ο αξιωματικός!

— Χτυπήθηκα για να τ' αποκτήσω, αφέντη! Χτυπήθηκα σαν λεοντάρι. Κυττάξετε, είμαι πληγωμένος! Κι' έδειξε μια βαθιά ουλή που είχε στο μπράτσο του.

— Πέρασα τρεις φορές τα σύνορα για ν' αποκτήσω αυτό το όπλα, αλλά όσο για τα χρήματα δεν μπορούσα να τα εξοικονομήσω. Τότε άπεφάμισα να πάρω διά της βίας την κόρη π' υ αγαπούσα. Ο Άχμετ Γιάν όμως, αν και γέρον, μαζί με τα τρία παιδιά του, έφύλαγε μέρα—νύχτα την κόρη του. Έγώ δεν ήξερα τί να κάνω. Όλοκληρα ημερώνυχα ήμουν κρυμμένος ανάμεσα στους βράχους καιροφυλαχτώντας την κατάλληλη στιγμή για να εκτελέσω το σχέδιό μου, αλλά αυτοί δεν απομακρύνονταν καθόλου από το σπίτι τους. Απογοητευμένος, πήγα και ζήτησα τη συμβουλή του Ταάρ Κχάν κι' αυτός μου είπε: «Αφού δεν μπορείς να πάρεις την κόρη

που αγαπάς γιατί δεν είσαι πλούσιος, τότε να προσποιηθείς πως έχεις τα χρήματα και να τον επισκεφθείς για να συζητήσεις για τον γάμο. Σύμφωνα με τα ήθη κι' έθιμά μας, θα σε κρατήσει να φας μαζί του. Σε μια στιγμή που θα νομίσεις κατάλληλο, ρίξε αυτή τη σκόνη μέσα στο φαγητό του και σ' εκείνο των παιδιών του. Σε μια ώρα θ' αποκοιμηθούν όλοι και τότε θα μπής στο διαμέρισμα των γυναικών και θα πάρεις την κόρη που αγαπάς και πριν αυτοί ξυπνήσουν εσύ θα βρίσκεσαι πολύ μακριά τους. Αυτό το σχέδιο μου φάνηκε πολύ εύκολο. Πλήρωσα τον Κχάν για τη σκόνη που μου δώσε και πήγα στο σπίτι του Άχμετ Γιάν.

Αναστρέναζε και συνέχισε:

— Έκείνο το βράδυ έσφαξαν ένα αρνί κι' ετοιμάσαν όλα για τη γιορτή. Καθίσαμε να φάμε κι' έγω κρατούσα τη σκόνη του Κχάν στα χέρια μου και κάθε φορά που άπλωνάτο χέρι μου, αφήνα να πέσει από λίγη σκόνη μέσα στο φαγητό τους. Ο πατέρας και οι γιοι έτρωγαν σαν λεοντάρια και δεν κατάλαβαν τίποτε απ' ό,τι συνέβαινε. Αργότερα, όταν χόρτασαν τραβηχτήκαμε σε μια γωνιά για ν' καπνίσουμε. Ο Γκουλάμ Άλ! σταμάτησε για μια στιγμή την αφήγησή του, έβριξε κι' έγρασε απάνω στην καφετήρη άμμο.

— Σε μια στιγμή εξακολούθησε είδα πως όλοι τους άρχισαν να νυστάζουν και σε λίγο έπεσαν σε βαθύ ύπνο. Τότε, πατώντας στα νύχια των ποδιών μου σηκώσα μια βαρεία κουρτίνα που έφερε στο διαμέρισμα των γυναικών. Μόλις μπήκα, έσκόνταφα επάνω σ' ένα άνθρωπο χαλασμένο πίσω από την κουρτίνα: ήταν η γυναίκα του Άχμετ Γιάν. Κοντά της υπήρχε ένα κενό πιάτο. Σύμφωνα με τα έθιμά μας, οι γυναίκες τρώνε ό,τι φαγητό αφήνουν οι άνδρες: η γυναίκα είχε φάει

Έριξα μια ματιά γύρω μου. Το διαμέρισμα φωτιζόταν από το φως του φεγγαριού. Για μια στιγμή ανάβηκε στο όλο πρόσωπο της κόρης που αγαπούσα. Καθόταν κατά γής κι' είχε άκουμπήσει το κεφάλι επάνω στο μπράτσο. Άλλάχ! Πόσο ήταν όμορμη! Σιγά—σιγά την έπληθαισα και της είπα:

— Μην φοβάσαι. Είμ' έγω ο Γκουλάμ Άλ!, ο αγαπημένος σου. Έλα κοντά μου! Την πήρα στην αγκαλιά μου. Το κεφάλι της έκλινε επάνω στον ώμο μου. Η όμορφη κόρη δεν κοιμόταν... ήταν νεκρή!

Έτριξα τότε στην μητέρα της... την βρήκα νεκρή κι' αυτή. Μπήκα στο δωμάτιο που ήταν οι άνδρες, ο Άχμετ Γιάν και τα παιδιά του και τους βρήκα νεκρούς!

Ο αλχημάκος σάπασε. Κότταξε μπροστά του και περπατώντας σαν άνοβατης.

— Ήταν η θέληση του Άλλάχ! —ξεφώνησε για μια στιγμή ο Γκουλάμ Άλ!. Δεν μπορούσα να φανταστώ ποτέ μου πως ο Ταάρ Κχάν ήταν άσπονδος εχθρός του Άχμετ Γιάν και μου δώσε δηλητήριο αντί για ναρκωτικό!

Α. ΜΙΑΣ

ΠΑΝΘΕΟΝ

‘Η Έκδίκηση του καταδίκου

Υπό Ε. Μαρίνο

Το τρέινο για το Παρίσι σταμάτησε γ.ά λίγα λεπτά της ώρας σ' ένα μικρό σταθμό κι' ανέβηκαν δυο βιαστικοί ταξιδιώτες.

Το διαμέρισμα ήταν από εκείνα που δεν έχουν διάδρομο και μόνον δυο καθίσματα, το ένα απέναντι στο άλλο. Σε μια γωνιά, ο μοναδικός ταξιδιώτης, που υπήρχε στο διαμέρισμα έδειχνε πως κοιμόταν πίσω από μια πράσινη κουρτίνα που κατέβαινε ως τον λαιμό του.

Ο Πάωλ Μερσώ κι' η Ρακέλ Ρεζάν έκαθισαν σε δυο άνετες γωνιές, αφού έτοποθέτησαν στο δίχτυ τις μικρές τσάντες που κρατούσαν στα χέρια. Θάλεγε κανείς πως ήταν άνδρόγυνο. Η γυναίκα ήταν όμορφη και πολύ νέα: ο Πάωλ, ένας ύψηλός, ανδρικός κομποντυμένος σαραντάρης, με το πρόσωπο άγρο και τα γαλανά μάτια του είχαν έκφραση φοβισμένη. Ο Πάωλ, έβγαλε από την τσέπη του μερικές εφημερίδες και πήρε μιάν απ' αυτές γ.ά να διαβάσει. Η συνοδός του άπλωσε το χέρι και πήρε μια από τις άλλες, που είχαν μείνει.

Για μια στιγμή το βλέμμα τους έπεσε στην πρώτη σελίδα του εφ' ημερησίου, ξαφνικά, άφηκε να του ξεφύγει η φωνή τρέμου.

— Τι έχεις; Τί σου συμβαίνει; την ρώτησε ο Πάωλ σκούβοντας σια της.

— Έδω... έδω... κύτταξε, διάβασε! απάντησε η Ρακέλ μ' αγωνία.

Ο τρίτος ταξιδιώτης, π' υ κοιμόταν, άρπασε την κουρτίνα κι' έβριξε μια κουταλιά γεμάτη και περίεργη ματιά στο πρόσωπο του ζευγαριού.

— Για να δούμε Ρακέλ! —είπε τότε ο Πάωλ Μερσώ, άρπάζοντας με τρεμούλιακα χέρια την εφημερίδα.

Στη μέση της πρώτης σελίδος ύπάρχον δυο φωτογραφίες που άπεικό-ζαν το ίδιο πρόσωπο — ή μια έδειχνε τον άνθρωπο ως τριάντα τέντε χρονών πολιτικά ένδύματι κι' άλλη τον ίδιο πάλι μ' ε τη μπλούζα του καταδίκου. Έπάνω από τις δυο αυτές φωτογραφίες ένας τεράστιος τίτλος «Μυστη-ριώδης απόδραση από τα κάτεργα της Τουλών». Κάτω από τις φωτογραφίες το κείμενο:

«Απέδρασαν από τα κάτεργα της Τουλών ο Κάρολος Ρεζάν, το όνομα του οποίου οι άναγνώσται μα, θα ένω-νούνται ακόμη, διότι συνδέεται με την σκοτεινή τραγω-δία ή οποία έστοίχισε την ζωήν του παρισινού τραπεζίτου Χαντρεάλ. Δολοφόνος του τραπεζίτη άπείδειχθη και τη βάσει μαρτυρικών καταθέσεων ο Ρεζάν, ο οποίος κατεδικάσθη εις θάνατον, άλλ' αργότερα ή ποινή του μετατράπη εις ισόβια δεσμά στα κάτεργα της Τουλών. Η άστυνομία έτέθη επί τα ίχνη του δραπετού δολοφόνου, όμως, διότι πριν έγκαταλείψη, την φυλακήν ένεπίστεύ-θη στους συγκαταδίκους του ότι θα έξεδικείτο παραδειγ-ματικώς τον άνθρωπο, που του έκλειψε την άγννη του και τον έστειλε στα κάτεργα.»

Το πρόσωπο του Πάωλ Μερσώ καθώς διάβαζε αυτή την είδηση είχε πάρει μιάν όψη πεθαμένου και τα χέρια του έτρεμαν από φόβο. Τότε, ο άγνωστος ταξιδιώτης, έπλη-θασε το ζεθός και είπε με βραχνή φωνή:

— Ίσως άδιαθέτησε ή κυρία... Μπορώ να σας βοη-θήσω;

— Όχι... όχι, ευχαριστώ—απάντησε ή κυρία Ρεζάν—μια άδεια άδιαθέσια που μου πέρασε άμέσως... «Την ίδια όμως στιγμή, άντικρύζοντας τον άγνωστο ταξιδιώτη, παρ' όλί-γο να λιποθυμήσει.

Ο άνθρωπος που βρισκόταν μέσα στο διαμέρισμα του τρένου ήταν ο... δολοφόνος του οποίου ή εφημερίδα έδη-λούσε τη φωτογραφία!

ΠΑΝΘΕΟΝ

— Έσείς είσθε ο Κάρολος Ρεζάν! φώναξε τότε ο Πάωλ, με βραχνιασμένη φωνή.

— Τι είπατε;—απάντησεν ο άλλος με όρθάνοιχτα τὰ μάτια, χωρίς όμως να κινηθί από τη θέση του. Έγώ δεν σάς καταλαβαίνω.

Η Ρακέλ άρπασε τον Πάωλ από τον ώμο και τον έ-κέτευσε:

— Σώσε με!... αυτός θα με σκοτώσει... θα μάς σκοτώσει και τους δυο. Θα νομίζω πως εσύ τον έβαλες στη φυλακή για να έχουμε έλευθερία...

— Μά έγώ... έγώ είπα την αλήθεια στο δικαστήριο... μουρμούριζε ο Πάωλ, που φαινόταν πως μόλις κατώρθωνε να συγκρατηθεί όρθιος... Δεν μπορούσα να κάνω εια-φορετικά...

— Μπορώ να μάθω τί σας συμβαίνει και για ποιόν μι-λάτε; ρώτησε ο άλλος δείχνοντας πως δεν καταλάβαινε.

— Ω! Πάωλ, αυτός προσποιείται, αλλάζει τη φωνή του, για να μάς ξεγελάσει τώρα και να μάς σκοτώσει αργότε-ρα... σε λίγο... Θέέ μου, είμαστε χαμέ-νοι... και κανείς δεν μπορεί να μάς βο-ηθήσει.

— Κάρολε Ρεζάν... ίκέτευσε τότε ο Πάωλ άπλώνοντας τα χέρια προς τον άγνωστο που τους έπληθαιζε—συγ-χωρήστε μας. Σας όρκίζομαστε πως κα-νείς δεν θα μάθη τίποτε γι' αυτήν τη συνάντησή μας... Καί σεις μπορείτε να σωθήτε...

— Κάρολος Ρεζάν; Μά έγώ όνομά-ζομαι Πέτρος Λεγκράν, έμπορος... να ή ταυτότητά μου... Κι' άμέσως έβαλε το χέρι του στην πίσω τσέπη του παντα-λονιού του για να βγάλη τό π' ρτοφό-λι ή ένα όπλο;

— Πιστόλι!; θα μάς σκοτώσει!... ξε-φώνησε ή Ρακέλ πέφτοντας λιποθύμη επάνω στο βελούδινο κάθισμα.

— Άθλια! μουρμούρισε ο Πάωλ, άρπάζοντας τον κρικο του σήματος του κινδύνου και τραβώντας τον με δύσκολη. Δυο πυροβολισμοί άκούσθηκαν. Το τρέινο σταμάτησε κι' άμέσως οι ύ-πάλληλοι του σιδηροδρόμου έτρεξαν στο διαμέρισμα όπου άκούσθηκαν οι πυροβολισμοί.

— Πιάστε τον! φώναξε ο Πάωλ, ενώ πληγωμένος στο στήθος προσπαθούσε να βοηθήσει την Ρακέλ που μια σφαί-ρα της είχε τρυπήσει την καρδιά κι' από το στόμα της έ-τρεχεν άφθονο αίμα. Πιάστε τον! κι' έδειχνε τον άγνω-στο ταξιδιώτη που την στιγμήν εκείνη πήδησε από το πα-πέφαντι παράθυρο. Είναι ο κατάρδικος Κάρολος Ρεζάν που δραπετεύσε χθές από τα κάτεργα της Τουλών!

Μ' αυτά τα λόγια σωριάσθη κοντά στην Ρακέλ για να πεθάνη μαζί της. Σύρθηκε και φίλησε το ματωμένο της στόμα και έψιχσε επάνω στο στήθος της ψιθυρίζον-τας σιγά:

— Αγάπη μου...

Ο δολοφόνος, είχεν εξαφανισθή.

Ε. ΜΑΡΙΝΟ

ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Κατά την διάρκεια του πολέμου ένας στρατηγός, άρ-κετά ηλικιωμένος, έπρόκειτο να νυμφευθί μιάν όμορφη Άλσαήν κατά τριάντον έτη νεώτερήν του. Όταν τό έ-μαθε ο Κλεμανσώ, είπε με τον σοβαρότερον τόνον της φωνής του:

— Πολύ όμορφη! Τώρα ο στρατηγός μας μας θα υπερα-σπίζη δύο μέτωπα

Ο ΚΡΕΜΑΣΜΕΝΟΣ ΤΗΣ ΠΡΑΣΙΝΗΣ ΒΙΛΛΑΣ ΤΟΥ ΣΤΑΝΙΣΛΑΣ ΣΤΗΜΑΝ

(Συνέχεια)

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ

— Πού τὸ βρήκατε αὐτό ;
— Στὴ ρίζα ἑνὸς δένδρου, στὸν κήπο τῆς βίλλας, στὸν ὁπῖον ἔψαχα σήμερα τὸ πρωῒ.

— Καὶ γιατί νομίζετε ὅτι...
— Τὸ βιβλίον εἶναι καινούργιο, καὶ ἔμαθα ὅτι τὴν προηγουμένη τοῦθανάτου του, ὁ μικρὸς Ἰακώβος παρακαλοῦσε τὴν μητέρα του νὰ τοῦ ἀγοράσῃ αὐτὸ τὸ βιβλίο. Ὁλοι οἱ προσκεκλημένοι τῆς κ. Ρουβὲτ ἦσαν μπροστὰ καὶ κάποιοι ἀπ' αὐτοὺς πρόσφερε τὸ βιβλίο αὐτὸ στὸ παιδί τὴν ἴδια ἡμέρα τοῦ ἐγκλήματος.

— Ἀλλὰ δὲν βλέπω ἀκόμα...
— Θὰ ἐννοήσετε. Μόνον οἱ πρῶτες σελίδες εἶχαν κοπῇ ἀπὸ τὸ μικρὸ θῦμα καὶ βλέπετε στὴν ἑκτη, στὸ κάτω μέρος ἀριστερά ;

— Μιὰ κηλίδα ! διεπιστώσεν ὁ κ. Μπίρ.

— Μάλιστα... καὶ τ' εἰδους κηλίδα !

— Θεέ μου !..

Ὁ ἀνακριτὴς ἔστρεψε τὰ ἐκπληκτα μάτια του στὸ Βένς.

— Τὸ παιδί, εἶπεν ὁ Βένς, ἄφησε νὰ πέσῃ τὸ βιβλίο τῇ στιγμῇ πού τὸ δηλητήριον ἔκανε τὴν δουλειά του. Καὶ οἱ κηλίδες αὐτὲς εἶναι τὰ αποτυπώματα τῶν δακτύλων του, τῶν λερωμένων ἀπὸ ζαχαρωτὰ πού ἔφαγε πρὸ ὀλίγου. Ἄν λάβωμε αὐτὸ ὡς δεδομένο, πρέπει νὰ συμπεράνωμεν ὅτι τὸ βιβλίο καὶ τὰ ζαχαρωτὰ προσφέρθησαν μαζὶ στὸ μικρὸν Ἰακώβον.

— Ἀλλὰ τότε δὲν εἶναι δύσκολο νὰ βροῦμε τὴν τακτική τοῦ δολοφόνου. Ποιὰ ἦταν τὰ πρόσωπα πού ἐπεσκέφθησαν τὴν κ. Ρουβὲτ τὴν ἴδια αὐτὴ ἡμέρα τοῦ ἐγκλήματος ;

Ὁ Βένς ἐκ ὕψους τὸ κεφάλι.

— Κανένα. Πιστεύετε λοιπὸν ὅτι ὁ δολοφόνος θὰ ξετίθετο στὸν κίνδυνον νὰ φέρῃ ὁ ἴδιος στὸ παιδί τὸ βιβλίο καὶ τὰ ζαχαρωτὰ ; Ἐφρόντισε ἀπεναντίας νὰ μὴν κινδυνέψῃ μὲ τὴν ἀνακάλυψιν αὐτοῦ πού τὰ πῆγε. Γιατί ἀπ' αὐτὸν θὰ βρισκάμεν καὶ τὸν ἐκτελεστή.

Ὁ ἀνακριτὴς ἐκούνησε τὸ κεφάλι του.

— Δὲν ἐννοῶ.

— Ἀλλὰ μάλιστα. Τί σὰς ἔκαμε τὴν μεγαλύτερη ἐντύπωση ὅταν ἐπισκεφθῆκατε τὸν τόπον τοῦ ἐγκλήματος ;

Ὁ κ. Μπίρ ἐπιθύρησε σκεπτικά.

— Πολλὰ πράγματα.

— Ἀς τὰ ἐξετάσωμε ὅλα. Μόλις ἤλθετε στὴν βίλλα, ἐξετάσατε τὴν Κλεμάνς Μπίλ. Αὐτὴ ἡ χαριτωμένη κόρη σὰς εἶπεν ὅτι ἡ κ. Ρουβὲτ φιλοξενούσε πρὸς προσκεκλημένους

Σὰς εἶπεν ὅτι ὁ Μὰς χαρτόγκ ἦταν περιπατοῦν, ὅτι ἡ κ. Νεκτὶν ἐπῆγε νὰ δειπνήσῃ στὴν ἀδελφὴν τῆς, ὅτι ὁ κ. Φέλντουμ ἔφυγε γιὰ τὰς Βρυξέλλας—ἡ θαλαμηπόλος καὶ μαῖτρ, οὗτοι οἱ δυὸ ἔλειπαν ἀπὸ τῆς βίλλας, ὅλο τὸ ἀπόγευμα.—Τὴν ἀποδεικνύουν ὅλα αὐτὰ ; ἡ δὲ ὁ δολοφόνος ἤξερε καλὰ ὅτι δὲν ἦταν κανεὶς στὴ βίλλα τὴν ἡμέρα ἐκείνη, ἡ δὲ ἐδημιούργησεν αὐτὸς ὁ ἴδιος τὸ κενὸν αὐτὸ στὴν βίλλα χωρὶς νὰ παρουσιασθῇ ἔδωξεν τοὺς ὑπὲρ τῆς κ. Ρουβὲτ κίτῳ αὐτὸς ἀνάγκασε καὶ τοὺς ἄλλους νὰ φύγουν.

— Σταθῆτε ! ἀνεφώνησεν ὁ κ. Μπίρ. Λέτε ὅτι ὁ δολοφόνος ἤξερε ὅτι δὲν ἔμενε κανεὶς στὴν βίλλα. Λημονεῖτε τὴν ἀκόλουθον καὶ τὴν μαγεύσαν ;

— Τὴν μαγεύσαν ; αὐτὴ δὲν ἦταν ἐπικίνδυνος. Δὲν ἀφήνει ποτὲ τὸ ὑπόγειόν της, μὰς τὸ εἶπεν. Ἐξ ἄλλου ξέρουμε καλὰ ὅτι ἦταν εὐκολὸν νὰ μῇ κανεὶς στὴ βίλλαν, εἰτε ἀπὸ τὴν κυρίαν εἰσοδόν, εἰτε ἀπὸ τὴν βράνταν. Ἐνα ἀντικλεῖδι, καὶ ὅλα ἔκανον.

— Οἱ γνωστοὶ τῆς κ. Ρουβὲτ τὰ ξέρουν αὐτὰ πολὺ καλά.

— Καὶ ἡ ἀκόλουθος ; οὔτε αὐτὴ κατὰ τὴν γνώμην σας δὲν ἦτο ἐπικίνδυνος ;

— Ὁ δολοφόνος θὰ νόμιζεν ὅτι καὶ αὐτὴ δὲν ἐπρόκειτο νὰ μείνῃ στὴν βίλλα. Ἡ Κλεμάνς Μπίλ θὰ εἶπε ἴσως τὸ πρωῒ, ἡ δὲ στὸ γεῦμα ὅτι θάβγαινε, καὶ πιθανόν νὰ ἄλλαξε γνώμην τὴν τελευταία στιγμῇ. Θὰ τὴν ἐξετάσω καὶ σ' οὗ τὸ σημεῖον.

— Ἀφήνετε νὰ ὑποπτευθῇ ἀπὸ ὅλα αὐτὰ, ὅτι ὁ δολοφόνος ἦταν ἕνας ἀπὸ τοὺς φιλοξενουμένους τῆς κ. Ρουβὲτ.

— Ἐνας ἀπὸ τοὺς φιλοξενουμένους τῆς καὶ μάλιστα ἕνας ἀπὸ τοὺς δικούς της ! μὲ λίγα λόγια, ἕνα πρόσωπον πού εἶτε φανερά εἰτε ὀχλοβρισκόμενον σὲ σχέσεις με αὐτοὺς πού μεναν στὴ βίλλα. Νὰ λοιπὸν τὸ σπῆτι ἄδειον, ἡ σχεδὸν ἄδειο. Μόνον ἡ ἀκόλουθος θὰ μπορούσε, εἰς πείσμα τῶν προβλέψεων τοῦ δολοφόνου, νὰ δώσῃ τὸ σῆμα τοῦ κινδύνου, ἀλλὰ αὐτὴ δὲν ἄφησε τὸ δωμάτιόν της, ὅπου καθόταν, τότε μετὰ τὴν συντροφιά, τοῦ ἀρραβωνιαστικοῦ τῆς, καὶ οὔτε ἄκουσε κανὸν τὸν μικρὸν Ἰακώβον πού γύρισε ἀπὸ τὸ σχολεῖον.

— Τὸ καταλαβαίνω ! εἶπεν ὁ κ. Μπίρ. Τὸ παιδί δὲν γύρισε μόνο του, ἀλλὰ μαζὶ μετὰ τὸν δολοφόνον.

Ὁ Βένς ἐσκέφθη μιά στιγμῇ.

— Αὐτὸ δὲν θὰ εἶναι καθόλου δύσκολο. Ἐν τούτοις δὲν πιστεύω ὅτι ὁ δολοφόνος ἐπερίμενε τὸ θῦμα του στὸ δρόμο κατὰ τὴν ἐπιστροφὴν του ἀπὸ τὸ σχολεῖον ! Ἄν τὸν ἔβλεπε κανεὶς νὰ συνοδεύῃ τὸν μικρὸν Ἰακώβον, θῆταν χαμένος. Ὑποθέτω ! τοῦλάχιστον αὐτὸ εἶναι ἡ δική μου γνώμη ὅτι ἐκεῖνος μῇκε στὴν βίλλα ἐνωρίτερα, στὴν ἀρχὴ τοῦ ἀπογεύματος, ἀνέβηκε στὸ δωμάτιον τοῦ παιδιοῦ χωρὶς νὰ τὸν ἰδῇ κανεὶς καὶ ἔβαλε στὸ τραπέζι καὶ σὲ μέρος ὅπου νὰ φαίνωνται καλὰ τὸ βιβλίο καὶ τὰ ζαχαρωτὰ. Ἐσκέφθη ὅτι ὁ Ἰακώβος θὰ γύριζε πρῶτος καὶ θὰ τὰ παίρνει. καὶ ἔτσι ἔγινε. Τὸ παιδί πῆρε τὸ βιβλίο καὶ πῆγε νὰ τὸ φυλάξῃ στὸν κήπο, τρώγοντας καὶ τὰ ζαχαρωτὰ. Καὶ τὸ ὅτι ὁ μικρὸς γύρῃ γρήγορα, δείχνει ὅτι εἶχε προειδοποιηθῇ γιὰ κείνο πού τὸν περίμενε, στὸ δωμάτιόν του. Τὴν στιγμὴν πού ἔφυγε γιὰ τὸ σχολεῖον ἤξερε ἴσως αὐτὸν τὸν δολοφόνον τί θάβρσκε μπαίνοντας στὸ δωμάτιόν του.

Καὶ βλέπετε ὅτι αὐτὸ ἦταν πολὺ πῶς εὐκόλο, ἂν ὁ δολοφόνος ἦταν μαζὶ μετὰ τοὺς φιλοξενουμένους. Ὅταν ἔφυγε ἡ κυρία Ρουβὲτ προετοίμασε τὴν παγίδα καὶ μετὰ τὴν σειράν του ἔφυγε καὶ αὐτός.

Ὁ κ. Μπίρ παρεδέχθη τὴ λογικότητα τῶν ἐπιχειρημάτων.

— Κατὰ τὴν γνώμην σας, ρώτησε, ὁ δολοφόνος δὲν εἶχε ἀνάγκη νὰ βρισκῆται στὴν Πράσινη βίλλα ;

— Αὐτὸ ἐξαρτᾶται... Τὸ πῶμα τοῦ μικροῦ Ἰακώβου, δὲν μπορούσε βεβαίως νὰ κρεμάσθῃ μόνο του. Ἐχομε νὰ διαλευκνωμε τρία σημεῖα τοῦ αἰνίγματος : πρῶτον, τὴν ἐνημέρωσιν τοῦ Ἰακώβου· δεύτερον τὸ κρέμασμά του, καὶ τρίτον τὸν φόνον ἢ τὸν τυχαῖον θάνατον τῆς κυρίας Ρουβὲτ.

— Ὑστερ' ἀπὸ μακρὰ σιγὴ ὁ ἀνακριτὴς ρώτησε.

— Ἐξετάσατε τοὺς γιουὺς Λεπάρι ;

— Ὅχι ἀκόμη.

— Καὶ αὐτοὶ ἐπίσης, εἶχαν συμφέρον νὰ πεθάνῃ ὁ Ἰακώβος, ἂν ὄχι καὶ ἡ μητέρα του. Γιατὶ μὴ μὲρα τὸ παιδί θὰ τοὺς ἔπλενε τὸ μερίδιον ἀπὸ τὴν κληρονομίαν τους. Ὅσο γιὰ τὸν κ. Ζωπὲν τὴν ἐμάθατε ; Ἐκανε κόρτε στὴν κ. Ρουβὲτ καὶ ἦταν ἀντίκλητος τοῦ κυρίου Φέλντουμ ;

— Ὅχι, ὀκρινδῶς. Ἡ κυρία Ρουβὲτ τὸν εἶχε ἐλπίσει κατ' ἐπανάληψιν. Καθὼς μ' ἔβλεπαισαν οἱ ὑπηρετές, μᾶλλον τὸν φοβότανε. Ὅσον ἀφορᾷ τὸν κ. Φέλντουμ, αὐτὸς ἔφυγε : Ἀλλὰ τὸν εἰδοποίησαν τηλεγραφικῶς γιὰ τὸ διπλὸ φόνον τῆς Πράσινης βίλλας καὶ ἐγύρῃ ἀπὸ τῆς Βρυξέλλας, τὸ πρωῒ τῆς ἐπομένης τοῦ ἐγκλήματος. Φαίνεται, ὅπως μοῦπεν ἡ ἀκόλουθος καὶ ὁ Μὰς Χαρτόγκ, ὅτι νὰ μὴν βρισκότανε πλέον στὰ λογικά του. Ρίχτηκε στὰ πόδια τοῦ κρεβατιοῦ τῆς κ. Ρουβὲτ καὶ λίγες ὥρες ἀργότερα βρέθηκαν στὴν ἀνάγκη νάτὸν τραβήξουν ἀπ' ἐκεῖ. Ἐφυγε ἀμέσως γιὰ τῆς Βρυξέλλας ὅπου κατοικεῖ λέγοντας σ' ὅσους τὸν ρωτοῦσαν, ὅτι ὕστερ' ἀπὸ ὅσα ἔγιναν, δὲν μπορούσε νὰ μείνῃ περισσότερο στὴν βίλλα.

— Περιέργο. Μήπως...

Ὁ ἀνακριτὴς διεκρόχη ἐκπληκτος : Ὁ γραμματεὺς του μῇκε καὶ τοῦδωσε μιά βραδυνὴ ἐφημερίδα, δείχνοντάς του ἕνα νεκρώσιμον. Ἐδιάβασε :

«Μὰς παρακαλοῦν ν' ἀναγγεῖλωμε τὸ θάνατον τοῦ Σεβαστιανοῦ Λεπάρι, γεννηθέντος εἰς Μπρίζες τὴν 12ην Φεβρουαρίου 18..... καὶ ἀποθανόντος τὴν 14ην Ἰουνίου 19.....»

Ἡ ἐκφορά θὰ γίνῃ τὴν 17ην Ἰουνίου στίς 11 ἡ ὥρα, ἐκ τῆς ἐκκλησίας.»

Ὁ Μπίρ ἐσήκωσε ζωηρὰ τὸ κεφάλι καὶ ἡ ματιὰ του διεσταυρώθη μετὰ τὴν ματιὰν τοῦ Βένς.

— Παράξενη σύμπτωσις ! εἶπε. Στίς 14 Ἰουνίου. Μένει μὴ μάρθωμε ἂν ὁ πάππος ἐπέθανε πρὸ ἢ μετὰ τὸν ἐγγονόν.

Ὁ Βένς ἐσηκώθη. Κρατοῦσε τὸ καπέλλο στὸ χέρι, ἐνῶ τὸ ταῖο γὰρ τοῦκαινε τὰ δάχτυλα.

— Στοιχηματίζω ὅτι πέθανε μετὰ ! ἀπάντησε μετὰ ὕψους ἀντιματικῶς.

Ἡ ἡμέρα τῆς 17 ὑπῆρξε γιὰ τὸν Βένς ἰδιαίτερως κουραστική. Μόλις ἔφθασε στίς Βρυξέλλας, ἐπῆγε σὲ γκαρὶ, καὶ ἔβγαλε τὸ αὐτοκίνητό του. Ἐπρεπε νὰ μὴ χάσῃ ὥρα. Εἶχε νὰ κίνη διάφορα πράγματα σὲ τὴν πρωτεύουσιν καὶ ἔπρεπε τὸ ἴδιο βράδυ νὰ πάῃ στὴν Ὀστάνδη, ἀφοῦ προηγουμένως περνοῦσε ἀπὸ τὸ Μπρίζες, γιὰ νὰ κἀν ἐπίσκεψιν στοὺς Λεπάρι.

Μῇκε στὸ αὐτοκίνητό του καὶ ἕνα τέττοιο ἀργότερα βρισκόταν στὸ γραφεῖον τοῦ διευθυντοῦ τῆς Τραπεζῆς Μπιρμπάν, ἀπὸ τὸν ὁποῖον ἐζήτησε πληροφορίες γιὰ τὸ Λουαζέν ἂν ἦτο καλὸς ὑπάλληλος, καὶ ἂν εἶχε πάρει ἀδείαν στίς 14. Ὁ διευθυντὴς ἐκάλεσε τὸν τμηματάρχην τοῦ προσωπικοῦ κ. Μπριόν καὶ τὸν διέταξε νὰ δώσῃ στὸν ἀστυνομικόν τῆς πληροφορίας πού ζήτηγε, σχετικῶς μετὰ τὸν ὑπάλληλόν τους ἐκεῖνον.

Ὅταν σὲ λίγο βρισκόταν στὸ γραφεῖον τοῦ Μπριόν, αὐτὸς εἶπε στὸν Βένς.

— Ὁ κ. Λουαζέν εἶναι ταμίας στὴν Τράπεζα, ἐδῶ καὶ δεκαπέντε χρόνια. Τὸν πιστεύω πολὺ τίμιον. Νὰ διέπραξε κάποια κακὴ πράξη ; Αὐτὸ θὰ μ' ἐξέπλητε. Τὸν ἐκτιμᾶμε πολὺ, καὶ περνᾷ τὴν πῶς τακτικὴν ζωὴν πού μπορεί νὰ γίνῃ.

— Σὰς ἐζήτησε ἀδείαν στίς 14 ;

— Μάλιστα καὶ τοῦ τὴν ἔδωσα. Μοῦ εἶπε ὅτι ἐσκόπευε νὰ πάῃ νὰ κἀν ἐπίσκεψιν στὸν ἀδελφόν του πού κατοικεῖ στὸ Μπρίζες.

— Ὁ κ. Λουαζέν ἔχει καὶ ἄλλους συγγενεῖς ;

— Πιθανόν ! ἀλλὰ δὲν τοὺς ξεύρω. Ζῇ ἀπομονωμένος, καὶ ἀπὸ τὸ θάνατον τῆς κόρης του, πού συνέβη πρὸ τριῶν ἐτῶν, δὲν εἶναι παρὰ ἡ σκιά τοῦ ἑαυτοῦ του. Ὅλοι μας ἐδῶ μέσα τρέφουμε γι' αὐτὸν ἕνα εἶδος οἴκτου. Ὅταν βρισκῆται ἐκτός ὑπηρεσίας, εἶδε σχεδὸν ἀδύνατον νὰ τοῦ πάρουμε λέξη, καὶ μερικὲς φορές τὸν ἀκούμε νὰ μιλᾷ μόνος του καὶ μεγαλοφώνως. Φαντασθῆτε ὅτι ἀκόμη πενθῇ. Θέλετε νὰ τὸν ἰδῆτε ;

— Μάλιστα ! Ἀλλὰ σὲ λίγο. Πρωτύτερα θὰ προτιμοῦσα νὰ ρίξω μιά ματιὰν στὰ βιβλία του.

Ἐκπληκτος ὁ κ. Μπριόν ρώτησε.

— Τὰ βιβλία του ; Τὸν ὑποπτεύεσθε γιὰ...
— Ἀφοῦ μάταια ἐπερίμενε μὴν ἀπάντησιν, ἐκάλεσε τέλος ἕνα ὑπάλληλον καὶ τοῦδωσε ὁδηγίαν. Σὲ λίγο ἐκεῖνος ἐναγύρισε φέροντας ἕνα βιβλίο τοῦ Λουαζέν καὶ ὁ Βένς τὸ ἀνοίξε. Σκοπὸς του ἦταν νὰ ἰδῇ, μήπως ὁ γραφικὸς του χαρακτήρας ἔμοιαζε μετὰ τὸν χαρακτήρα τοῦ ἀπειλητικοῦ σημειώματος πού εἶχε βρῇ στὸ καλάθι τῆς κυρίας Ρουβὲτ.

Ἐπειτα ὁ ἀστυνομικὸς ζήτησε νὰ ἰδῇ τὸν κ. Λουαζέν. Καὶ μὴ ὥρα ἀργότερα ἔφυγε ἀπὸ τὴν Τράπεζαν. Ἦταν σοβαρὸς ὅταν ἐκάθησε στὸ βολάν τοῦ αὐτοκινήτου. Καὶ ὅταν ἐξεκίνησε, κάτι μουρμουρίζε...

Ἦταν σωστὸ ἔσπειρο ὁ ἄθροπος πού εἶχε ἐμπρὸς του ὁ Βένς. Ὁ κ. Κάρολος Φέντουμ δὲν εἶχε ἐυρίσθῃ, καὶ τὰ κοκκινισμένα μάτια του, τὰ συνεσπασμένα χαρακτηριστικά του, εἶδαν τὴν ἐντύπωσιν ὅτι ἀπὸ τοῦ θανάτου τῆς κ. Ρουβὲτ δὲν μπορούσε νὰ κοιμηθῇ. Μιὰ τοῦφ ἀπὸ μακρὰ ἀπὸ βαθεῖας ρυτίδες, φοροῦσε ἕνα πανταλόνι μετὰ ἀκαθόριστο χρωματισμόν καὶ ἕνα παλὸν σακκάκι. Δὲν εἶχε κολλάρον, φοροῦσε παντοφύλλες καὶ ἀπαντοῦσε μετὰ φωνὴν κουρασμένην, ταραγμένην, μερικὲς φορές ὑπόκωφον.

Ἡ ζωὴ του κατεστράφη, ἔλασσε ὅλα.

Τότε πού ἐπερίμενε τὸν ἀνδρῶπον πού ἐπεσκέφθη, ὁ Βένς ἔκανε μιά σύντομη ἐξέτασιν τοῦ δωματίου ὅπου τὸν ὤρνησαν. Εἶδε ἐπιπλά ἀξίας δίπλα σὲ ἄλλα μηδαμινῆς.

Τὸ σύνολον εἶδεν τὴν ἐντύπωσιν πτωχικοῦ δωματίου πα...

ρά τὰ σπάνια ἀντικείμενα. Καὶ ὁ Βένς πού δὲν ἀγαποῦσε τὴν ἀταξίαν εἶχε μιὰ κακὴ ἐντύπωση.

Πρὶν ἰδεῖ τὸν Κάρλολ Φέλντουμ, εἶχε σχηματίσει τὴν εἰκόνα του! Ἐνοιωσε τὸ δράμα ἐμάντεψε τὸ μυστικὸ αὐτοῦ τοῦ σαραντάρη ποῦ ήταν ἀρπαγμένος μετ' τὴν ἐνεργητικότητα τῆς ἀπελπισίας, ἀπὸ ἓνα τελευταῖον ἔρωτα.

—... Καὶ μοῦ τὴν ἐσκότωσαν. Ἀν τοῦλάχιστον ἤξερα τὸν ἄθλιον, πού...

Ὁ Κάρλολ Φέλντουμ ἐσήκωσε τὸ κεφάλι. Τὰ μάτια του ἦσαν γεμάτα δάκρυα.

— Ὁτι ὅλο καλὸσύνη! Πόσον τὴν ἀγαποῦσα.

— Γιατί δὲν τὴν ἐπαντρευτήκατε;

— Δὲν ἤθελε, ἐξ αἰτίας τοῦ παιδιοῦ της. Φοβόταν μήπως δὲν θ' συνεννοεῖτο μαζί μου. Ἦθελε νὰ οφουσιωθῇ ἐντελῶς σ' αὐτό. Νόμιζε πὼς τὸ παιδί της δὲν θὰ μπορούσε νὰ υποφέρει τὴν κηδεμονίαν ἐνὸς πατριοῦ. Μάλιστα τὴν ἰκέτευα κάθε ἡμέρα. Ἀν εἶχε συγκατατεθῇ ὅλα θάλαζαν. Σήμερον δὲν θὰ ἦταν... Δὲν θὰ ἦταν... θὰ τὴν ὑπερασπιζόμουν.

Ἔβαλε τὸ κεφάλι του στὰ χέρια του! Οἱ ὦμοι του ἐκινουνοτο ἀπὸ τοὺς λυγμούς!

— Πιστεύετε, εἶπεν ὁ Βένς, δις συμμερίζομαι τὴν λύπην, σας. Διερωτώμαι ποῖο εἶναι πῶς σιχαμερό ὁ φόνος τῆς μητέρας ἢ τοῦ παιδιοῦ.

Ὁ Κάρλολ ἐγινε ἔξω φρενῶν.

— Χωρὶς αὐτὸ (τὸ παιδί) εἶπεν δείχνοντας τὸ πρόσωπόν του πλημμυρισμένο μετ' δάκρυα, θὰ με εἶχε παντρευτῇ. Χωρὶς αὐτό...

Ὁ Βένς, εἶδε στὰ λόγια αὐτὰ μιὰ ἄγρια μνησικακία. Θὰ ἔλεγε, κανεὶς δις ὁ Κάρλολ Φέλντουμ θεωροῦσε τὸν μικρὸν Ἰάκωβον ὑπεύθυνον εἰς τὸν φόνον τῆς μητέρας του.

Ὁ ἄνθρωπος παραδινόταν καὶ πάλι στὴ λύπη του καὶ ἐπαναλαμβάνανε, ἀνάμεσα στοὺς λυγμούς του ἓνα ὄνομα.

— Ἐλένη!...

Σηκώθηκε νευρικά καὶ παραδόθη στὸ νὰ θαυμάζῃ μιὰ φωτογραφία τῆς νεκρῆς! Φαινότανε σὰ νὰ εἶχε χάσει τὸ λογικὸ του.

— Γιατὶ ἐγκατελείψατε τὴν βίλλα προχθὲς ἀμέσως, μάλιστα ἐφθάσατε ἐκεῖ. Αὐτό, ἐμοιάζει σὰν μιὰ φυγὴ κι' εἶται ὁ ἀνακριτὴς ἔχασε τίς πληροφoρίες σας.

— Δὲν μπορούσα νὰ μείνω σ' αὐτὸ τὸ ἄδειο σπιτί, ὅπου δὲν ἦταν πιά τὸ ἀγαπημένο μου πρόσωπο. Καὶ ἔπειτα δὲν ξέρω τίποτα. Ἐφυγα στίς 14 μετ' τὸ τραῖνο τῶν 3.51! Ἀ! ἂν μπορούσα νὰ δυσπιστώ...

Τὸ τραῖνο τῶν 3 καὶ 5. Ἀπὸ τῆς προηγούμενης ἡμέρας ὁ Βένς ἤξερε δις ὁ Φέλντουμ, ἐπῆρε τὸ τραῖνο αὐτὸ καὶ δις εἶχε πρὶν τηλεφωνῇ. Σὲ ποιὸν ὅμως; Καὶ μήπως κατὰ τίς τρεῖς ἡ ὥρα ἀκριβῶς δὲν εἶχαν κληθῇ στὸ τηλεφῶνο ὁ μαίτρ ντ' διέλ καὶ ἡ θαλαμηπόλος τῆς κ. Ρουβέτ;

— Τί δουλειὰ εἶχατε στίς Βρυξέλλες;

— Ἐπρόκειτο νὰ συναντήσω κάποιον φίλον γιὰ υποθέσεις.

— Ἐπιτρέψατέ μου νὰ ἐπιμένω. Ποιοῦ εἴδους υποθέσεις;

— Ὁ φίλος μου ἤθελε νὰ με συστήσῃ σὲ ἓνα βιομήχανον, πού ζητοῦσε ἓνα μηχανικόν... Ἐχῶ δὲ πλῶματ' Ἀλλα ὅχι καὶ θέσεις. Δὲν μ' ἐδέχθη. Εἶμαι πολὺ πολὺ γέρος.

— Ἀφίνοντας τὴν βίλλα, ἐπήγατε κατ' εὐθείαν στὸ σταθμό;

— Μάλιστα. Μόλις εἶχα τὸν καιρό.

— Δὲν τηλεφωνήσατε πρὶν φύγετε;

— Νά, ἐτηλεφώνησα; ὅχι.

Τὰ βλέμματα τῶν δυὸ ἀνδρῶν διεσταυρώσαν καὶ ὁ Φέλντουμ ἐφάνη σὸν νὰ θυμῆθηκε.

— Ἡ μάλλον μάλιστα, ἐτηλεφώνησα.

— Ἀπὸ τὸν σταθμόν;

— Ὅχι ἀπὸ τὸ σταθμό. Ἀπὸ κάποιο τηλέφωνο ἐκεῖ κοντά.

— Καὶ ὅμως μοῦ εἶπατε δις ἦσαστε βιαστικός. Σὲ ποιὸν τηλεφωνήσατε;

— Σὲ ποιόν; Σ' ἓνα ἀνθοπώλην. Τὸ ἐλθισμόνησα. Τί, περιέργον! Τὴν στιγμήν πού ἔφυγα ἀπὸ τὴν Ἐλένη θέλησα νὰ τῆς θυμῶ τὴν παρουσίαν μου μετ' τὰ λίγα τριαντάφυλλα πού τῆς ἔστειλα. Κι' εἶται ἡμουν ὁ πρῶτος πού ἐστόλισα τὸ φέρετρό της!...

Ἡ εἰρωνεία τῶν πραγμάτων τοῦ μεγάλωνε τὸν πόνο.

Ὁ Βένς γύρισε τὸ κεφάλι του ταραγμένος. Ἐὰν βλέπε τὴν ἀνθοδέσμην μετ' τὰ φρέσκα λουλουδία πού εἶχε μυρίσει τὴν προηγούμενη Τώρα ἐξηγοῦσε γιατί δὲν εἶχαν βάλει κάρτα ἐπάνω σὲ τὸ μπυκέτο. Ἀλλὰ γιατί τὰ τριαντάφυλλα τὰ ἔφεραν τὸ πρῶτ' τῆς 16 μόνον; Ἰσως ἀπὸ κάποια ἀμέλεια τοῦ ἀνθοπώλη. ὁ ὁποῖος ἔσπευσε τὴν μεθεπομένη νὰ διορθώσῃ τὸ λάθος του, καὶ εἶται τὸ πρᾶγμα ἔπερνε σημανσίαν ἀκόμη πῶς τραγική.

— Μπορεῖτε νὰ με βοηθήσατε νὰ τὴν ἐκδικηθῶμε; εἶπε ὁ Βένς. ἔχετε ὑπονοίας;

— Ὑπόνοιες; μὰ μήπως αὐτὲς θὰ μοῦ τὴν ξαναδώσουν; Καὶ ἔπειτα ὑποτίθεται ὅτι ὅλον τὸν κόσμον! αὐτὸν τὸν Ζωπέν πού τὴν χόρευε στὸ ταψί.

Ὁ Βένς ἀνεπήδησε.

— Λέτε δις τὴν χόρευε στὸ ταψί;

— Μάλιστα. Παρὰ τὴν ἐπιμονήν μου, ἡ Ἐλένη δὲν μοῦ ἐνεπιστεύθη ποτὲ μεγάλα πράγματα γι' αὐτὸ τὸ ζήτημα, ἀλλ' ἐγὼ δυσπιστοῦσα. Ξέρω δις τοῦ ἔδινε χρήματα κι' ἔπειτα ἀπὸ κάθε ἐπίσκεψή του, ἐκεῖνη γινόταν σκεπτική καὶ λυπημένη. Τὴν προηγούμενη ἀκόμη τοῦ θανάτου τῆς εἶχεν ἔλθει νὰ τὴν βρῇ. Ἐπέμενα νὰ τὸν πετάξω ἔξω κι' ἐκεῖνη δὲν θέλησε τὸν ἐδέχθαι καὶ ὅταν μπῆκε στὸ σαλόνι πού τὴν περίμενα, μοῦ εἶπε, «Πιστεύω δις τώρα πιά ἐτελείωσα μαζί του».

— Ἐτελείωσες; Τί;

— Ὡ, δὲν μπορῶ τίποτε νὰ σὰς εἰπῶ περισσότερο. Καὶ δις σὰς λέγω τὸ ἐμάντεψα σιγὰ σιγὰ ἀργότερα. Στὴν ἀρχὴ ἡμουν ζηλιάρης! Τότε ἡ Ἐλένη τὸ παρετήρησε καὶ μετ' διβεβαίωσε δις ἔκανα λάθος. Ἡ περηφρόνησὴν μετ' τὴν ὁπείαν μιλοῦσε γιὰ τὸ πρόσωπον αὐτὸ μετ' ἔβαλλε στὸν καλὸ δρόμο. Καὶ ἔπειτα τόσες ἄλλες λεπτομέρειες.

— Καλὰ, ἀπάντησεν ὁ Βένς. Θὰ μάθωμε ἀργότερα περισσότερα. Ποῖον ἄλλον ὑποπτεύετε ἀκόμη;

— Ὅλον τὸν κόσμον, σὰς τὸ ξαναλέω.

— Σύμφωνα!—ἀλλὰ ἐκτὸς ἀπὸ τὸν Ζωπέν δὲν ὑποπτεύετε ἄλλον κανένα ἰδιαιτέρως;

— Ὅχι.

— Μιὰ ἐρώτησιν ἀκόμη. Τὴν προηγούμενην τοῦ ἐγκλήματος ὁ μικρὸς Ἰάκωβος εἶπε δις ἤθελε νὰ ἔχῃ τὸ βιβλίον «τὰ ταξίδια τοῦ Γκόλντβεργ». Δὲν σὰς ἤλθε ἡ ἰδέα νὰ τοῦ τὰ ἀγοράσετε;

— Μάλιστα, ἀπάντησε ὁ Φέλντουμ. Ἀλλὰ ἐγκατέλειψα αὐτὴν τὴν ἰδέαν.

— Ὅχι.

— Μιὰ ἐρώτησιν ἀκόμη. Τὴν προηγούμενην τοῦ ἐγκλήματος ὁ μικρὸς Ἰάκωβος εἶπε δις ἤθελε νὰ ἔχῃ τὸ βιβλίον «τὰ ταξίδια τοῦ Γκόλντβεργ». Δὲν σὰς ἤλθε ἡ ἰδέα νὰ τοῦ τὰ ἀγοράσετε;

— Μάλιστα, ἀπάντησε ὁ Φέλντουμ. Ἀλλὰ ἐγκατέλειψα αὐτὴν τὴν ἰδέαν.

— Ὅχι.

— Μιὰ ἐρώτησιν ἀκόμη. Τὴν προηγούμενην τοῦ ἐγκλήματος ὁ μικρὸς Ἰάκωβος εἶπε δις ἤθελε νὰ ἔχῃ τὸ βιβλίον «τὰ ταξίδια τοῦ Γκόλντβεργ». Δὲν σὰς ἤλθε ἡ ἰδέα νὰ τοῦ τὰ ἀγοράσετε;

— Μάλιστα, ἀπάντησε ὁ Φέλντουμ. Ἀλλὰ ἐγκατέλειψα αὐτὴν τὴν ἰδέαν.

— Ὅχι.

— Μιὰ ἐρώτησιν ἀκόμη. Τὴν προηγούμενην τοῦ ἐγκλήματος ὁ μικρὸς Ἰάκωβος εἶπε δις ἤθελε νὰ ἔχῃ τὸ βιβλίον «τὰ ταξίδια τοῦ Γκόλντβεργ». Δὲν σὰς ἤλθε ἡ ἰδέα νὰ τοῦ τὰ ἀγοράσετε;

— Μάλιστα, ἀπάντησε ὁ Φέλντουμ. Ἀλλὰ ἐγκατέλειψα αὐτὴν τὴν ἰδέαν.

— Ὅχι.

— Μιὰ ἐρώτησιν ἀκόμη. Τὴν προηγούμενην τοῦ ἐγκλήματος ὁ μικρὸς Ἰάκωβος εἶπε δις ἤθελε νὰ ἔχῃ τὸ βιβλίον «τὰ ταξίδια τοῦ Γκόλντβεργ». Δὲν σὰς ἤλθε ἡ ἰδέα νὰ τοῦ τὰ ἀγοράσετε;

Αἰσθηματικά διηγήματα

ΕΓΩ ΤΗΝ ΕΣΚΟΤΩΣΑ!

ΤΟΥ ΤΖΩΝ ΣΜΙΘ

Ἡ νύχτ' εἶχε ἀπ' ὠρα ἀπλώσει πάνω ἀπ' τὴν πλάση τὰ μαύρα κρέπια τῆς, κι' ἐν τούτοις ὁ Πήτερ Κέρσον δὲν ἐνοιόθε τὴν ἀνάγκη ν' ἀποσυρθῇ γιὰ ὕπνον.

Καθισμένος μπρὸς σ' ἓνα μικρὸν τραπεζάκι τοῦ δωματίου του, ὅπου μιὰ ηλεκτρικὴ λαμπρίτσα, μετ' ἄμπαζοῦρ, ρίχνει ἓνα ἀμυδρὸ φῶς, μετ' τὸ τσιγάρο στὸ χέρι, εἶναι θυσιζόμενος σὲ σκέψεις πικρὰς.

Θυμᾶται κι' ἀπόψε, ὅπως μῆνες ὁλόκληρους τώρα, τὴν Κάτε Μπέρμαν, τὴν ὁμορφὴ ἀρίστη τοῦ καμπαρέ «Μετροπόλιταν», πού γι' ἀγάπη της ἄφησε τὴ θέση της στὸ Ὑπουργεῖο τῶν Ἐξωτερικῶν, γιὰ νὰ μὴν ἀπομακρυνθῇ ἀπὸ κοντὰ της, ἐπειδὴ τὸν μετέθεταν στὴν Καλκούτα, καὶ πού ὥστόσο, ὅταν ἀπὸ δέκα μηνῶν συμβίωσιν, πού τοῦ στοίχισε τὴ μισὴ τοῦ περιουσίας, τὸν ἐγκατέλειψε γιὰ ν' ἀκολουθήσῃ ἓναν ἄλλον, πλουσιώτερό του.

— Ἀ, πόσο τοῦ κόστισε αὐτὸ τὸ σβῶμα τῶν ὁνείρων του, ἡ διάψευσις τῶν πόθων καὶ τῶν ἐλπίδων... Ἀν στὸ μεταξὺ δὲν συνέβαινε ὁ ξαφνικὸς θάνατος τῆς μητέρας του,

πού ἄφηνε ἀπροσάτευτὴ τὴ μικρὴν τοῦ ἀδερφοῦλα τὴν Μπέτυ, ἀσφαλῶς στὸ κορύφωμα τῆς θλίψης του γιὰ τὴν προδοσίαν τοῦ τρελλοῦ ἐρωτᾶ του, θ' αὐτοκτονοῦσε.

— Ἀλήθεια ὅμως, ἀναστένανε πικρὰ ὁ Πήτερ σ' αὐτὴ τὴ θύμωσιν, μήπως καὶ πού ζῶ ἐκπληρῶ κανένα προορισμό, βρισκῶ καμμιά χαρὰ στὴν ἀνέραστη τούτῃ ζωῇ μου; Ἡ Μπέτυ... ἀσφαλῶς ἦταν ἓνα πρόσχημα γιὰ νὰ δι-κασιλογηθῇ τὴν δειλία μου. Ἡ περιουσία της κι' ἐκεῖνη πού θὰ τῆς ἄφηνε ἐκλίπον- τος ἀπ' τὴ μέση μὴ δὲν θάταν ἀρκετὰ νὰ τῆς ἀσφαλίσουν τὴ μιὰ ζωὴ εὐτυχισμένη;

Σ' αὐτὸ τὸ συλλογισμὸ χαμογέλασε πικρὰ, καθὼς ἓνας ἄλλος τὸν διαδέχθηκε: «Δίνει τὸ χρήμα τὴν εὐτυχίαν;» Μὰ τότε γιατί νὰ μὴν παντρευόταν κι' αὐτὸς τὴν βαθύπλουτὴν ἑξαδερφοῦλα του, Ἐβελιν, πού τοῦ ὑπεδείκνυε ὁ πατέρας του, ὁ ὁποῖος ἀσφαλῶς θὰ πέθαινε πρόωρον ἀπ' τὴ θλίψη του, γιατί αὐτὸς ὁ μοναχογιὸς, τὸ καμάρι του, ὁ συνεχιστὴς τοῦ τιμημένου ὀνόματος τῶν Κέρσον ἔτρεχε πίσω ἀπ' τὰ βήματα μιᾶς γυναίκας.

τὸν καμπαρέ, μιὰς ἀνάγκης νὰ ἐκτιμῆσιν τὴ μεγάλη ἀγάπην του, τίς θυσιεὶς στίς ὁποῖες ὑποβάλλονταν γιὰ κείνην;

— Ἀλλοῖμονο, στέναξε πικρὰ ὁ Πήτερ, δὲν εἶναι τὸ χρήμα πού δίνει τὴν χαρὰ στὴ ζωὴ. Εἶναι ὁ ἐρωτὸς πού ἀνταποδίδεται αὐθόρμητα, χωρὶς ὑπολογισμοῦ; καὶ ἰδι-στέλεια, γιὰ μόνον τὴν χαρὰ τῆς ἀγάπης... Ὁ ἐρωτὸς πού προσφέρεται χωρὶς ἀνταλλάγματα καὶ πού φθάνει τὰ ὅρια τῆς αὐτοθυσίας... Χωρὶς αὐτόν, ἡ ζωὴ εἶναι σὰν ἓνα τίποτα σὰν μιὰ νύχτα αἰῶνα, πού δὲ θὰ τὴν φωτίσῃ ποτὲ τὸ φῶς καμμιάς αὐγῆς, πού δὲ θὰ τὴν διακόψῃ καμμιά ἀχτίς ἐλπίδας. Μὰ μιὰ τέτοια ζωὴ, εἶναι θάνατος κάθε στιγμῇ, κάθε ὥρα... Ἔτσι...

Ἀπλῶς τὸ χέρι στὸ μικρὸν τραπεζάκι πού στηριζόταν τὴν ἡ λαμπρίτσα τοῦ δωματίου του, ἀνοίξε τὸ μικρὸν τοῦ συρτάρι, πῆρε ἀπ' αὐτὸ ἓνα περιστροφὸ τὸ στήριξε στὸν κρόταφό του κι' ἐτοιμάσθηκε νὰ σύρῃ τὴ σκανδάλη...

— Πήτερ, μετ' συγχωρεῖς ἂν σ' ἀπασχολῶ τέτοιαν ὥρα μὰ φύγω τὸ πρῶτ' γιὰ τὸ ἐξωτερικὸ καὶ δὲ θάθελα νὰ μείνῃς μετ' τὴν ἐντύπωσιν πὼς σοῦ κρατῶ κάκια...

Στὸ ἀνοιγμά της πόρτας τοῦ δωματίου τοῦ νεαροῦ Κέρσον, ὑπέρκωψε στὸ φθινοπωρινὸ ταγιέρ της στεκόταν ἡ ἐξέλιξη τοῦ Ἐβελιν Οὐάκερ... Ἐπαψε ἑαφνικὰ νὰ μι-λάει. Τὰ μεγάλα γαλάζια μάτια της κύτταζαν μετ' τρόπο τὸ περιστροφὸ πού ὁ νεὸς ντροπιασμένος ζητοῦσε νὰ κρύ-ψῃ καὶ τὸ πρόσωπό της εἶχε χάσει τὸ τριανταφυλλένιο χρώμα του.

Καταβάλλοντας μιὰ μεγάλη προσπάθειαν ὁ Πήτερ, κα-

τῶρθωσε νὰ κρύψῃ τὴν δυσφορίαν του γιὰ τὴν ἀπρόοπτη αὐτὴ παρέμβαση στὴν ἐκτέλεσιν τῆς προθέσεώς του καὶ νὰ πῇ σ' ἓνα τόνο εὐγενικό.

— Πέρασε λοιπὸν μέσα Ἐβελιν... Πῶς αὐτὴ ἡ ἀπρό-οπτη ἀπόφασιν τῆς βιαστικῆς ἀναχωρήσεώς σας;

Προσπαθώντας νὰ κάνῃ τὸ βῆμα της σταθερότερον ἢ ἓνα πλῆσιον, ἔρριξε βαρὺ τ' ἀγαλματένιον κορμί της σ' ἓνα κάθισμα καὶ ρίχνοντας ἓνα θλιμμένο βλέμμα στὸ χέρι του, πού προσπαθοῦσε ἀκόμα νὰ βρῇ τρόπο νὰ κρύψῃ τὸ περιστροφὸν εἶπε μετ' κάποια δόση πικρῆς εἰρωνείας.

— Οἱ γενναῖοι ἄνδρες ἀπογοητεύουν ἀπ' τὴν ζωὴ, ἀπ' τὸν ἐρωτὰ ζητοῦν τὴν λήθην στὸ θάνατον Πήτερ... Οἱ δειλοὶ, σὰν ἐμένα, πού δὲν θέλουν νὰ στερηθοῦν τὸ φῶς τοῦ ἡλίου, παλεύουν νὰ συγκρατηθοῦν στὴ ζωὴ, ζητώντας τὸ βάλλισμα τῆς πληγῆς τους στὴ λήθην... Φεύγω γιὰ νὰ λησμονήσω Πήτερ...

Ὁ νεὸς ἔστρεψε τὸ βλέμμα του σ' αὐτήν. Ἡ θλίψη πού καθρεφτιζόταν στὴν ὠραία μορφή της, τὸ βούρκωμα τῶν

ματιῶν της, τὸ τρέμισμα τῶν τριανταφυλλένιων τῆς χειλῶν τὸν συκίνησαν βαθειά!

— Γιατὶ νὰ μὴ προσέξω νὰ-ρίτερα τὸ ὠραῖο αὐτὸ πλᾶσμα, τὸ τόσο ἀγνόν, πού κοντὰ του θάβρισκα τὴν χαρὰ τῆς ζωῆς, τὴν εὐτυχίαν τῆς ἀγάπης; Τώρα εἶναι τόσο ἀργά... Ἡ εἰκόνα τῆς ἄλλης, τῆς μεστῆς γυναίκας μετ' τοὺς πόθους καὶ σαλεύει τὸ νοῦ, κυριαρχεῖ στὴν ψυχὴν μου, σ' ὅλο τὸ εἶναι μου... συλλογίστηκε.

Ἐστερα, σκύβοντας τὸ κεφάλι σὰν ἐνοχὸς ψέλλισε:

— Μ' ἀγαποῦσε λοιπὸν τό-σο πολὺ Ἐβελιν;

— Ἀν σ' ἀγαποῦσα, ῥωτᾷς Πήτερ; Ποτὲ τυφλὸς δὲν ἀγάπη-σε τὸ φῶς τοῦ ὅσο ἐγὼ ἐσέανει ποτὲ φυλακισμένος δὲν πόθησε τὴν λευτερίαν μου, ὅσο ἐγὼ ἔνα σου φίλ...

— Τί κρίμα νὰ μὴ τὸ ἀντι-

ληφθῶ ὅσο ἦταν καιρὸς Ἐβελιν!

— Ποτὲ δὲν εἶναι ἀργά Πήτερ. Οἱ καρδιές ἀλλάζουν δ-ταν κανεὶς μπορῇ νὰ τὴν πείσῃ πὼς πλανήθηκαν στὴν ἐκλογὴν τους...

— Τὸ λές αὐτὸ γιατί δὲν ξέρεις τί γίνεται στὴν καρδιά μου, τὴ ματωμένη ἀπ' τὸ χτύπημα τῆς προδοσίας καρ-διάς... Μόνον ὁ θάνατος θὰ μοῦ δώσῃ τὴν λήθην.

— Μὲ μιὰν ἐξαψὴν στὴ φωνὴν καὶ τὸν παλμὸ τῆς ἐλπίδας στὰ στήθη ἡ νῆα πρόφερε βρεχά, ὀποζητικά.

— Ὁ προδομένος δὲν πληττεῖται Πήτερ... Πληττεῖ τὸν προδότη, ἐκδικεῖται... Ἀλλοῖως δὲν ἔχει ἐγὼ, δὲν ἦταν ἀξίος νὰ χαρῇ τὴ ζωὴν μου...

— Τὰ μάτια τοῦ Πήτερ Κέρσον ἀστράψαν ἀπὸ μιὰ φλόγα μίσους.

— Ναι, ἔχεις δίκην Ἐβελιν... Καλλίτερα ἢ φυλακὴ ἀπὸ τὸν τάφο. Καλλίτερα ἀντὶ τῆς χαρᾶς της δις ἀπαλλάγῃ ἀπ' τίς ἐνοχλήσεις μου νὰ τῆς χαρίζω τὸ σπαραγμὸν μου, τὸν πόνο μου, ἓνα μέρος ἀπ' τὰ δάκρυα ποῦχω χύσει...

— Στὴ φυλακὴ Πήτερ, ἐλπίζει κανεὶς δις θὰ βρῇ τὴν λευ-τερίαν καὶ τὴν λήθην, τὴν χαρὰ τῆς ζωῆς...

— Ναι Ἐβελιν, εἶται εἶναι.

Ἡ νῆα σηκώθηκε τείνοντάς του τὸ χέρι...

— Ἀντίο Πήτερ καὶ καλὴ ἀντάμωσιν σὲ μιὰ καλλίτερην ὥρα... Ὁρκίσου μου μόνο πὼς δὲ θὰ κάνῃς καμμιά τρέλλα, πὼς δὲν θὰ δοκιμάσῃς καὶ πάλι νὰ σκοτωθῇς...

Ἐχεις τὸ λόγο μου Ἐβελιν. Τὸ λόγο τῆς τιμῆς μου...

Τρεῖς μῆνες εἶχαν περάσει ἀπ' τὴν ἱστορικὴν βραδυὰ πού

ΔΙΑΜΕΝΤΟΙ ΣΤΙΧΟΙ ΤΟ ΤΑΞΙΔΙ

Ὁνειρο ἀπίστευτο ἢ λίσσαρον μέρα!

Κι' ἐγὼ κι' ἡ Ἀννούλα,
λίγοι παλαιοὶ σύντροφοί μου
καὶ κάποιοι κοτέλλες μαζί,
μπήκαμε μέσα σὲ μιὰ γαλανή,
μεθυσμένη βαρκούλα,
μπήκαμε μέσα καὶ πᾶμε
μακριὰ, στῆς Χαράς τὸ νησί.

Οὔτε ἓνα σύννεφο κι' οὔτε ἓνας
μαῦρος καπνὸς στὸν ἀέρα
πλάι μας στήθη ἐρωτικάκινα
κι' ἄσπροι χιονάτοι λαμοῖ,
φῶς στὰ μαλλιά τὰ ξανθὰ, φῶς
στὸ πῆλαγο, φῶς πέρα ὡς πέρα:
Μὰ ποῖος ἐπῆγε ποτὲ του
μακριὰ στῆς Χαράς τὸ νησί;

Ὡ! τί με νοιάζει κι' ἂν πᾶμε ὡς
ἐκεῖ; Τί με νοιάζει; Γελάει
ὅλ' ἡ γλυκεῖα συντροφιά μου,
γελά ἡ θλιμμένη ζωὴ,
στ' ἄπειρο μέσα κυλάμε
κι' ἡ Ἀννούλα τρελλὰ τραγουδαί
ὅπου καὶ νᾶναι μακριὰ θὰ φανῇ
τῆς Χαράς τὸ νησί...

ΑΛΜΠΡΟΣ ΠΟΡΦΥΡΑΣ

(Ἀκολουθεῖ)

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ὕστερ' ἀπ' τὴν ὑπόσχεση τοῦ ξαδέλφου της πὼς δὲν θὰ ἔκανε ἀπόπειρα πιά νὰ τερματίσῃ τὴ ζωὴ του, ἐγκατέλειψε τὸ Λονδίνο. Στὸ διάστημα αὐτό, ἡ βαθύπλουτη κόρη τοῦ τραπεζίτη Οὐάκερ, εἶχε γυρίσει τὶς μεγαλύτερες πόλεις τῆς γῆς, χωρὶς νὰ κατορθώσῃ νὰ διώξῃ ἀπ' τὶς σκέψεις της ἐκεῖνον, πού εἶχε ἀγαπήσει μ' ὅλη τὴ θερμὴ τῶν εἰκοσιδύο χρόνων της, χωρὶς νὰ κατορθώσῃ νὰ πρᾶν τὸν πόνο τῆς ψυχῆς της, γιὰ τὴν προτίμησή του σὲ μιὰν ἄλλη, πού δὲν τὸ ἀξίζει. Ἀπ' ἐναντίας τώρα, κοντὰ στὸν πόνο τῆς ἀγάπης της, πού ἔμενε χωρὶς ἀνταπόδοση, προστέθηκε κι' ἡ ἀνησυχία κανενὸς θλιβεροῦ διαβήματός του...

— Τί τρελλὴ πού ἦμουν, θεέ μου, ψιθύριζε κάθε τόσο. Γιατί νὰ τοῦ ὑποβάλω τὴν ἰδέα τῆς ἐκδικήσεως; Ἄν τυχὸν ἐγκληματήσῃ; Ἄ, τί ἀνόητοι πού εἶναι ὅσοι ἀγαποῦν παράφορα τρελλὰ, χωρὶς τὴ δύναμη νὰ ὑποτάξουν τὴν παράλογη καρδιά τους, ὅπως ἐκεῖνος, ὅπως ἐγώ!.. Ἄν τὴ σκοτώσῃ καὶ τὸν δικάσουν σὲ θάνατο; Πῶς δὲν σκέφθηκα αὐτὸ τὸ πρᾶγμα ὅταν τοῦ μιλοῦσα; Γιατί νὰ μὴ τὸν πείσω πὼς μποροῦσε νὰ λησμονήσῃ, πὼς στὴν ἀγκάλη μου θὰ εὐρίσκει τὴ χαρά;

Καὶ μὲ τὶς σκέψεις αὐτὰς πῆρε τὴν ἀπόφαση νὰ γυρίσῃ τὸ ταχύτερο, νὰ βρεθῇ κοντὰ του, νὰ τὸν συγκρατήσῃ ἀπὸ καμμιὰ τρέλλα ὅσο ἦταν καιρὺς... Καὶ διέκοψε τὸ ταξίδι της.

«Ὅταν ἡ Ἐβελιν Οὐάκερ, πρὶν ἀφήσῃ τὸ σπῆτι της νὰ πάῃ εἰς ἐπίσκεψιν τοῦ Κέρσον, ἔριξε μιὰ ματιά σὲς πρωτῆνες ἐφημερίδες, λίγο ἔλειψε νὰ λιποθυμήσῃ...»

— Ἀχ θεέ μου, ψέλλισε χλωμαίνοντας, μιὰ μέρα γρηγορώτερα νὰ ρχόμουνα θὰ προλάβαινα τὸ κακό... Τώρα;!

Ξαναδιάβασε τροχάδην τὴν εἰδηση τῆς δολοφονίας τῆς Κάτε Μπίρμαν...

«Ὀλίγον πρὸ τῆς δεκάτης ἐσπερινῆς εἰσῆλθεν ἕνας νέος χλωμός, ψηλός, μὲ καστανά μαλλιά καὶ πρόσωπο μελαχροινό... Κατόπιν του, σχεδόν, μιὰ νέα μὲ ταγιέρ γκρί κι' ἕνα ταξιδιωτικὸ σάκκο στὸ χέρι... Λίγο μετὰ τὴν εἰσοδὸ τῆς νέας ἡ θυρωρὸς ἤκουσε πυρόβολισμόν... Τὴν αὐτὴ ὥρα ἐθεάθη νὰ κατέρχεται τὴν κλίμακα ὁ νέος... Ἡ γνώμη τοῦ ἀστυνομικοῦ ἐπιθεωρητοῦ εἶναι ὅτι τὴν καλλιτέχνιδά ἐπυροβόλησε καὶ ἐφόνευσε ὁ νέος, ἡ δὲ νέα ἦτο μᾶλλον κάποια ἐκ τῶν διαμενουσῶν εἰς τὴν ἄνωθεν τοῦ διαμερίσματος τῆς δολοφονηθείσης πανσιόν. Ὡς ἐρσστής τοῦ ἐγκλήματος φέρεται ὁ ἐγκαταλειφθεὶς δράστης τῆς Πῆτερ Κέρσον ὅστις καταζητεῖται...»

— Ἀνομισητὴ τὴν σκότωσε ὁ Πῆτερ... ψέλλισε ἡ νέα κι' ἔτρεξε νευρικά στὸ τηλέφωνο...

— Ἀλὸ-ἀλὸ... Σὺ εἶσαι Μπέττυ; Ναι, ἦρθα... Ὁ Πῆτερ; Λεῖπει ἀπὸ δυὸ ἡμερῶν; Ἀνησυχεῖς; Καλὰ-καλὰ θὰ «ἐρθῶ» δὲν εἶναι τίποτε...»

— Ἀφῆσε τὸ ἀκουστικὸ κι' ἔπεσε βαρεῖα σὲ μιὰ ντορμέζ...

— Θεέ μου, ἂν τὸν πιάσουν; Ὅχι, πρέπει νὰ τὸν σώσω... Ὅλα βοηθοῦν.

Βιαστικά, μὲ μιὰ πρωτοφανή νευρικότητα, ἔτρεξε στὴν γκαρνταρόμπα της, φόρεσε ἕνα κουμπὸ γκρί ταγιέρ, πῆρε ἕνα μικρὸ βαλιτσάκι καὶ γοργὰ βγήκε στὸ δρόμο...

— Ναι, ἐγὼ τὴν ἐσκότωσα κύριε ἀνακριτά... Ὅχι ὁ Πῆ...

ΤΑ ΔΑΣΗ

— Τὰ δάση ἐξαφανίζονται καὶ τὰ δένδρα ὀλιγοστεύουν κατὰ ἑκατοντάδες ἑκατομύρια κάθε χρόνο.

Αὐτὸ εἶναι τὸ συμπέρασμα εἰς τὸ ὁποῖον κατέληξεν ἕνας Ἀμερικανὸς δασοκόμος, ὁ ὁποῖος ἐμελέτησε ἐπὶ ἔτη τὸ μέγα αὐτὸ πρόβλημα, τὸ ὁποῖον συνδέεται τόσο πολὺ μὴ τὴν ὑπαρξίν καὶ τὴν εὐτυχίαν τῆς ἀνθρωπότητος.

Χωρὶς νὰ ἔχῃ ὑπ' ὄψιν τὴν καταστροφὴν τὴν ὁποῖαν ἐπιφέρουν εἰς τὰ δένδρα οἱ Νεοέλληνες, ὁ Ἀμερικανὸς σοφὸς κρούει τὸν κώδωνα τοῦ κινδύνου, βραχίζομενος εἰς ἀριθμούς καὶ ἐπισήμους στατιστικὰς. Εἰς ὅλας τὰς

πολιτισμένας χώρας αἱ δασικὲς ἐκτάσεις ἀποφιλούντες ἐπικινδύνως.

Ἡ καταστροφὴ εἶναι τοσοῦτω μᾶλλον προσηχὴ καὶ ἀναπόφευκτος, ἐφ' ὅσον ὁ τύπος ἔλαβε ἀπὸ τὰς ἀρχὰς κυρίως τοῦ 23οῦ αἰῶνος τεραστίαν ἀνάπτυξιν καὶ ἡ κατανάλωσις χάρτου ὑἔξησε καταπληκτικῶς.

Διότι εἶναι γνωστὸν, ὅτι ἐκτὸς τῆς μεγάλης χρήσεως ξυλείας τὴν ὁποῖαν κάμνει σήμερον ὁ ἄνθρωπος διὰ τὴν ἱκανοποίησιν τῶν ἀναγκῶν του: κατασκευὴ οἰκημάτων, βαγονίων, ἐπιπλῶν, πλοίων, ἐργαλείων κτλ. μέγα μέρος τῶν ἀποκοπτομένων δένδρων χρησιμοποιεῖται διὰ τὴν παρασκευὴν δημοσιογραφικοῦ χάρτου.

Βεβαίως ἡ ξύλευσις καὶ ἡ κοπὴ

τερ Κέρσον πού καταζητεῖται... Ἐκεῖνος εἶναι ἀνεύθυνος. Τὴν ἀγχοῦσε τόσο, πού θὰ μπορούσε νὰ θυσιάσῃ γι' αὐτήν... Ἐφυγε ἀκρῶς γιὰ νὰ τὴν ξεχάσῃ, ἴσως καὶ στὸ μεταξὺ νάχη σκοτωθῇ ἐξ αἰτίας της...

— Καὶ ὁ λῶγος τῆς ἐγκληματικῆς αὐτῆς πράξεώς σας δεσποινὶς Οὐάκερ;

— Τὸ μῖσος, ἡ ζηλοτυπία, Ἀγαποῦσα τὸν Πῆτερ, κι' οἱ γονεῖς μας εἶχαν δώσει λόγο νὰ μᾶς ἐνώσουνε. Κι' ἔξαφνα μπῆκε στὴ μέση ἐκεῖνη. Τὸν ξελόγιασε, τὸν ἔκανε δικό της, τὸν ἐγκατέλειψε...

— Ἦλπισα τότε νὰ στραφῇ σὲ μένα Ἀλλοίμονο, ἀκολουθοῦσε αὐτὴ ὅπως τὸν ἄνθρωπο ἡ σκιά του... Δυὸ φορές ἀπειροῶθη ν' αὐτοκτονήσῃ ἐξ αἰτίας της... Τὸν σώσαμε ἐκ τύχης...

Τέλος, ἀφοῦ τὸν ἔπεισα νὰ μοῦ δώσῃ τὸ λόγο τοῦ πὼς δὲν θ' αὐτοκτονήσῃ, πὼς θὰ προσπαθῇ νὰ τὴν ξεχάσῃ, πὼς θὰ ζήσει γιὰ χ' ὦρη τῆς ἀδελφούλας του, ἔφυγα ζητώντας τὴ λησμονιά... Στὴ Μαδρίτη, πῆρα ἕνα γράμμα τοῦ πού μοῦλεγε ὅτι φεύγει γιὰ τ' ἀγ' ὠστο, γιὰτὶ δὲν ὑπέφερε νὰ βλέπῃ ἐκεῖνη πού λάτρεψε σὰ θεὸ τοῦ νὰ παραδίδεται στὸν πρῶτον τυχόντα καὶ νὰ παρκάξῃ μ' αὐτόν... Ἐνοιῶσα τότε, στὴν σκέψη ὅτι τὸν ἔχανα γιὰ πάντα, τὸ μῖσος μου γιὰ τὴν ἀτίμητο νὰ θεριεύῃ... Δέκοψα τὸ ταξίδι μου καὶ γύρισα μὲ τὴν ἀπόφαση νὰ ἐκδικηθῶ. Τὸ κατάρθωσα. Τώρα εἶμαι σιτὴ διάθεσή σας...

«Ὅταν ὁ Πῆτερ Κέρσον, διάβασε στὰ Λονδρέζικα φύλλα πού βρῆκε στὴ Ρώμη, ποῦχε καταφύγι, τὴν προφυλάκιση τῆς Ἐβελιν, ἐνοιῶσε ἕνα καινούργιο συναίσθημα νὰ πλημμυρίσῃ τὴν ψυχὴ του. Κάτι σὰν οἶκτο μαζί κι' οὐ σὺμπαθεία, κάτι σὰν προανάκρουσμα μιᾶς νέας ἀγάπης... Καὶ μιὰ σκέψη, πέρασε γρήγορα ἀπὸ τὸ νοῦ του...

— Πρέπει νὰ τὴ σώσω, ἀφοῦ γιὰ τὴν ἀγάπη μου θυσιάστηκε. Ἄφοῦ ὁ ἐρωτὰς της σὲ μένα τὴν ἔκανε νὰ ἐγκληματίσῃ... Τὰ πρᾶγματα βοηθοῦν νὰ τὸ κατορθώσω, ἀφοῦ κατ' ἀρχὴν ἐμένα ὑποπτευθήκανε...

«Ὅταν ὁ ἀνακριτὴς ποῦχε ἐπιληφθῇ τῆς ὑποθέσεως τῆς δολοφονίας τῆς καλλιτέχνιδος ἄκουσε τὸν Κέρσον, πού ἔφθασε ἀεροπορικῶς στὸ Λονδίνο νὰ τὸν βεβαιώσῃ ὅτι αὐτὸς ἐδολοφόνησε τὴν ἀρτίστα καὶ ὅτι ἡ Ἐβελιν ἐθυσιάζετο πρὸς χάριν του, σάστισε...

Ποῖον ἔπρεπε νὰ πιστέψῃ ἀπὸ τοὺς δυό; Ποιὸς πραγματικὰ ἀνελάμβανε τὴν εὐθύνη γιὰ νὰ σώσῃ τὸν πραγματικὸ ἔνοχο;

Τὸ δίλημμα ἦταν δύσκολο πολὺ ἡ ἀπάντησις σ' αὐτὸ ἀληθινὸ πρόβλημα... Ἡ ὑπόθεσις, κατήντησε ἀνάγνωσμα στὸν τύπο καὶ ἀσφαλῶς θὰ διαιωνίζετο, ἂν ὁ δικηγόρος τοῦ Πῆτερ, πηγαίνοντας νὰ εἰδοποιήσῃ τὴν Ἐβελιν ν' ἀναιρέσῃ τὴν κατάθεσή της, ἀφήνοντας στὸν ξάδελφό της νὰ θυσιάσῃ πρὸς χάριν της, δὲν διαπίστωνε τὴν ἀλήθεια καθὼς ἡ Ἐβελιν μὲ μιὰ λάμψη χαρᾶς οὔρα μάτια τοῦ ἔλεγε.

— Ὡστε δὲν εἶναι ἔνοχος; Ἀδίκως βασανίζομαι γιὰ νὰ τὸν σώσω; Μὰ τότε, τότε μπορῶ νὰ ἀποδείξω τὸ ἄλλοθι...

Ἡ συνάντησις τῶν δυὸ ξαδέρφων, πού ἡ αὐτοθυσία τῆς Ἐβελιν ἔνωσε μὲ τὰ δεσμὰ μιᾶς ἀρρηκτοῦς ἀγάπης ὑπῆρξεν ἐκτάκτως συγκινητικὴ... Κι' ἕνα μῆνα ἀργότερα ἀπ' τὴν ἀπόλυσή τους, ἔκαμαν τοὺς γάμους τους...

ΡΟΖΑΛΙΝ ΡΥΣΣΕΛ

1ANGSON

ΖΑΝΕΤ ΜΑΚΤΟΝΑΛΑΝΤ

1ANGSON

ΑΝΡΙ ΓΚΑΡ

ΚΑΠΝΙΣΤΗΣ ΜΙΑ ΦΟΡΑ

Ο Ίτενυσον, ο μέγας Άγγλος ποιητής του παρελθόντος αιώνας, απέφυγε τὸς προσκλήσεις εἰς γεύματα καὶ συναναστροφάς. Εἰς ἐκείνους οἱ ὁποῖοι τὸν ἠρώτων τὴν

αἰτίαν ἔλεγε:

— Τί γὰ κάμω εἰς μίαν συναναστροφήν; Ἐγὼ χωρὶς τὴν πίπαν μου εἶμαι ἄνθρωπος χαμένος. Δὲν ἠμπορῶ οὔτε νὰ φάγω, οὔτε νὰ κοιμηθῶ.

Ο ΝΑΠΟΛΕΩΝ... ΑΝΘΡΩΠΟΦΑΓΟΣ

Ο Τσακεραὶ διηγείται εἰς τὰ ἀπομνημονεύματά του τὸ ἑξῆς ἀνέκδοτον:

Ὅταν ἡ μήτηρ του μετὰ τὸν δεύτερον γάμον της ἐπέστρεψε μετὰ τοῦ συζύγου της εἰς τὴν Ἀγγλίαν, ἔφερε μαζί της καὶ αὐτόν. Ο Τσακεραὶ ἦτο τότε ἑξ ἐτῶν. Τὸ ταξίδι τὴν ἐποχὴ ἐκείνη (1817) διήρκει ἑξ μηνῶν καὶ ὅταν τὸ πλεῖστον προσήγγισεν εἰς τὴν νῆσον τῆς Ἀγίας Ἐλένης ἡ οἰκογένεια τοῦ Τσακεραὶ ἐβγήκε εἰς τὴν ξηράν. Ἐνὰ ἀπόγευμα, ὁ Ἰνδὸς ὑπηρετὴς ὠδήγησε τὸν μικρὸν Γουλιέλμον εἰς περὶπατον. Βαδίζοντες ἔφθασαν πρὸ τοῦ κιγκλιδώματος ἐνὸς κήπου ὅπου ὁ μικρὸς εἶδεν ἕνα κύριον νὰ περιπατῇ ἑνώ καὶ κάτω ὀπισθεν τῶν κιγκλίδων σάν θηρίο.

— Κύτταξέ τον καλά, εἶπε τότε ὁ Ἰνδὸς εἰς τὸν μικρὸν. Κύτταξέ τον καλά. Αὐτὸς εἶνε ὁ Ναπολέων Βοναπάρτης. Ἐνὰ μέρα τρώει τρία πρόβατα καὶ ὄλα τὰ παιδιὰ πρὸς τὰς καταρβώσας νὰ ἀρπάσῃ!

Ο Τσακεραὶ λέγει ὅτι ἡ πρώτη αὐτῇ συνάντησίς του μετὰ τὸν Ναπολέοντα τοῦ ἀφῆκε... τρομερὰν ἐντύπωσιν!

ΕΙΣ ΤΟ ΕΣΤΙΑΤΟΡΙΟΝ

Ἡ γεροντοκόρη:

— Ἐδῶ βλέπω, γκαρσόν, δὲν ἐπιτρέπονται τὰ ραντεβού. Καὶ ὁ σερβιτόρος:
— Ἐτσι τάχα θέλουν νὰ ποῦν, μὰ μήπως καὶ τὸ μῆλον τὸν παράδεισο δὲν ἦταν ἀπηγορευμένο;

ΜΕΤΑΞΥ ΓΚΑΓΚΣΤΕΡΣ

Ο ἕνας βλέπων τὰ χαρτιά του καὶ ποντάρων εἰς τὸ πόθεν κατέλξει νὰ εἰπῇ:

— Σέ βλέπω. Ἐχὼ τρεῖς ἄσους. Σὺ τί ἔχεις;
— Δύο περίστρ-φα, φίλε μου.
Καὶ τοῦ τὰ ἔστρεψεν.
— Μὲ νικᾷς, πάρτα. Εἶσαι τυχερώτερος ἀπὸ ἐμένα.

Η ΠΡΩΤΗ;

Ἡ μία φίλη:—Μοῦ εἶπε πῶς εἶμαι ἡ πρώτη ποῦ ἀγάπησε.

Ἡ ἄλλη:—Ποιός, ὁ Γιάννης; Τὸν ξέρω... Καὶ τὸ λέει ὅσο ὠμορφα!

ΤΟ ΚΛΥΧΗΜΑ ΤΟΥ

Ο δικαστὴς:—Κατηγορούμενε, πόσον καιρὸ ἔχεις νὰ παρουσιάσῃς εἰς τὴν ἀστυνομίαν ὑπὸ κατηγορίαν;

— Εἴκοσι χρόνια, κύριε δικαστή... Ἡμουν εἰς τὴν φυλακὴν.

ΕΙΣ ΤΗΝ ΦΥΛΑΚΗΝ

Παραπαθητικὴ ἐπισκέπτρια

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΜΙΚΡΑ ΕΥΘΥΜΑ

τῶν φυλακῶν ἐπλησίασε ἕνα κατὰδικον:

— Βέβαια, καμπερέ, θὰ εἶσαι φυλακή γιατί ἀπὸ φτώχεια καὶ θὰ ἔκαμες.
— Φτώχεια, λέει; Ἐγὼ ἴσα ἴσα ἔκανα νομίσματα!

ΤΟ ΣΦΥΡΙΓΜΑ

Ο ταβερνιάρχης ὑποπευθῆκε πῶς κάθε φορὰ ποῦ ἔστελνε τὸν βοηθό του εἰς τὸ κελλὰρι αὐτὸς ἔπινε κρυφά.

— Νὰ σοῦ πῶ, παιδί μου. Ὅσο εἶσαι κάτω στὸ κελλὰρι καὶ δουλεύεις, θέλω νὰ σφυρίξῃς.

— Καὶ γιατί, ἀφεντικό;

— Ἐτσι θὰ ξέρω πῶς δὲν πίνεις.

Τὴν ἄλλη μέρα βλέπει ὁ ταβερνιάρχης νὰ βγαίνει ἀπὸ τὸ κελλὰρι τὸ χαμὶνι τῆς γειτονιάς.

— Εἰ! Τί θέλεις αὐτοῦ κάτω, ἐσύ;

— Ἐβοηθοῦσα τὸν Πέτρο. Ἐσφύριζα κι' αὐτὸς ἔπινε.

ΣΚΩΤΣΕΖΙΚΟ

Ο ἐφημέριος προσπαθοῦσε νὰ ἐξεγείρῃ τὸ ἐνδιαφέρον τοῦ Μὰκ Τζίλλ διὰ συνεισφοράν ὑπὲρ τῆς ἐκκλησίας.

— Σεύρετε ἡ ἐκκλησία εἶναι σὲ κακὰ χάλια. Φαντασθῆτε, Μὰκ Τζίλλ, ἡ στέγη στάζει νερά.

Καὶ ὁ Μὰκ ἐτοιμώτατα:

— Καλὰ ποῦ μοῦ τὸ εἶπες, δέσποτα. Θὰ φέρω μαζί μου τὴν ὀμπρέλλα ἄλλοτε.

ΠΡΟΩΡΟΣ ΟΙΚΟΝΟΜΟΛΟΓΟΣ

Ἡ μητέρα:

— Τί τρέχει, Γιαννάκη; Κάτι συλλογισμένος.
— Μοῦ φαίνεται, μαμά, πῶς ἔχασα πενήντα λεπτά.
— Μὰ πῶς τώπαθες;
— Νὰ σοῦ πῶ τὴν ἀλήθεια, ἤθελα μιὰ δραχμὴ, μὰ ἐντράπηκα νὰ ζητήσω πολλὰ ἀπὸ τὸν Μπαμπά, καὶ τοῦ ζήτησα πενήντα λεπτά καὶ μοῦ τᾶδωσε.

Ω, ΤΟ ΓΗΡΑΣ!

Ο ἀγροτικὸς διανομεὺς γιὰ νὰ πιάσῃ κουβέντα καὶ γιὰ νὰ ξεκουρασθῇ, λέγει εἰς τὴν γηραιάν ἀγροδέσποιναν:

— Φαντάσου, κυρά μου. Εἶμαι ὑποχρεωμένος νὰ παραδώσω αὐτὸ τὸ δελτάριο ἐκεῖ ἐπάνω, δυὸ μίλια μακριὰ κι' ἀνέφορο.

Καὶ ἡ γηραιὰ κυρία, ἐκφράζουσα συμπάθειαν:

— Τί κρίμα! Θὰ κουρασθῇς πολὺ. Μὰ γιατί δὲν τὸ ἔβαζες στὴν Πόστα, καὶμένε;

ΑΜΦΙΒΟΛΙΑ

Εἰς τὸν Ἀγγλὸν δικαστὴν παρουσιάσθη κατηγορούμενος ὁ Μπαρμπά Σμιθ, παλαιὸς γνῶριμος τοῦ ἐδωλίου. Ο δικαστὴς τὸν ἠρώτησε κατὰ συνήθειαν:

— Τί διατείνεσαι, κατηγορούμενε, εἶσαι ἐνοχὸς ἢ ὄχι;

— Δὲν ξέρω ἀκόμα, κύριε δικαστή. Περιμένετε ν' ἀκούσω τοὺς μάρτυρας.

ΕΞΥΠΝΑΔΑ

Ἡ Κλάρρα εἶναι πολὺ ἐξυπνη.

— Καλέ, τί μὰς λὲς ἀπλῶς κατορθώνει νὰ πείσῃ πῶς εἶναι ἐξυπνη.

— Μὰ ἴσα ἴσα, αὐτὸ εἶναι ἐξυπνάδα.

ΔΡΑΜΑ ΣΤΟΝ ΦΑΡΟ

ΤΟΥ ΦΡΕΤΡΙΚ ΟΛΙΒΕΡ

Μακριά από τις ακτές της Σκωτίας, βαθειά μέσα στην θάλασσα, σ' ένα μικρό νησάκι, βρίσκεται ο φάρος του Μάρτεν. Παλιό οίκημα ο φάρος, μοναδικό στο απόξενο, μικρό νησί, ξευρηγετούσε τους θαλασσιούς, στην πάντοτε τρικυμιώδη και επικίνδυνη εκείνη θάλασσα.

Ο Τζαίμς ο φαροφύλακας, που ζούσε εκεί μαζί με τη Μάρθα τη γυναίκα του, εφρόντιζε για την κανονική λειτουργία του φάρου, χωρίς να περνούν με τον κόσμο, παρά μόνο κατά τριήμερο, τότε δηλαδή που έρχόταν ένα μικρό καράβι, για να τους φέρη τα τρόφιμα που τους χρειαζόντο.

Η ζωή στον φάρο περνούσε έτσι μονότονα, όταν μια νύχτα, αντελήφθη ο Τζαίμς με μεγάλη έκπληξη, ότι κάποιος ναυαγός

έφτασε στον φάρο, κολυμπώντας και βαστάζοντας ένα μονόξυλο. Έτρεξε μαζί με τη γυναίκα του κι έδωσε τις πρώτες βοήθειες στο δυστυχές θύμα της θάλασσας, που ήταν ένα νέο και όμορφο πλληλάκι. Ο ναυαγός αφηγώθη την ιστορία του. Ήταν ναυτής σ' ένα καράβι, που κατεποντίσθη εκεί κοντά από άγνωστη αιτία. Άλλοι δεν σώθηκαν. Κι αυτός απορούσε πως βρισκότανε τώρα στην ζωή.

Ο Τζαίμς και η γυναίκα του περιποιήθηκαν πολύ τον ξένο τους, με τον οποίο σιγά-σιγά έγιναν στενότεροι φίλοι.

Η ζωή στον φάρο άρχισε τώρα να μην είναι έντελως μονότονη κι' οι μέρες δεν έκυλούσαν πιά άνιαρες. Η Μάρθα φαινόταν ενθουσιασμένη από την απρόσπτη άφιξη του ναυαγού και δεν άργησε να αισθανθή γι' αυτόν μιαν θερμή αγάπη. Άλλά κι' εκείνος την αγάπησε επίσης και οι δυο έρωτευμένοι, ευρισκαν τώρα τον τρόπο να μείνουν μόνοι και να σμίξουν τα χείλη τους σ' ένα ελόθερμο φίλημα στην εκδήλωση αυτή του ακατανίκητου έρωτα.

Άλλά ο Τζαίμς, που στην αρχή δεν είχε καταλάβει τίποτα, άρχισε να υποπτεύεται. Παραφύλαξε και ένα βράδυ είδε εκείνο που δεν τολμούσε να πιστέψη: Ο Τζών και η Μάρθα άγκαλιασμένοι φιλιόνταν, λέγοντας λόγια αγάπης και ανταλλάσσοντας όρκους παντοτεινής πίστωσης.

Δάκρυα φάνηκαν στα μάτια του, κι' ένας δυνατός πόνος έσφιξε την καρδιά του. Και η απελπισία τον έτύφλωσε, του ένέπνευσε τη σκέψη μιανής τρομερής εκδίκησης.

Αποτραβήχτηκε τότε και προσποιήθηκε ότι δεν ήξερε τίποτα.

Επέρασε έτσι λίγος καιρός. Ένα πρωί σταμάτησε στο νησί του φάρου το καράβι, και άφησε τα τρόφιμα κι' έφυγε.

Και το ίδιο εκείνο βράδυ ο Τζαίμς, έβαλε εις ενέργεια την τρομερή του εκδίκηση:

Επήρε τα τρόφιμα και τα επέταξε όλα στην θάλασσα.

Ήξερε βέβαια, ότι μ' αυτόν τον τρόπο θα πέθαιναν με τον μαρτυρικό θάνατο της πείνας οι άνθρωποι εκείνοι που τον άτιμασαν, αλλά μαζί μ' εκείνους θα πέθαινε, μαρτυρικά επίσης και αυτός.

Άλλά δεν τον έμελλε.

Αφού η Μάρθα τον είχε απατήσει τι ήθελε πια κι' αυτός την ζωή;

Η Μάρθα κι' ο Τζών την άλλη μέρα κατάλαβαν την πραγματικότητα της θέσεώς των.

Κι' όταν αντίκρισαν τον Τζαίμς του όμολόγησαν ότι ήταν ένοχοι και τον έζητησαν να φροντίσουν όλοι μαζί, για να σωθούν και οι τρεις.

— Όχι, επιβίωσε ο Τζαίμς. Θα μείνουμε έτσι εδώ, έως ότου να πεθάνουμε!

Τίποτα δεν στάθηκε ικανό να του μαλάξη την καρδιά και να του σβύση το μίσος.

Τίποτα τώρα, δεν μπορούσε να τους σώση από τον θάνατο.

Σε λίγο και το τελευταίο απομεινάδι της παληάς παρακαταθήκης εσώθηκε.

Μερικές μέρες αργότερα, η κατάσταση τους έγινε απελπιστική.

Η Μάρθα βρισκόταν άρρωστη στο καρεβάτι της τυραννίας, ενώ ο Τζαίμς είχε κλειδωθεί μέσα στην κυρία αίθουσα του φάρου και δεν έβγαине έξω ποτέ.

Ο Τζών απελπισμένος γύριζε δεξιά—αριστερά ζητώντας μάλιστα ν' ανακαλύψη μέσον σωτηρίας...

Και περνούσαν οι μέρες.

Οι οργανισμοί των δυο ανδρών, ήμπορούσαν ίσως για λίγο, ακόμα, να υπομονεύουν. Η Μάρθα όμως ξαπλωμένη στο καρεβάτι, έπεριμενε εξαντλημένη τον θάνατο. Έπασχαν κι' οι τρεις

και το μαρτύριό τους όλοένα μεγάλωνε.

Μιά βδομάδα απελπισίας επέρασε ακόμα και το μαρτυρικό δράμα φαινόταν ότι θα έτελειωνε, όταν έγινε κάτι που κανείς δεν το περίμενε.

Ο Τζών διέκρινε μιά βάρκα από ψαράδες να έρχεται προς τον φάρο. Τρανήζοντας από την εξάντληση έτρεξε ν' αναγγείλη χαρούμενος στην Μάρθα την ευχάριστη είδηση.

Άλλ' η χαρά τους δεν έβαστηε παρά λίγες στιγμές μοναχά.

Ο Τζών πήγε στο παράθυρο.

Η βάρκα βρισκόταν πολύ κοντά τώρα. Τρεις ψαράδες ήταν μέσα και τραβούσαν γρήγορα κουπί προς το Μάρτεν, όταν έ-

ξαφνα αντίχρησε ένας πυροβολισμός που βγήκε απ' την αίθουσα του φάρου.

Ένας ψαράς έσωριάσθη στην βάρκα νεκρός.

Σε λίγο δεύτερος πυροβολισμός, έπειτα τρίτος και τέταρτος.

Οι τρεις ψαράδες βρισκόταν τώρα στη βάρκα νεκροί.

Ο Τζαίμς με το πιστόλι του, κατόρθωσε σκοτώνοντας τους ψαράδες, να τους κάνει να χάσουν κι' αυτήν την τελευταία ελπίδα τους.

Όταν το καράβι που μετέφερε κάθε τρεις μήνες τα τρόφιμα στον φάρο Μάρτεν έφθασε ως εκεί, οι ναύτες βγήκαν έξω.

Άλλ' όταν ανέβηκαν στον φάρο αντίκρισαν ένα περίεργο θέαμα.

Βοήκαν την γυναίκα του φαροφύλακα κι' έναν άγνωστο νέον, τον Τζών, νεκρούς και τους δυο και φοβερά εξαντλημένους από την πείνα.

Τον Τζαίμς, τον φαροφύλακα, όσο κι' αν έψαξαν, πουθενά δεν τον βρήκαν.

Πού κατέφυγε; Τι απέγινε δεν μπόρεσε κανείς να διαπιστώσει.

Άλλοι είπαν ότι τον είδαν σ' ένα Σκωτικό χωριό.

Τό πιθανότερο όμως είναι ότι αυτός, μη αντέχοντας ίσως τόσο στο μαρτύριο της πείνας που ο ίδιος εδημιούργησε, έπεσε στην θάλασσα και πνίγηκε.

ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Ο γιός μου έχει στομάχι σιδερένιο, νεύρα χαλάρωμένα και καρδιά χρυσή.

— Έσύ, φίλε μου, δεν έχεις γιό. Έχεις μεταλλείο.

— Το βρρίσκεις πιο οικονομικό τώρα που μαγειρεύεις ή όταν βέραια. Ο άνδρας μου τρώγει το μισό από όσο έτρωγε πριν.

ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗΣ ΔΟΛΟΦΟΝΙΑ ΤΟΥ ΦΟΡΡΕΣΤ

Η Χίλντεγκαρντ Ουϊντσερ, νεαρά αλλά διάσημη ντετέκτιβ, είχε πάρει το υδροπλάνο της γραμμή: από το Λας Τρόπολι όπου έσκόπευε να ξεκουρασθή μερικές ημέρας.

Μαζί της, έταξίδευαν άλλοι έξη επιβάτες. Η διαδρομή υπήρξε θαυμάσια άλλ' όταν το υδροπλάνο προσεθαλασώθη κι' οι επιβάτες απέβιασθησαν, ή ντετέκτιβ είδε έναν απ' αυτούς, ονόματι Φόρρεστ, να μένη ακίνητος στη θέση του. Τον έπλησίασε και με τρόπο άντελήφθη πώς ήταν νεκρός!

Οι άλλοι επιβάτες, ο αστυνομικός της Καταλίνα Ίσλαντ και ένας γιγνός υπεστήριζαν πώς ο Φόρρεστ επέθανε από συγκοπή της καρδιάς. Η μίς Χίλντεγκαρντ όμως είχε την γνώμη ότι διεπράχθη στυγερόν έγκλημα και ο Φόρρεστ υπήρξε θύμα δηλητηριάσεως.

Γι' αυτό το λόγο έτηλεγράφησε άμέσως στο Λας Άνιζελες κι' έκάλεσε τον επιθεωρητή Όσκαρ Πίπερ να έλθη με το πρώτο υδροπλάνο αφού προηγουμένως έπληροφορείτο λεπτομερώς γα την ταυτότητα του θύματος.

Πρόγματι ο επιθεωρητής Πίπερ ανέκλυψε πώς ο Φόρρεστ ήταν ο κύριος μάρτυς της δίκης Γκράμπερ και πώς ο κατηγορούμενος που ήταν γνωστός γκάγκστερ είχε προσφέρει δέκα χιλιάδες δολάρια σ' εκείνον που θα εξαφνίσει τον επικίνδυνον αυτόν μάρτυρα.

Δεν υπήρχε λοιπόν αμβολία ότι ο Φόρρεστ έδολοφονήθη.

Μόλις έφθασε στην Καταλίνα ο επιθεωρητής Πίπερ άρχισε την έρευνά του.

— Πρίν απ' όλα — είπε η ντετέκτιβ—πρέπει να γίνη ή νεκροψία του θύματος.

Όταν όμως οι δυο αστυνομικοί έπληγαν στο ξενοδοχείο για να μεταφέρουν απ' εκεί το θύμα στο νεκροτομείο, το πτώμα του Φόρρεστ είχε εξαφανισθή.

— Μίς—είπε για μιά στιγμή ο Πίπερ, όφου σκέφτηκε με σουφρωμένα τα φρύδια—ο δολοφόνος πρέπει να είναι ένας από τους επιβάτες του υδροπλάνου!

— Βεβαίωτατα! άπάντησε ή μίς Χίλντεγκαρντ. Αυτή την γνώμη έχω μάτιας κι' εγώ από τη στιγμή που ανέκλυψα το έγκλημα.

Ο Όσκαρ Πίπερ σκέφτηκε για λίγες στιγμές ακόμη κι' έστρεψε πρῶτα.

Ξέρετε πώς μπορούμε να έχουμε το συντομότερο τον κατάλογο των ονομάτων των επιβατών:

— Εδώ, άπάντησε ή ντετέκτιβ βγάζοντας από την τσέπη το καρτέ της Έννεά άτομα έταξίδεψαν με το υδροπλάνο: οι δυο πιλότοι, ο Φόρρεστ, δυο νεόνυμφοι όνόματι Γκράμπερ, ένας σκηνοθέτης του κινηματογράφου όνόματι Τάτ τοξ έδωσε να πιη λίγο ούισκυ από ένα

— Αμέσως έτέθη επί τα ίχνη του κι' ή τύχη της την ενόνησε να ακούση μιά τηλεφωνική συνδιάλεξη που έκανε αυτός μ' έναν άγνωστο.

«Θά βρῆτε το πακέτο, έλεγε, μέσα στο ταχυδρομικό κιβώτιο υπ' αριθμόν 275, αφού προηγουμένως γυρίσετε τους αριθμούς 4 7. 0. 9 του λουκέτου του.

Η μίς Χίλντεγκαρντ έτρεξεν άμέσως στο ταχυδρομείο βρήκε το κιβώτιο υπ' αριθμ. 275, το άνοιξε σύμφωνα με τους αριθμούς 4. 7. 0 9 και βρήκε το δέμα που περιείχε δέκα χιλιάδες δολάρια. Ήταν ακριβώς το ποσόν που προσέφερε ο γκάγκστερ Γκράμπερ σ' εκείνον που θα εξαφάνιζε τον Φόρρεστ.

Η ανακάλυψη αυτή ήταν σημαντική, αλλά ή ντετέκτιβ, ένόμιμε καλόν να μην την φανερώση άμέσως στον Όσκαρ Πίπερ.

Ο επιθεωρητής Πίπερ, εκ μέρους του, είχε κάνει μιαν επίσης σοβαρή ανακάλυψη: ψάχνοντας μ' ένα αστυνομικό, που φώτιζε με το ηλεκτρικό του φανάρι, βρήκε σ' ένα μέ-

μετάλλينو μπουκάλι που είχε στην τσέπη του πράγμα που τον έκανε να συνέλθη λίγο. «Υστερα όμως, μόλις φθάσαμε στην ύδρσ αλ.ι κι' οι επιβάτες άφηκαν το υδροπλάνο, άντελήφθη τον Φόρρεστ άκίνητο στην θέση του. Τον έπλησίασα και τον βρήκα νεκρόν!

— Θαυμάσια, μίς Χίλντεγκαρντ! Μου δώσατε να καταλάβω πώς οι ένοχοι είναι οι δυο νεόνυμφοι.

— Η ντετέκτιβ σάστισε.

— Καί πού βασίζετε τη γνώμη σας;

— Σε μιαν άρχή, ότι «οι ένοχοι είναι πάντα εκείνοι για τους όποιους έχουμε λιγώτερες ύποψες.

Η έρευνα των δύο αστυνομικών, έστράφηκε προς όλους τους επιβάτες του υδροπλάνου συμπεριλαμβανομένων και των πιλωτών.

Μήπως άπεκλείετο να είναι ο μίστερ Τάτ ο δολοφόνος; Αυτός που είχε δώσει να τη στον Φόρρεστ το ούισκυ; Μπεροόσε κάλλιστα να είχε ρίξει μέσα σ' αυτό εηλητήριο!

Η εξέταση όμως του μεταλλινου μπουκαλιού απέδειξε πώς ήταν κοθαρό.

Οι δυο πιλότοι δεν μπορούσαν να είναι ένοχοι γιατι ή μίς Χίλντεγκαρντ δεν τους είδε να κινηθούν από τη θέση τους κατά την διάρκεια του ταξιδίου.

Ο ναυτικός Μπίγκε συνελήφθη σε μιá στιγμή που έμπαινε σε μιá βενζινάκατο:

— Θέλετε να δραπετεύσετε; τον ρώτησε ο επιθεωρητής Όσκαρ.

— Πηγαίνω για ψάρεμα, άπάντησε ο ναυτικός, πράγμα που άπεδείχθη άργότερα πώ; ήταν ή αλήθεια.

Ο επιθεωρητής Όσκαρ έξήτησε την νεαράν ήθοποιό Φύλλις Λαφόν...

Η μίς Χίλντεγκαρντ στο μεταξύ δεν έπαυσε την έρευνά της.

Εμελέτησε το βιβλίο των επιβατών του εινεοοχείου και άνάμεσα στα διάφορα όνόματα είδε και εκείνο του Μόκ Άρθουρ γνωστού γκάγκστερ και συνεργάτου του Γκράμπερ.

— Αμέσως έτέθη επί τα ίχνη του κι' ή τύχη της την ενόνησε να ακούση μιá τηλεφωνική συνδιάλεξη που έκανε αυτός μ' έναν άγνωστο.

«Θά βρῆτε το πακέτο, έλεγε, μέσα στο ταχυδρομικό κιβώτιο υπ' αριθμόν 275, αφού προηγουμένως γυρίσετε τους αριθμούς 4 7. 0. 9 του λουκέτου του.

Η μίς Χίλντεγκαρντ έτρεξεν άμέσως στο ταχυδρομείο βρήκε το κιβώτιο υπ' αριθμ. 275, το άνοιξε σύμφωνα με τους αριθμούς 4. 7. 0 9 και βρήκε το δέμα που περιείχε δέκα χιλιάδες δολάρια. Ήταν ακριβώς το ποσόν που προσέφερε ο γκάγκστερ Γκράμπερ σ' εκείνον που θα εξαφάνιζε τον Φόρρεστ.

Η ανακάλυψη αυτή ήταν σημαντική, αλλά ή ντετέκτιβ, ένόμιμε καλόν να μην την φανερώση άμέσως στον Όσκαρ Πίπερ.

Ο επιθεωρητής Πίπερ, εκ μέρους του, είχε κάνει μιαν επίσης σοβαρή ανακάλυψη: ψάχνοντας μ' ένα αστυνομικό, που φώτιζε με το ηλεκτρικό του φανάρι, βρήκε σ' ένα μέ-

τους ραϊνή μ' αδιά, λέγοντας, σαν μεθυσμένη από κάποια αλφν'δια έμπνευση:

—Αυτά είναι τὰ φτωχά μου δώρα, οί ευχές της καρδιάς μου... ζήστε ευτυχισμένοι καί... φυλάξτε τὰ λουλούδια αυτά... θά σ'ας θυμίζούν μια καλή αδελαφούλα, που σ'ας άγαπούσε πιο πολύ απ' τόν έαυτό της...

—Πρόσεξε, Έλβιρα, φώναξε ξαφνικά ο γιατρός: Μην

ΜΙΚΡΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΑΠΟ ΠΑΝΤΟΥ

ΤΟ «ΦΙΛΗΜΑ ΤΟΥ ΘΑΝΑΤΟΥ»

Στή Σικελία, παρ' όλην τήν προσπάθεια του Μουσσολίνι νά έξοντώσῃ τή Μαφία καί νά καταργήσῃ όρισμένες παραδόσεις, έντούτες διατηρούνται άκόμη μερικές που είναι πολύ πρωτότυπες αλλά καί πολύ παλιές.

Μιά άπ' αυτές είναι τó «φιλήμα του θανάτου».—Όταν δυό άντίπαλοι πρόκειται νά χτυπηθούν θανάσιμα όρίζουν μια ήμέρα καί ώραν όπου συναντώνται καί πριν χτυπηθούν είτε με μαχαίρι είτε με πιστόλι, άγκαλιάζονται καί φιλιώνται. Το φιλήμα όμως αυτό είναι πολύ παράξενο, γιατί άφοϋ τó δώσουν, προσπαθó ο ένας νά δαγκώσῃ τó αϋτί του άλλου!

ΕΝΑ ΣΠΙΤΙ—ΘΗΡΙΟΤΡΟΦΕΙΟ

Στή Μινεάπολι της Αμερικῆς ή δε ευθύντρια της Έταιρίας Προστασίας των ζώων είναι μία κρεολή όνόματι Ρούθ Σίντιγιαρ. Τό σπίτι της είναι όλόκληρο θηριοτροφείο καί ζωοτροφείο. Έκεί μέσα γυρίζουν σαν νά είναι γάτες καί σκυλιά όλ τύπων καί τὰ λεοντάρια, έπτά έν όλον τον άριθμόν! Έπίσης στον κήπο της ζούν δυό έλέφαντες οί όποιοι βοηθούν τον κηπουμόν στο κατάβρεγμα γιατί χρησιμοποιούν τήν προσοκίδα τους καί στο στρώσιμο των διαφόρων δρομίσκων, γιατί κάθε τους πάτημα άντικαθιστά όλόκληρον όδο στρωτήρα!

Έπί πλέον ή ώραία κρεολή έχει ι διαίτερα συμπάθεια στους πιθήκους οί όποιοι άποτελούν τó ύπηρητικό προσωπικό της βίλλας της.

ΑΙ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑΙ ΤΟΥ ΜΙΚΡΟΥ ΔΑΥΙΔ ΦΙΛΙΠ

Δέν έχουν ιστορίαν ιδικήν των μόνον οί μεγάλοι, αλλά καί οί μικροί άκόμη τήν ήλικίαν. Ίδου έπί παραδείγματι ή μεγάλη ιστορία ένός μικρού παιδιού, όπως τήν άναφέρει μία έφημερίς του Λονδίνου. Ό μικρός γεννήθη είς τó Σέφιελντ πρό δυό καί ήμισος έτών. Έταξίδευσε μέχρι τού έ 20.000 μίλια ώ έπί τó πλείστον είς τήν Νότιον καί Κεντρικήν Αφρικήν. Εύρέθη πολύ πλησίον πρός ένα λέοντα. Έσώθη από μίαν πυρκαϊάν, ή όποία κατέστρεψε τόν ξύλινον οίκίσκον όπου έμενε μετά των γονέων του. Οί σπίθες μάλιστα του έκαυσαν όλίγον τούτος γυμνούς του πόδας. Υπήρξεν ό πρώτος μικρός λευκός, τόν όποιον εί-

δον οί Ιθαγενείς του Νουσαλάντ. Όταν μίαν ήμέραν ένας λέων είσεβαλεν είς τήν κατασκήνωσιν των γονέων του καί των συντρόφων τους όλοι έτρεξαν πρός τó αυτοκίνητον διά νά σωθούν. Ό μικρός έμεινε χωρίς ν' άντιλαμβάνεται τόν κίνδυνον καί νοΐζων ότι ό λέων ή ο σκύλος των τόν έκάλεσε λέγων: «Έλα έδω. Τόμυ». Ό μικρός αυτός με τήν μεγάλη ιστορίαν όνομάζεται Δαυίδ Φίλιπ καί σήμεραν εύρίσκεται είς τó Λονδίνον.

ΜΙΑ ΠΕΡΙΟΥΣΙΑ ΑΠΟ... ΔΟΝΤΙΑ

Ένας άμερικανός όδοντίατρος όνόματι Στήβεν Ούάλλας ένυμφεύθη πρό μηνός τήν ώραίαν νοσοκόμον του Έλεν Σπέιτσερ. Η νέα είργάσθη έπί καιρό σέ διάφορα όδοντοϊατρεία ως νοσοκόμος καί όδοντοϊεχνίτρια.

Μιά έβδομάδα μετά των γάμων των δυό νέων ή άστυνομία έκόλεσε τήν πρό όλίγου καιρού κυρίαν Ούάλλας καί τήν έκλεισε στο κρατητήριον.

Η νέα είχε δέκα σωστές μηνύσεις έναντιον της από διαφόρους όδοντογιατρούς όπου είργάσθη γιατί δέν είχε άφίσει είς τά εργαστήρια ύλικό που νά μὴν τó είχε κλέψει καί δόντι για δόντι που νά μὴν τó πούλησε.

Η Έλεν κατεδικάσθη σέ πέντε έτών φυλάκιση καί ό όδοντοϊατρός έζήτησε άμέσως διαζύγιον.

ΤΟ ΜΙΚΡΟΤΕΡΟ ΒΙΒΛΙΟ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

Τό μικρότερο βιβλίον του κόσμου βρίσκεται στο Μουσείο της Νέας Υόρκης. Έχει τις ύστες διαστάσεις με μια πλακέτα ζαχαρώδους.

Αριθμεί περί της 1200 σελίδες καί φέρει τόν τίτλον «Γαλιλαϊός—Γαλιλέι» δηλαδή πλήρη τή βιογραφία του μεγάλου Ιταλού μαθηματικού καί φιλοσόφου.

Η αξία του βιβλίου αϋτου υπερβαίνει τις 2,000 δολάρια

ΤΟ ΠΑΘΗΜΑ ΤΟΥ ΜΕΤΕΩΡΟΛΟΓΟΥ

Ένας άγγλος μετεωρολόγος όνόματι Παρτρίτζ, που έζησε μέχρι τις άρχές του είκοστου αιώνα, μια μέρα ταξίδευε έφιππος στη Σκωτία. Ήταν καλοκαίρι κι' ή ζέστη ήταν άνυπόφορη τόσο που άναγκάστηκε νά σταμα-

προχωρήσῃ πίσω, είν' ό γκρεμός!...

Μα ή Έλβιρα δέν πρόφθασε ν' άκούσῃ. Με τὰ τελευταία λόγια καί τὰ τελευταία λουλούδια που τους έρριξε βρέθηκε στην άκρη της φοβερῆς χαράδρας... γλύστρησε... κι' έχάθηκε στην όβυσσόν μαζί με τó τραγικό μυστικό της...

MORY BODOS

τήση σ' ένα πανδοχείο για νά πάρῃ ένα άναψυκτικό.

Όταν σηκώθηκε για νά φύγῃ, ό ξενοδόχος του είπε.

—Κύριε, καλόν θά ήταν νά μένατε έδω άπόψε γιατί προβλέπω πώς θά σ'ας συμβῇ κάποιο άτύχημα.

—Σ'ας καταλαβαίνω πολύ καλά, φίλε μου, άπήντησε ό μετεωρολόγος. Προτιμάτε νά με βλέπετε μέσα στο πανδοχείο σας πορά νά τρέχω στον έξοχικό δρόμο. Είθετε πολύ καλός έμπορος. Λοιπόν, γειά σας!

—Γιά... πολύ σύντομα! είπε ειρωνικά ό ξενοδόχος.

Ό τοξιδιώτης ξαναπήρε τόν δρόμο του όταν ύστερα από ένα τέταρτο της ώρας μια καταιγίδα τόν έκανε νά γίνη μούσκεμμα μέχρι κόκκαλο!

Αμέσως γύρισε τó αλογό του καί επέστρεψε στο πανδοχείο.

—Νά, τήν έπαθατε για νά μὴν μ' άκούσετε, φίλε μου, είπε ό ξενοδόχος.

Έμπάτε μέσα. Έχω καλή φωτιά καί θά σ'ιεννώσειτε.

—Ναι, σπήντησε ό μετεωρολόγος, αλλά για πτε μου πώς μπορείτε νά ξέρετε πότε θά βρέξῃ;

—Ω! Είναι απλούστατο! Έχω ένα ήμερολόγιον του διασήμου μετεωρολόγου Παρτρίτζ Μεταξύ μας όμως σου λέγω πώς αϋτός ό μετεωρολόγος είναι μεγάλος ψεύτης κι' ή έπιστήμη του είναι χειρότερη απ' εκείνη του γαιδάρου. Όταν γράφῃ πώς θά βρέξῃ τότε ό καιρός είναι θαυμάσιος κι' όταν γράφῃ πώς ό καιρός θά είναι καλός τότε έ, ουμε καταγίδα διως συνεβη καί σήμερα!

Τά λόγια αϋτά έκαναν τόν μετεωρολόγο νά σκεφθῇ πολύ καί τó πρωτ'—πρωτ' σηκώθηκε κι' έφυγε από τó πανδοχείο χωρίς νά πῇ, όχι τόνομά του άλλ' εϋτε «άντιο»!

Η ΔΙΑΘΗΚΗ ΜΙΑΣ ΑΓΓΛΙΔΟΣ ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΣΣΗΣ

Η Ζάν Μπαργουίτζ, διδασκάλισσα είς Ήοτ Σίελντ της Αγγλίας, άποθανούσα έσχάτως, άφήκεν όλόκληρον τήν περιουσίαν της εκ 12.000 λιρών ειστόν γάον της. Έκτελεστής της διαθήκης όρίζεται ό ίερεύς τῆς ένορίας, όστις θά άναλάβῃ τήν φροντίδα τῆς συντηρήσεως του γάτου κα' τούτον ώς νά έξῃ ό Μίκυ, όπως τόν όνομάζει π'άσαν άνεσιν. Μόνον δέ μετά τόν θάνατον του γάτου, οί κληρονόμοι της δεκαπεντε τόν άριθμόν, θά δύναται νά διανεμηθούν έξ ίσου τήν κληρονομίαν του.. γάτου.

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

Τό λυκόφως έπεφτε πάνω στην πόλη Λάγκορν καί τὰ άστέρια είχαν άρχίσει νά φαίνονται στον ουρανό, όταν ένας άδύνατος άντρας, με άγρια χαρακτηριστικά, που επί ώρα έμενε κρυμμένος, πλώ από μια συστάδα δένδρων σηκώθηκε καί προχωρώντας σ' έναν σκοτεινό δρόμο, στάθηκε μπροστά σέ μια μεγάλη αϋόπορτα. Χωρίς νά κτυπήσῃ, άνοιξε τήν πόρτα καί προχώρησε μέσα στην ήσυχη αϋλή.

—Τόμυ! Φώναξε σιγά. Αμέσως σχεδόν είδε μια σιλουέττα νά διαγράφεται μέσα στο σκοτάδι.

—Περίμενε μια στιγμή, άκουσε νά του λήῃ μια φωνή.

Ένα λεπτό άργότερα ένας ψηλός παχύς άνδρας παρουσιάστηκε. Κρατούσε στο ένα του χέρι ένα φανάρι καί στο άλλο ένα προ ετ'όμενο πιστόλι.

—Μὴν πυροβολήσῃς! Έκανε ταραγμένος λίγο ό επισκέπτης. Είμαι φ λος.

—Τί θέλεις; ρώτησε ό Τόμυ.

—Πρώτα πρώτα, ρώτησε ό επισκέπτης που είχε σηκώσει ψηλά τὰ χέρια του, μπορώ νά κατεβάσω τὰ χέρια;

Ό άλλος έμεινε για λίγο σκεπτικός:

—Όχι, είπε. Πρώτα πρέπει νά μ'υ έξη γήσης πώς έμαθες ότι έγώ είμαι ό ληστής Τόμυ καί πώς πληροφορήθηκες ότι θά με βρῆς έδω... 2τό είπε κανείς έδω στην πόλη;

—Όχι, σέ ξέρω μόνος μου. Καί τó σπ'τι σου τó έμαθα από άνθρώπους μου. Ξέρω ότι ένω όλοι έδω σέ θεωρούν για έναν έργατικό άγροτη,

σύ είσαι ό τρομερός ληστής Τόμυ που έχει τρομοκρατήσει αϋτήν τήν περιφέρεια.

—Διάβολε! Καί ποιός εί-

σαι σύ;

—Πιό είμαι; Συνάδελφος!

Ό Γουίλ Αρμπλάστερ από

τήν γειτονική πολη Τσέρτσε.

—Διάβολε καί δέν μιλάς τόσην ώρα; Κατέβ' σε τὰ χέ-

ρια σου... Κάτσε σ' αϋτό τó σκαμνί. Τι με θέλεις;

Ό άλλος έκανε ό τι του είπε ό Τόμυ.

—Έρχομαι, του είπε, νά σου ζητήσω τήν άδεια νά με

όφήσης νά εργαστώ έδω στην περιοχή σου.

—Ασχημη ή ιδέα σου. Δέν μ'ας σηκώνει ό τόπος καί

τους δυό.

—Α τó ξέρω. Δέν ήθελα νά σου πω αϋτό. Ήρθα νά

σοϋ ζητήσω νά με όφήσης νά εργασώ μόνον για μια φορά

έδω στην περιοχή σου. Πρόκειται για κάποιον Φ. Χόρφελ,

ό όποιος έφυγε από τó Τσέρτσε καί ήρθε έδω έξω από τó

Λάγκορν πρό λίγου καιρού. Έχω παλῆους λογασισμούς

μαζί του καί έπειδή ξέρω ότι τελευταία πήρε ένα μεγάλο

ποσό που τó έχει μέσα στο σπίτι του, θάθελα..

—Κατάλαβα... είπε ό Τόμυ κι' έμεινε για λίγο σκε-

πτικός.

—Καλά, είπε μετά. Μπορείς νά κάνης ό,τι θέλεις. Φυ-

σικά θά πάρω κι' έγώ τó μερτικό μου απ' αϋτή τή δου-

λειά...

—Φυσικά... Δέν γεννάται ζήτημα..

—Όραία. Έχω μια ιδέα όμως Αφοϋ είναι έτσι τó

ζήτημα, δέν θάταν καλλίτερα νά κάναμε μαζί τó κόλπο;

—Όπως θέλῃς... Δέν με πειράζει.

Σέ λίγο βαβαλλικέμενοι καί οί δυό στα αλογά τους προ-

χωρούσαν έξω από τήν πόλη. Τό φεγγάρι τους φωτίζε.

Όταν έφτασαν σ' ένα ψήλωμα απ' ότου φαίνόντουσαν οί

γύρω από τήν πόλη άγροικίες ό Γουίλ Αρμπλάστερ στα-

θηκε κι' έρριξε μια ματιά σέ μια άπ' αϋτές.

—Έκεί είναι ό φίλος, είπε. Βλέπω φως στο σπίτι του.

—Όραία. Ας κατέβουμε από τὰ αλογα καί ας προχω-

ράσουμε. Λέγοντας αϋτά ό Τόμυ πήδησε κάτω από τó α-

λογό του, τó έδεσε σ' ένα δέντρο καί πήρε στο χέρι του

τó πιστόλι του. Ό Γουίλ τόν μιμήθηκε καί ύστερα καί οί

δυό μαζί άρχισαν νά προχωρούν πρός τó σπίτι του Φ. Χόρ-

φελ που ήταν ένας πλούσιος κτηματίας καί είχε τελευταία

κατασταθῇ εκεί.

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΤΟΥ Φ. Ρ. ΜΠΟΥΚΛΕΎ

Ο ΛΗΣΤΗΣ

Σέ λίγο βρισκόντουσαν έξω από τó σπίτι που ήταν τελειώς άπομονωμένο από μερικές άλλες άγροικίες που βρισκόντουσαν ό-

λίγυρα, σκότωσαν έναν σκύλο που χύμηξε πάνω τους καί ώρμησαν πρός τήν πόρτα.

Ήταν κλειστή καί κανείς δέν άπάντησε από μέσα όταν ό Γουίλ κτύπησε. Ό Γουίλ τó-ε πέρνοντας φόρα έπεσε πάνω στην πόρτα ή όποία ύποχώρησε άμέσως.

Οί δυό λησται μπῆκαν μέσα με προτετομένα τὰ πιστόλια.

Στό πρώτο δωμάτιο δέν βρήκαν κανένα, ούτε στα άλλα που τὰ έψαξαν άμέσως με προσοχή.

—Κάπου θά έχῃ πάν, είπε ό Γουίλ, καί θά πρόκειται νά γυρίσῃ γρήγορα άφοϋ άφησῃ άναμμένο τó φως... Ας βιαστούμε.

Βιαστικές άρχισε ν' άνύγῃ συρτάρια, νά σπάῃ ντουλά-

πια, νά άναποδογυρίσῃ τραπέζια καί στρώματα κρεβατιών ψάχνοντας νά βρῇ που ό πλούσιος κτηματίας είχε κρύψει τὰ λεπτά που είχε λάβει τελευταία. Καί πραγματικά δέν άργησε νά τὰ βρῇ. Ήταν μέσα σέ μια μεγάλη βαλίτσα, άνακατεμένα με' άπλυτα ρούχα.

Ήταν καμιά δεκαριά μάτσα χαρτονομίσματα των πενήντα καί έκατό δολλαρίων. Τό πρόσωπο του Γουίλ έλαμψε καθώς τὰ είδε.

Αμέσως τὰ πήρα καί τὰ έχωσε μέσα στις τσέπες του. Υστερα πήγε νά βρῇ τόν Τόμυ που κρατούσε καρσάουλι στην πόρτα, για νά μὴ φανῇ κανείς...

—Τά βρήκα Τόμυ, του φώναξε. Πάμε νά φύγουμε..

Μά άπόρησε πολύ που δέν βρήκε τόν Τόμυ μόνον του άλλα με τήν συντροφιά του Φ. Χόρφελ, με τόν όποιο μ'λουσε φιλονόματα.

—Γουίλ Αρμπλάστερ, του φώναξε ξαφνικά καί άπρόοπτα ό Τόμυ, προτείνοντας τó πιστόλι του. Ψηλά τὰ χέρια, γιατί αλλιως χάθηκες!...

Ό Γουίλ μὴ ξέροντας τί σήμαιναν όλα αϋτά σήκωσε ψηλά τὰ χέρια του. Ό Τόμυ έκανε τότε ένα νεύμα στον Φ. Χόρφελ καί εκείνος πλησ άζοντας τόν Γουίλ του πέρασε στα χέρια του ένα ζευγάρι χειροπέδες.

—Μά... τί σημαίνουν όλα αϋτά; τραύλισε ό Γουίλ.

—Γουίλ Αρμπλάστερ, του άπάντησε ό Τόμυ, όλα αϋτά σημαίνυν ότι έν όνόματι του Νόμου σέ συλλαμβάνω!

—Τόμυ! Έκανε ό Γουίλ, Με συλλαμβάνεις σύ... ό Τόμυ; Αστείρευσε...

—Καθόλου. Απ' αϋτή τή στιγμή είσαι στα χέρια της δικαιοσύνης Συνελήφθῃς επ' αϋτοφώρον ληστεύοντας τó σπ'τι του Φ. Χόρφελ.

—Μά τότε... δέν θά είσαι ό Τόμυ... Με γέλασες... Ποϋ είνε ό Τόμυ;

—Αργήσε νά τó καταλάβῃς καί τήν έπαθες; Όσο για τόν Τόμυ λίγην ώρα πριν κάνω τήν τιμή της γνωριμίας σου, έπαψε νά ζῇ στον άθλιον αϋτόν κόσμο... Μὴν άνησυχής όμως.. Η ηλεκτρική καρέκλα Γουίλ, θά άναλάβῃ νά σέ στείλῃ σέ λίγο... κοντά του...

—Διοβολέ!... Αλλά ποός είσαι σύ τότε;

—Πιός είμαι;.. Ό άστυνόμος!... Μάλιστα φίλτατε Γουίλ, μόλις είχα σκοτώσει τόν Τόμυ μέσα στο σπίτι του, όταν παρουσιάστηκε σύ νά μου ζητήσης νά δουλέψῃς έδω... Κατάλαβες... Κι' έτσι ή σημερινή μου μέρα πήγε καλά χαμογέλασε καί πρόσθεσε.

—Σκότωσα τόν Τόμυ καί έπιασα τόν Γουίλ. Έτσι φίλε μου.

Σίγουρα τó γαλόνη, δέν θά άργήσῃ νά μου έρθῃ... Καί τώρα έμπρός... Δρόμο για τήν άστυνομία... Κύριε Χόρφελ σέ χαιρετώ...

Φ. Ρ. ΜΠΟΥΚΛΕΎ

ΔΕΝ ΘΑ ΦΟΒΗΘΟΥΜΕ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ...

Ξαπλωμένος σε μία αναπαυτική πολυθρόνα ο Μάξ φόν Γκόρνταου υποκρινόταν πως άκουγε με αδιαφορία την περιγραφή του φρικιαστικού έγκλήματος που του διάβασε δυνατά η γυναίκα του, στην πρωινή εφημερίδα. "Όταν έφθασε, όμως, στο σημείο όπου έλεγε πως ένας απ' τους υπηρέτες βραβύνετο, έ πολλές υπόνοιες και είχε συλληφθεί και φυλακισθεί παρά τις διαμαρτυρίες του ότι είναι άθωος ο Μάξ δεν κρατήθηκε και φώναξε:

— "Ω, αυτό δεν είναι αλήθεια, είναι απαίσιο!

— "Η Μπέρτα, η γυναίκα του σταμάτησε το διάβασμα και τον κύτ αξε έκπληκτη.

— Πώς σου έφθασε αυτή η ιδέα Μάξ;

Ξέρεις τίποτε γι' αυτό το έγκλημα;

— "Εγώ; τί έρώτηση! Έκανε αυτός και ξέσπασε σ' ένα βεβασμένο γέλιο προσθέτοντας: Δεν φαντάζεσαι βέβαια πως μπορ' να πληροφορηθώ στο χορό των φόν; Αίχην μπραντ όπου περάσαμε μαζί τη χθεσινή νύκτα, ποιός έδολοφόνησε τη Λίσμπετ Σάμλος; Ίσως όμως από τηλεπάθεια, όποτε λείωσε άστειεύμενος να φώναζε τα λόγια, που είπα.

— "Άλλως τε παρετήρησαν η Μπέρτα, πετώντας την εφημερίδα απ' τα χέρια της με περιφρόνηση, μία γυναίκα σαν αυτή δεν μπορούσε να έχη διαφορετικό τέλος.

Και λέγοντας αυτά πήγε να πάρη το λουτρό της και να ετοιμασθή για τον πρωινό τους περίπατο.

Μόλις έγκατέλειψε το δωμάτιο η Μπέρτα ο Μάξ έπιασε νευρικά την εφημερίδα κι' αποτελειωσε την περιγραφή του έγκλήματος, από περιέργεια μάλλον, παρά για να βρή πληροφορίες. Ήξερε αυτός καλύτερα από κάθε άλλον τι είχε συμβή το προηγούμενο βράδυ στο σπίτι της Σάμλος, της φημισμένης κι' έκκεντρικής κοστώτας του Βερολίνου, όπου κι' ούτος πριν πανδρευθή περνούσε τις περισσότερες βραδιές του...

Διαβάζοντας τα του έγκλήματος ο Μάξ, αναπολούσε ταυτόχρονα την περασμένη ζωή του.

Τέσσερα χρόνια πριν, δεν ήταν ακόμη πανδρεμμένος, αλλά ένας πλούσιος νέος που έωδευε ασυλλόγιστα τα χρήματα που είχε κληρονομήσει από τους γονείς του σε ατέλειωτα γλέντια. "Ετσι σ' ένα απ' αυτά, είχε γνωρισθή με την Λίσμπετ, κι' είχε γίνη ο κυριώτερος έραστής της, είχε βοηθήσει κι' αυτός μαζί με άλλους να επιπλωθή με αφάνταστη πολυτέλεια το κομψό διαμέρισμά της στο Χάλεντσε, όπου και δολοφονήθηκε. Φυσικά, μ' αυτή τη ζωή που κανε δεν άργησε να φθάση η ημέρα όπου ο δικηγόρος του τοῦ ανήγγειλε ότι σχεδόν όλη του η περιουσία είχε σπαταληθή και ότι γρήγορα θα πρεπε να πιάση καμμιά δουλειά αν δεν ήθελε να πεθάνη από την πείνα.

Ο Μάξ φόν Γκόρνταου είχε ξεσπάσει τότε σε σπαρτακτικά γέλια.

— Μη βλέπετε τα πράγματα τόσο τραγικά αγαπητέ μου είχαν ειπή του δικηγόρος. Πάντως μάθετε από τώρα πως για ένα νέο σαν και μένα, υπάρχουν πολλά διέξοδα πριν φθάσουν στο σημείο να δουλεύουν.

Και λέγοντας αυτά τα λόγια ο Μάξ είχε ύπ' όψει του μια πρόταση γάμου που του είχε κάμει πρό ημερών μία θεία του.

— "Η Μπέρτα Χούλμανν, τοῦχε πη σε συνάντησε κάποτε σ' ένα χορό και είναι τρελλά έρωτευμένη μαζί σου.

Ο Μάξ δ' ως στο άκουσμα του βιομηχάνου, μακαρονιών που ήταν ο πατέρας της, γέλασεν ειρωνικά κι' απάντησε πως δεν πανδρεύεται. Τώρα όμως πούμαθε την οικονομική του καταστροφή, τηλεφώνησε άμέσως της θείας του ότι δέχεται να πινδρ' υθή την Μπέρτα.

— Μάθε όμως, πως δεν έχω πιά πεντάρα και αν καταλαβίνης πως ο Χούλμανν μπορεί ν' άρνηθ' η μ' ην κάνης την πρόταση.

— Κάθε άλλο τον καθούχασε εκείνη. Ξέρω καλά πως κάνει όλα τα καπρίτσια της κόρης του και πως θα θεωρήση τιμή του να συνδεθ' με τον απόγονο μιας τόσο άριστοκρατικής οικογενείας όπως ήταν η δική σου σου. "Ετσι άρχισαν οι διαπραγματεύσεις που δεν άργησαν να καταλήξουν σ' ευχάριστο αποτέλεσμα. Και τότε ο Γκόρνταου, έγραψε στη φίλενάδα του.

«Αγαπημένη μου ξέρεις καλά πό: μόνον σένα αγαπώ σ' αυτό τόν κόσμο. Γι' αυτό δε το λόγο πτώτα σε σένα αναγγέλλω ένα έντελως τυπικό γάμο που 'πρόκειται να κ'νω, για οικονομικούς λόγους. Ξέρεις καλά πως είμαι πιά άπένταρος. Σ' έφθηκα λοιπόν πως, ένας γάμος με την πλούσια Μπέρτα Χούλμανν, θα ενισχύση σε καλή ώρα και σένα και μένα υλικώς. "Ετσι θα σε βλέγω πιά τυκτικά όπως πριν, κάθε μέρα και περισσότερο έρωτευμένος μαζί σου και θα μπορώ να σου φαίνωμαι χρήσιμος. Μ' αγάπη ο μικρός σου Μάξ.»

Αλήθεια πόσο είχε μετανοήσει αργότερα γι' αυτό το γράμμα! Γιατί όταν πανδρεύθηκε, δεν άργησε να έρωτευθ' η γυναίκα του, που ήταν ένα πραγματικό αδιέραστο πλάσμα και τον έκανε να θυμάται με άηδεια την προηγούμενη άσωτη ζωή του. Δεν είχε ξαναπατήση ποτέ πιά στο Λίσμπετ

και δε μπορούσε να καταλάβη πως κάποτε είχε βάλει ο νους του μια τέτοια άτιμία. Να θίξη τα χρήματα της γυναίκας του για να συντηρήσει μια κακόττα!

Τρία χρόνια τώρα ζούσε μια απόλυτη εὐτυχία με τη γυναίκα του. Η Λίσμπετ όμως είχε γίνη έξω φρενών βλαπώντας πως ο Μάξ δεν είχε τηρήσει τις υποσχέσεις του και έδω και λίγους μήνες που είχε βρεθ' σε μεγάλη χρηματική στενοχώρια προσπαθούσε να τον έκβ' άση άπειλώντας του πως θα έδειχνε εκείνο το γράμμα του της γυναίκας του, αν δεν του έδινε ένα πραγματικά σημαντικό ποσό. Ο Μάξ βρέθηκε έτσι σε πολύ δύσκολη θέση. Δεν είχε άτομικά χρήματα να διαθέση. Αναγκάσθηκε πολλές φορές να πάη στη Λίσμπετ και να την παρακαλέση να μ' ην καταστρέψη την εὐτυχία του. Εκείνη όμως έμεινε άμετάπειστη. Τότε ο Μάξ σκέφθηκε: Αυτό το γράμμα θα της το κλέψω.

Στην τσέπη του είχε ακόμη το κλειδάκι της ξάπορτας της που είχε κρατήση για έθ' υμιο, καθώς ήξερε και τα κατατόπια του σπιτιού το πράγμα του φαινοταν εύκολο. Κι' άπεφάσισε να βάλη το σχέδιό του εις ένέργεια, μιά νύκτα όπου πρόκειτο να πάη με την Μπέρτα σ' ένα μενα

χορό που έδινε μια φιλική τους οικογένεια και που το μέγαρό της ήταν στην ίδια συνοικία όπου και το σπίτι της Λίμπετ.

— Πάντα βρέθηκα τυχερός στις επιχειρήσεις μου, σκεφτόταν ο Μάξ, καθώς ανέβαινε τη σκάλα της Λίσμπετ. Είπαρήν είδηση για την απουσία μου και στ' όδρομο είναι μια τέτοια όμ'ιχλη!.. "Αν κατά τύχη πάλι η Λίσμπετ δεν λείπει απόψε, όπως με πληροφορήσαν, τότε θα της πάρω το γράμμα δια της βίας.. θά της το κάνω θάλασσα.

Είχε φθάσει πιά μπροστά στην πόρτα του διαμερίσματος της και ήταν έτοιμος να βάλη το κλειδί, όταν αυτή άνοιξε απότομα κι' ένας ρωμαλέος άνδρας με πρόστυχο μοῦτρο, δίνοντάς του μια δυνατή σ' τρωξιά βγήκε και κατέβηκε τρέχοντας τη σκάλα.

Ο Μάξ τόν αναγνώρισε άμέσως, γιατί τον είχε ξαναϊδή στο σπίτι της Λίσμπετ άλλοτε. Ήταν ο πρώην άνδρας της, ένας παπουτσής από το Μπρεσλάου, που κάπου, κάπου έρχόταν και της έκανε φασαρίες.

Φαίνεται όμως πως η φιλονεικία αυτή τη φορά θα ήταν πολύ άγρια, γιατί καθώς μπήκε στο δωμάτιό της ο Μάξ βρήκε την Λίσμπετ ξαπλωμένη χάμω και βουτηγμένη στο αίμα. Κι' όταν την κύτταξε καλλίτερα, είδε πως ήταν πιά νεκρή.

Την ίδια στιγμή, άκουσε βήματα από τη σκάλα της ύπηρεσίας. Γρήγορα έφαξε στο συρταράκι όπου ήξερε πως η Λίσμπετ έκρυβε τα π' αῦτιμα χαρτιά της, βρήκε το γράμμα του. το πήρε κι' έφυγε κι' αυτός τρέχοντας.. Τώρα στην εφημερίδα έβλεπε πώ, ο θυρωρός δεν είχε αντίληψη οῦτε το δικό του πέρασμα οῦτε του άνδρα της από το σπίτι της Λίσμπετ. Και γι' αυτό οι αρχές έστράφησαν σ' έναν υπηρέτη που κάποτε είχε διαπράξει μια μικρή κη και τόν συνέλαβαν με την υπόνοιαν ότι έφόνευσε την κυρία του την ώρα που θά τόν συνέλαβε να της κλέβη τα κομμάτια.

Κι' ο Μάξ που ήξερε τόσο καλά την αλήθεια συλλογίζότανε. Δεν ήταν χρέος του να ειπή τη αλήθεια στους δικαστές:

Σάν ένας εφιάλης όμως ταυτόχρονα περνούσε μπρός στα μάτια του η εικόνα της εὐτυχίας του κατεστραμμένης συλλογίζόταν τον πόνο της Μπέρτας όταν θάβλεπε το γράμμα. που ο άνδρας της είχε γράψει γι' αυτήν, την εποχή που ήσαν ακόμα άρραβωνιασμένοι, και που θά γι όταν γνωσ' ο όπωσδήποτε άφ' υ στο δικαστήριο δεν δέχονται ασημένιες όμολογίες και θά αναγκάζόταν να πη την κάθε λεπτομέρεια αυτής της ιστορίας όποτε η Μπέρτα θά ζητούσε άμέσως διοζύγο.

"Ετσι σιωπούσε, έλπιζοντας πως η άστυνομία θ' άνεκάλο

λο χορό που έδινε μια φιλική τους οικογένεια και που το μέγαρό της ήταν στην ίδια συνοικία όπου και το σπίτι της Λίμπετ.

— Πάντα βρέθηκα τυχερός στις επιχειρήσεις μου, σκεφτόταν ο Μάξ, καθώς ανέβαινε τη σκάλα της Λίσμπετ. Είπαρήν είδηση για την απουσία μου και στ' όδρομο είναι μια τέτοια όμ'ιχλη!.. "Αν κατά τύχη πάλι η Λίσμπετ δεν λείπει απόψε, όπως με πληροφορήσαν, τότε θα της πάρω το γράμμα δια της βίας.. θά της το κάνω θάλασσα.

Είχε φθάσει πιά μπροστά στην πόρτα του διαμερίσματος της και ήταν έτοιμος να βάλη το κλειδί, όταν αυτή άνοιξε απότομα κι' ένας ρωμαλέος άνδρας με πρόστυχο μοῦτρο, δίνοντάς του μια δυνατή σ' τρωξιά βγήκε και κατέβηκε τρέχοντας τη σκάλα.

Ο Μάξ τόν αναγνώρισε άμέσως, γιατί τον είχε ξαναϊδή στο σπίτι της Λίσμπετ άλλοτε. Ήταν ο πρώην άνδρας της, ένας παπουτσής από το Μπρεσλάου, που κάπου, κάπου έρχόταν και της έκανε φασαρίες.

Φαίνεται όμως πως η φιλονεικία αυτή τη φορά θα ήταν πολύ άγρια, γιατί καθώς μπήκε στο δωμάτιό της ο Μάξ βρήκε την Λίσμπετ ξαπλωμένη χάμω και βουτηγμένη στο αίμα. Κι' όταν την κύτταξε καλλίτερα, είδε πως ήταν πιά νεκρή.

Την ίδια στιγμή, άκουσε βήματα από τη σκάλα της ύπηρεσίας. Γρήγορα έφαξε στο συρταράκι όπου ήξερε πως η Λίσμπετ έκρυβε τα π' αῦτιμα χαρτιά της, βρήκε το γράμμα του. το πήρε κι' έφυγε κι' αυτός τρέχοντας.. Τώρα στην εφημερίδα έβλεπε πώ, ο θυρωρός δεν είχε αντίληψη οῦτε το δικό του πέρασμα οῦτε του άνδρα της από το σπίτι της Λίσμπετ. Και γι' αυτό οι αρχές έστράφησαν σ' έναν υπηρέτη που κάποτε είχε διαπράξει μια μικρή κη και τόν συνέλαβαν με την υπόνοιαν ότι έφόνευσε την κυρία του την ώρα που θά τόν συνέλαβε να της κλέβη τα κομμάτια.

Κι' ο Μάξ που ήξερε τόσο καλά την αλήθεια συλλογίζότανε. Δεν ήταν χρέος του να ειπή τη αλήθεια στους δικαστές:

Σάν ένας εφιάλης όμως ταυτόχρονα περνούσε μπρός στα μάτια του η εικόνα της εὐτυχίας του κατεστραμμένης συλλογίζόταν τον πόνο της Μπέρτας όταν θάβλεπε το γράμμα. που ο άνδρας της είχε γράψει γι' αυτήν, την εποχή που ήσαν ακόμα άρραβωνιασμένοι, και που θά γι όταν γνωσ' ο όπωσδήποτε άφ' υ στο δικαστήριο δεν δέχονται ασημένιες όμολογίες και θά αναγκάζόταν να πη την κάθε λεπτομέρεια αυτής της ιστορίας όποτε η Μπέρτα θά ζητούσε άμέσως διοζύγο.

"Ετσι σιωπούσε, έλπιζοντας πως η άστυνομία θ' άνεκάλο

λυπτε μόνη της τόν πραγματικό ένοχο. Με όλοένα όμως π' ό μεγαλύτερο στενοχώρια, έβλεπεν ο Μάξ πως οι μέρες και οι βδομάδες περνού' αν κι' ο υπηρέτης της Λίσμπετ, εξακολουθούσε να κρατήται στη φυλακή μ' όλο που ήρνεϊτο με έπιμονή την έ'οχή του, ότι η δίκη του που είχε αρχίσει έδω και λίγες μέρες τέλειωσε σήμερα με την καταδίκη του.

— "Ενας άθ'ωος—τοῦ φαινόταν τοῦ Μάξ πως άκουγε μέσα του να τοῦ λήη μια φωνή—πρόκειται να καταδικασθ' σε θάνατο και σύ, που μπορείς να τόν σώσης δεν μιλάς για να μ' η χάσης μια έγωϊστική εὐτυχία!

Είχε γίνη έτσι, με την τύχη αυτή της συνειδήσεως του νευρικός, ευερέθιστος, θυμώδης.

Μαξ, τοῦ έκαμε εκείνο το πρωί η Μπέρτα, από την ημέρα όπου διαβάσαμε στην εφημερίδα τη δολοφονία εκείνης της γυναίκας, έχεις αλλάξει πολύ. Τί σοῦ συμβαίνει; Μήπως την γνώριζες και ξέρεις τίποτε και για το έγκλημα; Πέσ μου..

Τότε ο Μάξ δέ βάσταξε πιά. "Ε'εσε στα πόδια της κι' άρχισε να της διηγείται δλη αυτή την φρικτή ιστορία.

— Νά και το γράμμα κατέληξε βνάζοντας απ' την τσέπη του την έξευτελιστική γι' αυτόν έπιστολή. Διόβασε.

— Δεν θέλω να το διαβάσω, τοῦ απάντησε αυτή με σβυσλήν τ'ωνή, δεν μ' ενδιαφέρει.

"Ε'είνος όμως έπέμενε:

— Διόβασέ το για να ιδής τί άτιμος ήμουν τότε, τί παλάνωζαπο έτρόκειτο να πανδρευθ'.

Η Μπέρτα δεν μπόρεσε να άρνηθ' . Και μία χλωμάδα θανάτου άπλώθη στο όραίο της πρόσωπο καθώς διάβαζε τα προσβλητικά λόγια πουχε μεταχειρισθ' γι' αυτή ο άν'θρωπος που άγαπούσε.

— Σ' άγάπησα όμως στο μεταξύ Μπέρτα, δεν έκανα ότι έλεγα. Τώρα σε λυτρεύω και είμαι πολύ δυστυχισμένος που πρέπει να χωρίσω και που θά σε χάσω.

— Γιατί να με χ'ωρης; τοῦ απάντησε κυτίζοντάς τον στα μάτια αυτή Ξέρω πως από τότε που με παντρεύθηκες με άγάπης ειλκρινά κι' σε συγχωρώ. "Ε'ια πήγαινε και κάνε το καθήκον σου..

— Και ο κόσμος; "Επέμενε αυτός. Δέ σκέπτεσαι πως θά ρεζιλευθ' ότι οι φίλες σου που δεν είχαν την τύχη οῦτε να είναι πλούσιες σαν και σένα, οῦτε να πανδρευθ' εκείνον που ά'αποῦσαν δεν θά χάσουν την ευκαιρία να σε κουτοσμπολέψουν και να σε ταπεινώσ' υν;

Η Μπέρτα όμως τοῦ είπε άποφασιστικά άγκαλιάζοντάς τον, —ένω αυτός την κύτταζε με μία εὐτυχισμένη έκπληξη:

— Δεν θ' φοβηθ' οῦμε τόν κόσμο Μάξ. Πάμε να σε βοηθήσω να π'η: την αλήθεια.

ILSE GELACH

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

ΤΗΛΕΦΩΝΟΝ ΕΙΣ ΤΗΝ ΎΨΗΛΟΤΕΡΑΝ ΚΟΡΥΦΗΝ ΤΗΣ ΕΥΡΩΠΗΣ

Εις την ύψηλοτέραν κορυφήν της Ευρώπης (5630 μέτρα) έγκατεστάθη τηλεφώνον. Από τούς πρόποδας τοῦ όρους "Ελμπρουζ μέχρι τη κορυφής 168 χιλιόμετρα συρμάτων και δύο χιλιάδες στύλοι έτοποθετήθησαν. Δύο τηλεφωνικά κέντρα έγκατεστάθησαν το εν εις την φάραγγα τοῦ Μπακσάνκ και το άλλο εις τούς πρόποδας τοῦ "Ελμπρουζ. Δέκα πέντε σταθμοί συνδέουν τας στρατοπεδεύσεις άλpinιστών που είναι έγκατεσπαρμένες γύρω εις την κορυφήν.

Τηλεφωνική έπικοινωνία γίνεται σημερον μεταξύ τη κορυφής τοῦ "Ελμπρουζ, της έξερευνητικής στρατοπεδεύσεως της "Ακαδημίας των "Επιστημών, τοῦ γαριού Αδούλ—Σού, τών άκρωτιών δυτικής κα' ανατολικής κτλ.

Το "ΔΙΑΤΙ ΟΧΙ" ΕΙΣ ΤΗΝ ΠΟΛΙ-ΚΗΝ ΖΩΝΗΝ

Το ιστιοφόρον "Διατί όχι" με το όποιον ο καθηγητής Σαρκό εκτελεί

Η έγκ τάστασις της τηλεφωνικής αυτής γραμμής, άπ'ήτησε ύπερ ανθρώπων προσπαθείας. Τα συνεργεία εργατών όφειλον να ύπερνηκ' υν τας χιονοθούελλας, την όμίχλην, τα μεγάλα ψύχη και ήναγκάσθησαν πολλές φορές

να εργάζωνται με κίνδυνον της ζωής των.

Το τηλεφώνον λειτουργεί από ενός ήδη μηνός. Από τινος το τηλεφωνικό δίκτυον έλαβε σπουδαίαν επέκτασιν εις τα χωρία της "Μταλκαρί. Το δίκτυον το όποιον θα έξυπηρετήση όλην την περιφέρεια Κάμπ' ρδ'—Μταλκαρί θα περατωθ' έντός ενός μηνός.

ΤΟ "ΔΙΑΤΙ ΟΧΙ" ΕΙΣ ΤΗΝ ΠΟΛΙ-ΚΗΝ ΖΩΝΗΝ

Το ιστιοφόρον "Διατί όχι" με το όποιον ο καθηγητής Σαρκό εκτελεί

τά έτήσια έξερευνητικά του ταξίδια εις την πολικην ζώνην επέστρεψε περί τα τέλη Σεπτεμβρίου εις Γαλλίαν.

Ο Σαρκό, ο όποιος έχει άποφασίσει να μελετήση κατά βάθος την γεωλογικην σύνθεσιν καθώς κατ' α ήθη και έθιμα τών κατοίκων τών πολικών χωρών, έκόμισε μίαν κινηματογραφικήν ταινίαν την όποιαν "έγύρισεν" εις τας άκτάς της Γροιλανδίας.

Η έξερευνητική άποστολή κατ' όρωσε να πλουτισθ' με 85.000 φώτογραφας διαφόρων τοποθεσιών και έφερε επίσης 8.500 αντικείμενα, τα όποια προορίζονται δια το "Εθνολογικόν Μουσείον τών Παρισίων.

Οι συνοδεύοντες τόν καθηγητήν γλωσσο όγοι πρόβησαν εις μελέτας έπ' των γλωσσικών ιδιωμάτων τών ύπερβορείων λαών, ιδίως τών "Εσκιμώων κα' άπετύπωσαν εις 250 μίλων κα' γραμμοφώνων τα τραγούδια των.

ΤΡΑΓΩΔΙΑ ΣΤΟΝ ΕΠΙΓΕΙΟ ΠΑΡΑΔΕΙΣΟ

Εμένα μιὰ έβουάδα στην Κόνα, την όμορφότερη έξοχή των νησιών της Χαβάι και με τὸ δίκιο του ὁ φίλος, πού με ξένιζε με τόση αγάπη, ὁ μηχανικός Γκάνγκουορθ, μου ξανάειπε :

— “Αν ἔχη σκοπό νά ἐγκατασταθῇ σέ κάποιο ἄλλο μέρος της γῆς, καλὰ θ’ ἔκάνης νά μὴ μείνης ἐδῶ παραπλάνω ἀπὸ δεκαπέντε μέρες. Θά τὴν ἀγιοπύσης τόσο πολὺ τὴν Κόνα, πού δὲν θά μπορῇς πιά νά ζήσης πουθενά ἄλλωδῶ.

— Μήπως δὲν τὴν ἀγάπησα ἀπὸ τώρα ; εἶπα χαϊδεύοντας με τὴ ματιά μου τὴ μαγεία πού μᾶς περιέβαλε. “Ὡστε σεις, εἰν’ ἀδύνατο νά φύγετε πιά ἀπὸ ἐδῶ ;

— “Ὡ ! ναί, ἀδύνατο ! Συνήθισα στὸ αἰώνια ἀντιξίατικο κλίμα, στὰ λουλούδια, στὰ πουλιά, σ’ ὅλα τ’ ἀναρίθμητα θέλητρα τοῦ ἐπίγειου αὐτοῦ παραδείσου. Κι’ ἂν δὲν μούφευγε ὁ Λύτ, θά ἤμουν ὁ πιὸ εὐτυχισμένος ἄνθρωπος τοῦ κόσμου.

— “Ὁ Λύτ ; ρώτησα μὴ καταλαβαίνοντας.

— Ναί. “Ήταν ἀστυνόμος ἐδῶ, ὁ καλύτερός μου φίλος, ἐρωτευμένος κι’ αὐτὸς με τὸ νησί μας.

— Τὸν μετέθεσαν ;

— “Οχι δυστυχῶς.

— Τότε καμμιὰ γυναικοδουλειά ;

— Αὐτὸς ἦταν ἐρωτευμένος με τὴ γυναίκα του καὶ με τὸ νησί μας.

— Τότε γιατί νά φύγῃ, ἀφοῦ τὰ εἶχε καὶ τὰ δυὸ ἐδῶ ;

— Γιατ’ ἦταν λεπρός, ὅχι ἀπὸ κληρονομικότητα, κανεὶς δὲν γεννιέται μ’ αὐτὴ τὴν ἀρρώστεια, εἶχε κολλήσει. “Αν καὶ ἀπὸ καθαρὴ Ἀμερικάνικη ράτσα, ἦτανε γιγάντιος καὶ μυώδης, λιγάκι μελαψός, σὰν τοὺς παληοὺς φυλάρχους τῆς Χαβάι. Λεβέντης στὸ κορμί καὶ στὴν καρδιά.

Τι θά κάνατε σεις, ἂν βλέπατε τὸν φίλο σας, τὸν ἀδελφό σας, νά γλυστρά σιγά—σιγά στὸ βάραθρο καὶ νά μὴ μπορῇτε νά τὸν βοηθήσετε ; Αὐτὴ ἦταν ἡ τραγικὴ μου περίπτωσις. “Εβλεπα νά τὸν χτυπά ἡ ἀνατριχιαστικὴ καταστροφή, ἀνίκανος νά τὴν ἐμποδίσω.

“Τὸ μοιραῖο σημάδι παρουσιάστη ἐδῶ, στὸ μέτωπο, κι’ ὡς τόσο κανεὶς ἄλλος δὲν τὸ παρατήρησε ἐκτὸς ἀπὸ μένα. Δὲν ἤθελα νά πιστέψω στὰ μάτια μου, δὲν μπορούσα νά παραδεχθῶ μιὰ τέτοια φρίκη. Ὡστόσο, τὸ σημάδι ἦταν ἐκεῖ, πάνω σὶὸ μέτωπο καὶ στ’ αὐτιά του. Πρόσεξα καὶ τὸ πριζιμο τῶν αὐτιῶν, ἐλαφρὸ, σχεδὸν ἀδιόρατο. Παρακολούθησα τὴν πρόοδο τοῦ κακοῦ, μῆνες ὁλοκλήρους. “Ὁ μουν βέβαιος, μὰ εἶχα πάντα μιὰ τρελλὴ ἐλπίδα στὴν ψυχὴ μου, μιὰ ἐλπίδα παράλογη, γιατί δὲν ἤθελα νά παραδεχθῶ μιὰ τόσο ἀνατριχιαστικὴ καταστροφή. “Αρχισε ὅμως τὸ δερμα νά με ἀνιζέχῃ πάνω ἀπ’ τὰ φρύδια, ὡ μόλις, σὰν ἡλιοκάμμα. Προσπαθοῦσα νά πείσω τὸν ἑαυτὸ μου πὼς ἦσαν ἀπὸ τὸν ἥλιο, ἀλλὰ τοῦ κακοῦ. “Ήξερα, ἀλλοίμονο, ἤξερα τί γινότανε !

“Κανένας ἄλλος, ἐκτὸς ἀπὸ μένα, δὲν κατάλαβε, κανένας παρὰ μονάχα ὁ Στέφεν Καλοῦνα, ἀλλὰ κι’ αὐτὸ ἀργότερα τόμαθα. “Εβλεπα τὴν ἀκατονόμαστη καταστροφή νά προχωρῇ, καὶ τὸ μέλλον μ’ ἔκανε νά τρέμω. Δὲ τολμοῦσα πια νά τὸν κυττάξω κατὰ πρόσωπο κι’ ἐκλαίγα ὅλην τὴ νύχτα.

“Ήτανε, φίλος μου. Ψαρεύαμε μαζὶ τοὺς καρχαρίες. Μαζὶ κυνηγοῦσαμε τ’ ἀγρίμια στὰ βουνά, γυνάξαμε τ’ ἀ-

λογα καὶ χτυπούσαμε τ’ ἀγρία κατοίκια. Αὐτὸς με εἶχε μάθει νά κολυμπῶ καὶ νά βουτῶ, γιατί ἦτανε δυνατός στὸ κολύμπι καὶ σὶς βουτιές, σὰν τοῦ Ἰθαγενεῖς, κι’ ὅταν μιὰ φορὰ ναυάγησε, κολύμπησε τράντα ὥρες συνέχεια καὶ γλύτωσε.

— Δὲν ζητοῦσε τίποτε ἀπ’ τὴ ζω’, γιατί εἶχε χαρίσει ὅλα τ’ ἀγαθὰ της. “Ήτανε τέλεια εὐτυχισμένος, με τὴ γυναικούλα καὶ με τὰ παιδάκια του. Αὐτὸς ἦταν ὁ Γκρέγκο-ρυ Λύτ. “Ενας ἀνώτερος ἄνθρωπος, δυνατὸς, αἰσιόδοξος κι’ εὐτυχισμένος. Καὶ τότε ἔγινε ἡ καταστροφή. Τὸ φυσικιστικὸ σημάδι, παρουσιάστηκε στὸ μέτωπό του κι’ ἐγὼ παρακολούθησα τὴν πρόοδο τοῦ ἐνα ὁλόκληρο χρόνο, με ραγισμένη καρδιά. “Εκείνος ὅμως δὲν ἤξερε τίποτα καὶ μονάχα ὁ καταραμένος ὁ Στέφεν Καλοῦνα, ἕνας μιγάς, τὸ εἶχε προσέξῃ, ἀλλὰ—βέβαια—κι’ ὁ δόκτωρ Στρώμπριτ. Αὐτὸς ἦταν ὁ ἀστυίατρος κι’ εἶχε ἔμπειρο μάτι, γιατί ἔπρεπε ν’ ἀνακαλύπτει τοὺς λεπρούς, νά ἐξετάζῃ τοὺς ὑποτιούς καὶ νά στέλνῃ τοὺς μολυσμένους στὸ ἄσυλο τοῦ Χονο-

λουλοῦ. Γνώριζε κι’ ὁ Καλοῦνα καλὰ τὴν ἀπορία ἀρρώστεια γιατί τέσσερες φορὲς χτύπησε τὴν εἰκογένειά του.

Οἱ στενοχώριες ἄρχισαν ἐξ αἰτίας μῆδς ἀδελφῆς τοῦ μιγάδα. Παρουσίαζε κι’ αὐτὴ ὑποπτα σημάδια ἀλλὰ πρὶν τὴν περιλάβῃ ὁ γιατρός, ὁ Στέφεν φρόντισε καὶ τὴν ἔκρυψε. “Ὁ Λύτ, σὰν ἀστυνόμος πού ἦτανε, ἀνάλαβε νά τὴν ἀνακλύψῃ.

“Εκείνο τὸ βράδυ βρισκόμαστε δὴλ στὸ μπόρ τοῦ Νέδ. Ὡστὲν, ψηλά στὸ Ἰμπίλο. Βοήκομε ἐκεῖ τὸν Καλοῦνα, νευρὸσμένο καὶ φιλόνηκο. “Ὁ Λύτ, γελοῦσε γιὰ κάποιο ἀστεῖο πού εἶπε ἕνας ἀπ’ τὴν παρέα, γελοῦσε με ὅλοι του τὴν καρδιά, εὐτυχισμένος. “Ὁ Καλοῦνα ὅμως σηκώθηκε ὀρθὸς καὶ με τρεμάμενα χεῖλη τοῦ φώναξε :

— “Εμαθα πὼς ψάχνεις νά βρῇς τὴν ἀδελφὴ μου Λύτ. Καλὰ θά κάνης νά κυττάξῃς καμμιὰν ἄλλη δουλειά καὶ νά μὴ τὰ βάξῃς με μένα.

“Ὁ Λύτ συγκρατήθηκε καὶ δὲν τοῦδωσε ἀπόκριση, ὁ Καλοῦνα ὅμως, σὰν μανιασμένος ἐξακολούθησε :

— “Αν θέλῃς νά κάνης σω-

στά τὴ δουλειά σου, πρέπει νά πᾶς ἐσὺ νά σαπίσης στὸ λεπροκομεῖο, πρὶν στείλῃς τὴν ἀδελφὴ μου. Γιατ’ ἔπρεπε νά τὸ μάθῃς ἐπιτέλους : δὲν ἔχεις τὸ δικαίωμα νά γυρνᾷς ἐλεύθερος στὴν κοινωνία. Εἶσαι ἐ-

λεπρός καὶ πρέπει νά κλεισιθῇς στὸ ἄσυλο !.

“Ετυχε πολλὲς φορὲς νά δῶ τὸν Λύτ θυμωμένο, ποτὲ ὅμως σ’ αὐτὸ τὸ σημείο. Μ’ ἕνα πῆδημα χύμηξε σὰν θάινει κι’ ἄρπαξε τὸν Καλοῦνα ἀπ’ τὸ γιακά. Τὸν τράνταξε με τ’ ἀθλητικὰ του χέρια κι’ ἀκούγαμε τὰ δόντια τοῦ μιγάδα, νά χτυποῦνε.

“Εξηγήσου ἀμέσως ! φώναξε. Ξέρνα ὅ,τι ἔχεις νά πῇς, γιατί σὲ πνίγω..

— “Στὸ εἶπα καθαρὰ, ἀποκρίθηκε κατακίτρινος ὁ Καλοῦνα : εἶσαι λεπρός καὶ σὺ ὁ ἴδιος !

“Ὁ Λύτ παράτησε ὁμέσως τὸν μιγάδα καὶ κάθησε ἡσυχὰ στὴν καρέκλα του. Κατόπιν ἐβάζε τὰ γέλια, ἀλλὰ δὲν γέλασε κανένας ἄλλος. Πῆγα νὰ βάλω τὰ χεῖλιά μου καὶ προσπαθῶ νά τὸν πᾶρω νά φύγωμε. “Εκείνος ὅμως δὲν ξεκολλοῦσε τὰ μάτια του πάνω ἀπὸ τὸν Καλοῦνα, πού ἔτριβε τρομαγμένος τὸ λαιμὸ του. “Επιτέλους γύρισε καὶ με εἶδε :

— Τζών, μοῦ εἶπε, τί σημαίνουν αὐτά ; Δὲν εἶναι δυνατό βέβαια.. Τζών, νά τὸ χέρι μου. “Αν ἤμουν λεπρός, θά σοῦ δῖνα ποτὲ τὸ χέρι μου ;

Μοῦδινε πραγματικὰ τὸ χέρι !. Γιατὶ νά διστάσω, Θεέ μου ; Δὲν ἦτον ὁ μοναδικὸς φίλος μου ; “Εσφίξα ἀμέσως τὸ χέρι του καὶ τὴν ἴδια στιγμή εἶδα τὸ πρόσωπό του νά φωτίζεται. “Ὁ ἀπότομη αὐτὴ χαρὰ μοῦ ξέσκιε τὴν καρδιά.

— “Επιτηδες τὰ εἶπα, γιὰ νά σὲ τρομάξῃ, Λύτ, εἰμ στε ὅλοι συνειννομένοι, εἶπε συμπληρώνοντας τὴ χειρονομία μου.. Εἶχες ὅμως δίκιο νά παραφερθῇς, ἦτανε πολὺ χοντρο τὸ ἀστεῖο.

— Δὲν εἶναι διόλου ἀστεῖο, οὐρῖαρε πάλι ὁ Καλοῦνα. Εἶσαι λεπρός, Γκρέγκορυ, πῆγαινε στὸ γιατρό νά σ’ ἐξετάσῃ, ἀφ’ οὗ δὲν πιστεύῃς στὰ μάτια σου. Κύττα λοιπὸν τὸ δερμα σ’ οὐ, τ’ αὐτιά σου !

“Ὁ Λύτ κύτταξε τὸν καθρέφῃ καὶ εἶδα τὰ χέρια του νά τρέμουν. Χωρὶς νά πῇ λέξη βγῆκε ἔξω. Κατάλαβα πὼς θά πῆγαινε στὸ γιατρό.. Μείναμε ἐκεῖ, ὅλοι μας παγωμένοι, ἄκνητοι καὶ κίτρινοι σὰν φαντάσματα.

— Αὐτὴ εἶναι ἡ ἀλήθεια, μοῦ εἶπε ἐπιτέλους ὁ Καλοῦνα. Εἶμαι βέβαιος πὼς τὸ ξέρατε καὶ σεις.

“Ὁλοι γύρσαν καὶ με κύτταξαν καὶ δὲν μπόρεσα παρὰ νά παραδεχθῶ. Κανένας δὲν εἶπε λέξη πρὸς ἕνα μόνον πὼς μερικὼν τὰ χεῖλη τρέμανε. Νευρικότερος ἀπὸ ὅλους φαίνότανε ὁ Χάρρυ Μπάρλεϋ, φίλος κι’ αὐτὸς στενὸς τοῦ Λύτ. Τὸν εἶδα νά σηκώνεται ξαφνικὰ καὶ νά γρονθ κοπᾶ τὸν μιγάδα. Δὲν σάλεψε κανένας ἀπ’ τὴ θέση του. Τόσο τὸ χειρότερο ἂν τὸν σκότωνε. Οὕτε προσέξαμε ποτε παράτησε ὁ Μπάρλεϋ τὸ θῦμα του. “Ακαθόριστα θυμοῦμαι πὼς εἶδα τὸν μιγάδα νά φεύγῃ κουτσαίνοντας καὶ βλαστημώντας, γιατί ὅλοι μας εἴμαστε ἀπορροφημένοι σὶς σκέψεις μας.

“Ὁ δόκτωρ Στρώμπριτς μοῦ διηγήθηκε ἀργότερα τί ἔγινε σ’ ἴτι του : “Ὁ Λύτ μῆκε στὸ γραφεῖο τοῦ γιατροῦ μανιασμένος γιὰ τὴν ἀτιμία τοῦ Καλοῦνα ἀλλὰ ἀπόλυτα ἡσυχος γιὰ τὸν ἑαυτὸ του.

— “Τι θά κάνατε σεις στὴ θέση μου ; μοῦ εἶπε ὁ γιατρός. “Ήξερ’ ἀπὸ καιρὸ πὼς ἦτανε μολυσμένος. “Εβλεπα τὸ κακὸ πού προχωροῦσε μῆνες τώρα. “Αλλὰ τί νά τοῦλεγα ; Μποροῦσα νά τοῦ φανερώσω τὴν φρικτὴ ἀλήθεια ! Δὲν νιρέπομαι νά σᾶς πῶ, γιατί ξέρω πόσο καὶ σεις τὸν ἀγαπᾶτε· μὴ μπορῶτας ν’ ἀνθέξω περισσότερο, ξέσπασα σὲ κλάματα ! Να, ἔκλαψα ἐγὼ, γέρος ἄνθρωπος, ἐκλαίει σὰν μωρὸ παιδί.

Τὴν ἄλλη μέρα ἔφευγε τὸ πλοῖο γιὰ τὸ λεπροκομεῖο τοῦ Χονολουλοῦ.

“Αδίκαια ἀγωνιστήκαμε, ὡς τὴν τελευταία στιγμή, νά τὸν πείσουμε νά πάῃ σὶν Ἰαπωνία, σὶν Κίνα. Εἶχε στείλει πολλοὺς στὸ λεπροκομεῖο κι’ ἐβρίσκε ἄτιμο νά μὴ πάῃ τώρα κι’ αὐτός.

— Θά τὸ πῶ ὁλόκληρο τὸ ποτῆρι, μᾶς ἔλεγε, ἀφοῦ ἦ-ταιε τῆς μοίρας μου.

Αὐτὸ ἦτανε τομναδικὸ τοῦ ἐπιχειρήμα Κανόνισε ὅλες του τίς ὑποθέσεις κι’ ἔφυγε γιὰ τὸ Μολοκάι, στὸ Χονολουλοῦ. Στὸ λεπροκομεῖο ὅμως ἡ ὕγεια τοῦ χειροτέρεψε γρηγορά. “Ὁ γιατρός μᾶς ἔγραψε πὼς κατάντησε ὀνθρῶπινο ράκος, δὲν ἀπόμνε οὔτε ἡ σκιά του. Τὸν ἔτρωγε ἡ λύπη πού χωρῖσθηκε ἀπ’ τὴ γυναίκα του κι’ ἀπ’ τὰ παιδιὰ του.

Πῆγα καὶ τὸν εἶδα ὕστερ’ ἀπὸ ἕξη μῆνες στὸ Μολοκάι. “Αντικρυσ ἦκαμε, ἀνάμεσ’ ἀπὸ ἕνα γυάλινο χρίσμα καὶ μᾶς ἐπέτρεψαν νά κουβεντιάσουμε με κάτι εἰδικὰ ἀκουστικά. Τέσσερες ὥρες ἀγωνίας πέρασα προσπαθώντας νά τὸν πείσω νά δραπειτεύσῃ. “Επιτέλους τὸ βατόρι μου σφύριξε κι’ ἀποχωριστήκαμε.

Φροντίζαμε, φυσικὰ, γιὰ τὴν οἰκογένειά του, δὲν μποροῦσαμε ὅμως νά τὸν ἀφήσουμε κι’ αὐτὸν σὲ κείνη τὴν κόλαση. Τρεῖς μῆνες ἀργότερα ναυλώσαμε τὴν “Αλκυόνα” ἕνα λαθρεμπορικὸ καράβι, πού πετοῦσε πάνω στὸ κύμα. “Ὁ πλοίαρχος, καλοπληρωμένος, δέχτηκε νά μᾶς βοηθῇ σὶν ἐπικίνδυνη ἐπιχείρησι, καὶ νά τὸν βγάλλῃ κατόπιν σὶν Κίνα.

“Εἶσαι τρεβῆξαμε γιὰ τὸ Μολοκάι, δῖπου κάθισαμε σὶς ἐντεκαὶ τὴ νύχτα. “Ὁ γολέττα κατέβασε τὰ πανιά καὶ ἔτριβε μιὰ βάρκα σὶν θάλασσα. “Ὁ πλοίαρχος ζήτησε νάρθη κι’ αὐτὸς μαζὶ μας, ἀφοῦ ἔτριβε δυὸ περιστροφὰ σὶς τσέπες του. “Υστερ’ ἀπὸ λίγο βγῆκαμε σὶν στερεὰ. “Αλλὰ φαντάσου τί ζητούσαμε ! πού πηγαίναμε ! “Επρεπε νά βροῦμε ἕναν ἄνθρωπο, μέσα στὸ πυκνὸ ἐκεῖνο σκοτάδι, ἀνάμεσα σ’ ἕνα φρικτὸ τοσοῦτο ἀπὸ χίλιους λεπρούς ! “Ενας μονάχα, νά μᾶς ἔπαρνε μυρωδιά, κι’ εἴμαστε χαμένοι ! Δὲν ξέραμε τὰ κατὰτόπια, τὰ σκυλιὰ τῶν λεπρῶν βγῆκαν ἀπὸ τὰ σπῖτια καὶ μᾶς γαυγίζανε. Δὲν ξέραμε πού πηγαίναμε.

“Ὁ πλοίαρχος ὅμως τόλμασε τὸ πρόγραμμα. Μῆκε σ’ ἕνα ἀπὸ τὰ σπῖτια τῶν λεπρῶν. “Εμεῖς τὸν ἀκολουθήσαμε. “Εκλείει πίσω του τὴν πόρτα κι’ ἀναψε τὸ κλεφτοφαναρό

του. “Εξη λεπροὶ κοιμόντουσαν ἐκεῖ μέσα. Τοὺς ξυπνήσαμε καὶ γώ, πού ξέρω τὴ γλώσσα, τοὺς ἐξηγήσα πὼς θέλαμε ἕναν ἀπὸ τοὺς νοσοκόμους. “Ὁ Μπάρλεϋ καὶ γώ μείναμε στὸ δωμάτιο, γιὰ νά ἐπιβλέπουμε τοὺς πέντε λεπρούς, μὴ μᾶς προδώσουν, κι’ ὁ πλοίαρχος με τὸν ἕκτο ἀρρώστο, πῆγαν νά βροῦν τὸν νοσοκόμο. Ὄν βρῆκε ἐπιτέλους καὶ μᾶς τὸν ἔφερε σ’ ἡρίζοντας τὸ περιστροφὸ του στὸ κρανίο τοῦ τρομαχμένου ἀνθρώπου. “Απόμνε κατόπιν ὁ πλοίαρχος στὸ δωμάτιο, κι’ ὁ νοσοκόμος ὠδήγησε, τὸν Μπάρλεϋ καὶ μένα, κοντὰ στὸν Λύτ.

— “Τόξερα πὼς θαρρῆτε ! φώναξε. Μὴ μ’ ἀγγίξῃς, Τζών. ἰιδὸς εἶναι οἱ ἄλλοι φίλοι ; Πᾶμε γρηγορά, θά μοῦ τὰ πῆτε ὅλ’ οὐτὰ κατόπι. Γιὰ τὴν ὥρα πρέπει νά φύγωμε. “Εννὴ μῆνες βρίσκομαι σ’ οὗ τὴν κόλαση, ἐννὴ μῆνες.

Γύρισαμε νά πάρομε τὸν καπετάνιο. Μᾶς εἶχαν ὅμως προδώσει κι’ ἀκούσαμε τις πόρτες ν’ ἀνοίγοκλείνουν. Εἴχαμε συμφωνήσῃ νά μὴ πυροβολήσουμε παρὰ στὸν ἔσχατο κίνδυνον καὶ γι’ αὐτὸ, ὅταν ἐπεχείρησαν νά μᾶς φράξουν τὸ δρόμο, χρησιμοποῖήσαμε μονάχα τίς γροθιές μας. Σὲ μένα ἐπάνω ἔπεσε ἕνας ψηλός, πολὺ γέρος ἄνθρωπος. Δὲν μπορούσα νά ξεφύγω ἀπὸ τὰ χέρια του ἂν καὶ δυὸ φορὲς τοῦ κατέβασα μ’ ὅλη μου τὴ δύναμη τὴ γροθιά μου στὰ μούτρα. Μὲ σήκωσε σὶς χέρια του καὶ θά με τραβοῦσε μαζὺ του. “Εκείνη τὴ στιγμή πλησίασε κάποιος με φανάρι καὶ τότε εἶδα τὸ πρόσωπο τοῦ ἀνθρώπου πού μ’ ἔσφιγγε πάνω του. Πὼς νά περιγραφῶ δὴλ μου τὴ φρίκη ! Δὲν ἀπόμνε τίποτε πιά πάνω στὸ πρόσωπό του. Φαντάσου ἕναν ἄνθρωπο, ποὶ δίχως μύτη, δίχως χεῖλη, μ’ ἕνα μονάχα αὐτὶ καὶ με τὰ μάγουλα σῖπια, γεμάτα πῶ.. “Ὁ μουν σὰν τρελλός. Μ’ ἔσφιγγε δονατὰ ἐπάνω του κι’ ἐνοιωσα, τὸ σάπιο αὐτὶ τοῦ πάνω στὸ μάγουλό μου ! Χτυποῦσα—χτυποῦσα με ἕνα σιδερένιο ραβδί πού κρατοῦσα, μὰ ἄδικα. Δὲν μπορῶ νά τὸ ἐξηγήσω : κάθε φορὰ πού τὸν ἔξεφугα, ὕστερ’ ἀπὸ μιὰ στιγμή βρισκόμουν πάλι στὰ χέρια του. Τὴ στερνὴ φορά, πού πιστεῖσαι πῶς, γλώσσα, ἐνοιωσα ἕναν δυνατό πόνον στὸ χέρι. Μὲ εἶχε δαγκώσει ὁλόκληρη σχεδὸν ἡ ἀρστερὴ μου παλάμη βρισκότανε μέσα στὸ φρικαλέο στόμα του. Τότε μ’ ὅλη μου τὴ δύναμη, τὸν χτύπησα με τὴ λαβὴ τοῦ δότλου μου ἀνάμεσα στὰ δύο μάτια. Σὲ λίγο φεύγαμε με τ’ ἄλογα πού εἶχε φροντίσει νά μᾶς βρῇ ὁ πλοίαρχος. “Εκείνη βέβαια καλὰ πού φρόντισε γι’ ἄλογα, ἀλλὰ ἀκριβῶς ἔτσι βρῆκαν εὐχαίρια οἱ λεπροὶ καὶ μᾶς πρόδωσαν.

Τὶ ἀλησμόνητη φυγὴ ἦταν ἐκείνη ! “Αλογα, σέλλες καὶ χαλινάρια λεπρῶν, σκοταδὶ πίσω, οἱ σφαῖρες νά σφυροκοποῦν γύρω μας κι’ ἕνας δρόμος ὁλο πέτρες καὶ βραχακία. Φτάσαμε ὡστόσο σὶν βάρκα καὶ τὴν ὥρα πού ἀ εβρίναμε με τὴν ἀνεμόκαλα στὸ καράβι, ἀκούσαμε σὶν ἀκρογιαλιά τὸ ποσοβολητὸ τῶν ἀλόγων με τοὺς λεπρούς πού μᾶς κυνηγοῦσαν.

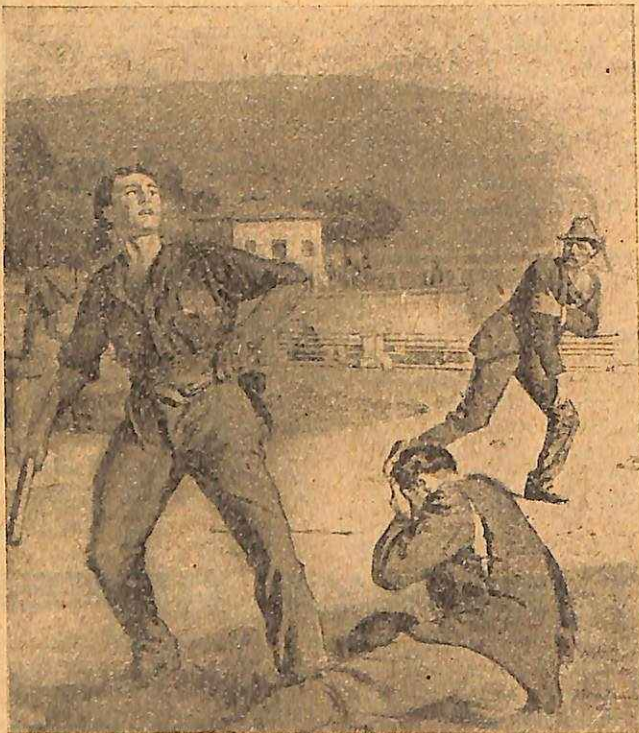
“Αμέσως ἀνεβάσαμε τὰ πανιά κι’ ἡ “Αλκυών”, σὶν φυλά ἐσκιζε γοργόφερη τὴ θάλασσα.

— Καὶ τὸ δάγκωμα τοῦ λεπροῦ ; ρώτησα, τί ἀπόγινε ; φαντάζομαι τὴν ἀγωνία σας.

— Πέρασα ἐπὶ τὰ ὁλόκληρα χρόνια με τὸν ἀδιάκοπο τρόμο νά ἀντικρυσῶ τὰ φρικτὰ φαινόμενα πάνω στὸ δερμα μου. “Επὶ τὰ χρόνια, ὅσο χρειάζονται γιὰ νά ἐκδηλωθῇ ἡ φρικτὴ ἀρρώστεια. Εὐτυχῶς δὲν φάνηκε τίποτε. Αὐτὸ ὅμως εἶναι ἡ αἰτία πού ζῶ σὰν τὸν ἀσκητὴ “Ὁ μουν ἀρραβωνιασμένος τὸ καὶ τὴν ἀγαποῦσα τρελλὰ τὴ μνηστὴ μου, ἀλλὰ τὸ κα-θῆκον δὲν μοῦ ἐπέτρεπε νά παντρευθῶ με τὴν τρομερὴ ἐκείνη ἀβεβαιότητα. “Ὁ Νέντ δὲν κατάλαβε τὴ θυσία μου, δὲν τῆς φανέρωσε τὴν ἀλήθεια. Γιατὶ νά τὴν πικράνω ; Παντρεύτηκε ὅπως ἔμαθα σὶν Ἀμερικὴ. Δὲν τὴν ξανάειδα ἀπὸ τότε.

“Ὁ Γκόντγουορθ στέναξε σὶν ἀνάμνηση τῆς μοναδικῆς καὶ τόσο ἀτυχῆς ἀγάπης του. “Ὁ πειδωμένος ἀσκητὴ παγωμένο οὔσαι κι’ ἐξακολούθησε : “Εσὺ, πηλαῖες συχνὰ σὶν Σαγιά. Κῦττα ἔς λοιπὸν νά δῇς τὸν Λύτ Γκρέγκορυ. “Εργάζεται σ’ ἕνα γερμανικὸ κατάστημα. Πάρτον νά φάτε καὶ δόστου τὰ καλύτερα κρασιά. Νά τοῦ κάνῃς ἕνα τραπέζι πρῶτης τάξεως, νά εὐχαριστήσῃ. Αὐτὴ τὴ χάρι σου ζητῶ. “Ὁ γυναίκα καὶ τὰ παιδιὰ του βρίσκονται στὸ λεπροκομεῖο, τοὺς στέλνει σχεδὸν ὅλα τοῦ τὰ χρήματα καὶ κείνος περι-ἀ σχεδὸν με ξερὸ ψωμί καταλαβαίνει ;

Κι’ ἂν θέλῃς νά τὸν παρηγορήσῃς λιγάκι σὶν ἐξορία του, μίλησέ του με τίς ὥρες γιὰ τὴν Κόνα, γιὰ τὸ νησί μας, πού τόσο τ’ ἀγάπησε. “Ὁ καρδιά του εἶνε πάντα ἐδῶ. Δὲν θά χορταίνη νά σὲ σκούη.

Η ΠΑΡΕΞΗΓΗΣΙΣ

Από την σκηνή του, ο Κολίν Κούπερ, κύττοξε το στομάχι του, και βλαστήμησε από μέσα του. Ήταν δειλός και ντροπαλός σ' ό,τι αφορούσε τις κοινωνικές σχέσεις, κι' απεχθανόταν τις επίσκεψεις των ξένων. Ετούτη τη φορά όμως δεν μπορούσε να' αποφυγή το κακό: Ήταν καλεσμένος σε δείπνο από τον διευθυντή του και τη γυναίκα του. Κι' ήξερε ότι ο Χούσκινσον δεν έπαιρνε από αντιρρήσεις. Την άλλη μέρα επρόκειτο να' αλλάξουν κατασκήνωση και να' εγκατασταθούν στην περιοχή της Μάνουλα Τάλ, κι' ο Κολίν σκεφτόταν ποιος ο λόγος να' έχει ο Χούσκινσον μαζί του καλή γυναίκα του. Το μέρος ήταν επικίνδυνο, και επίπλεον ένας ιθαγενής στρατιώτης που είχε τρελλαθεί, είχε καταφύγει στην ζούγκλα και, όπλισμένος μ' ένα τρομερό μαχαίρι είχε κόψει τον λαμό πολλών ιθαγ-νων..

Κολίν γελώντας πλατειά. Αυτές οι γυναίκες Κούπερ, τρομάζουν με το παραμικρό.

—Όταν ο Κολίν πλησίασε στο σπίτι, είδε μια κοπέλλα να κάθεται σε μια σέζ—λόγκ, και δεν άργησε να την αναγνωρίσει: ήταν η γυναίκα του διευθυντή του.
—Η Σέλλεϋ Χούσκινσον ήταν μια λεπτή, ξανθή γυναίκα όρεκτα νόστιμη. Τα πλούσια μαλλιά της στρεφόντουσαν στις άκρες σε μικρές μ' ούκλες κι' απόψε, όπως είχε φορέσει ένα λευκό και ελαφρότατο φόρεμα από μουσελίνα, φαινόταν νεώτερη πολύ και αξιέπαστη..
—'Αλλο, Κολίν.
—'Αλλο, Σέλλεϋ.
—Ο Κολίν για πρώτη φορά μιλούσε συνεσταλμένα και ντροπαλά ενώ στούς ιθαγενείς τους, που τον σεβόνταν και τον φοβόντουσαν, οι διαταγές του προφερόντανε πάντα σε στρατιωτικό τόνο. Τώρα, όμως, είχε αντίκρυστο μια γυναίκα και το πράγμα διέφερε.
Πήρε ένα κοκτέϊλ μαζί της και σε λίγο ήλθε στη βε-

ράντα ξεροφυσώντας ο άντρας της.
—'Αργησα λίγο, αγάπη μου, είπε με προσποιητή τρυφερότητα.
Σωματώδης και ξανθοκόκκινος, με ήλιθια έκφραση, με μάγουλα, μουστάκι και στομάχι πέσιμενο, ο Χούσκινσον ή-ταν 26 χρόνια μεγαλύτερος από την Σέλλεϋ.
—Πώς; 'Ακόμα δεν είναι σερβιρισμένο το δείπνο; έ-πρόσθεσε.
—Σε λίγο θα είναι έτοιμο, του είπε υπομνηστικά εκείνη. Οί υπηρέτες μόλις τώρα σε είδαν που έρχόσουν από μακριά.
—Ο Ρόντ Χούσκινσον πλησίασε το τραπέζι με το τσέρ-ρυ και άρχισε να πίνει. Μετά πένε λεπτά, κι' αφού είχε πιη σις μεταξύ τέσσερα ποτήρια τσέρρυ, κατευθύνθησαν στο στρωμένο τραπέζι. Μολονότι βρισκόντουσαν σε απο-

μακρυσμένο μέρος, κοντά στη ζούγκλα, το σπι-τάκι τους είχε όλες τις άνσπαύσεις και στο τρα-πέζι λαμποκοπούσαν τ' α-σημένια μαχαιροπήρουνα, το στόλιζα, δύο—τρία μπουκέτα λουλούδια και κοντολογής όλα έδειχναν κάποια νοικοκυρωσύνη. Ή-ξεροζήλευτη, πράγμα που κανε τον Κολίν να' επιθυ-μήσει την έγγραφο ζωή. Κυττάζοντας ίσως την Σέλλεϋ, δροσερή και φλο-γερή συγχρόνως όπως ή-ταν, πέρασε από το νου του μια επικίνδυνη σκέψη ή όποια για έναν άνδρω-πο που ζή τους όχι μί-νες του χρόνου στη ζούγ-κλα γίνεται καλύτερα κα-ταστρεπική.

—'Ο Ρόντ ρούφηξε τη σούπα του, που είχε αφίσει να κρωύση, δείχνοντας πρώτα την προ-τίμησή του στο κρασί κι' είπε:
—'Η σούπα είναι κρ' α, αγάπη μου.
Σκούπισε τα μουστάκια του και πρόσθεσε.
—Ξέρεις, δεν μπορώ να φάω όταν η σούπα δεν είναι ζεστή. Τι άλλο έχεις να σεβρεις;
—'Η Σέλλεϋ αθέλα της άφησε τα χείλη της να τρεμίσουν ενώ το ανήσυχο βλέμμα του Κολίν την χάζιζε προσηταε-υτικά. Τόλμησε να πιάσει τη συζήτησή μαζί της, σαν να ή-σαν μόνο οι δύο τους στο τραπέζι. 'Ο Χούσκινσον όμως δεν άργησε να τους διακόψει.
—Δεν θα πιής τίποτα Κούπερ;
—'Οχι, σέρ. Δεν πίνω.
—Τότε θα πιω εγώ για σένα, του είπε στραβοκυττάζον-τάς τον.

—'Ο Χούσκινσον ήπια άλλα τρία ποτήρια ούισκυ και ή κόκκινη τριχωτή μύτη του άρχισε να γυαλίζει στο φως της λάμπας.
—'Αύριο θα έχουμε πολύ κυνήγι στη νέα κατασκήνωσή μας, είπε γελώντας πλατειά. Έκτος όμως από τα πλούσια θηράματα και τ' άγρια θηρία της ζούγκλας θα έχουμε ν' αντιμετωπίσουμε και έναν τρελ' ό ληστή που έχει τρομο-κρατήσει όλο εκείνο το μέρος.
Οί όμοιοι του Ρόντ τραντάχτηκαν στο ξέσπασμα ενός ποθητικού γέλιου.
Στην παρατήρηση του όμως αυτή, η Σέλλεϋ κατατρό-μαξε και ορθάνοιξε τα μάτια της.
—'Ενας τρελλός; Τι έννοεις μ' αυτό, Ρόντ;
—'Ο Κολίν κρατώντας με νευρικότητα το ποτήρι του ούι-σκυ ψιθύρισε.
—Μην στενοχωρείσαι Σέλλεϋ δεν είναι τίποτα.
Μέσα του ένοιωσε ένα μίσος για τον Χούσκινσον εκείνη

τη στιγμή. Ένα μίσος άπεριόριστο.
—Ναι, αγάπη μου, εξακολούθησε ο άντρας της με χαιρε-κάκια. Ένας ιθαγενής πθηκάνθρωπος, όπλισμένος μ' ένα τεράστιο μαχαίρι, έχει σφάζει πολύ κόσμο. 'Αλλά μην τρο-μάζεις, θα τον κανονίσω. Το πεταί μου είναι σκληρό σαν σίδερο!
Κι' επανέλαβε τα γέλια, του κουνώντας το μεγάλο του κεφάλι δ-ε-ξιά—αριστερά.
Παρατηρώντας αυτό το αξιοθρήνητο υπ κείμενο ο Κο-λίν, δυσκολευόταν να πιστέψει ότι ο Ρόντ Χούσκινσον είχε πολεμική γενναίωση κατά τον Εύρωπαϊκό πόλεμο στη Γαλ-λία. Φοιναίται απλώς ότι ή έπαρση ποδχε για την μεγαλο-φύτα του, τον είχε καταστρέψει. Όλα του φαινόντουσαν απλά κα. εύκολα, και πάντα πίστευε πως μόνον εκείνος ήταν ικανός για να κάμη ό,τι δήποτε.
—Όλη αυτή την ώρα από το μυαλό της Σέλλεϋ δεν μπο-ρούσε να βγη ή άπειλητική όπτασία του τρελλού εκείνου πθηκάνθρωπου.
—Πέσιμου γι' αυτόν τον πθηκάνθρωπο, ίκέτευσε τον Κολίν.
—'Ο φόβος την είχε κυριεύσει και το χέρι της φερότανε πάντα στον κάτασπρο λαιμό της, σαν να θέλε να τον προ-στατεύσει από το μαχαίρι του τρελλού.
—'Ελπίζω ότι τον έχουν συλλάβει κιόλας, την καθησύ-σε ο Κολίν.
—Ρόντ, γύρισε τότε και είπε στον άνδρα της, θα μου επιτρέψης να όπλισθώ με ένα ρεβόλβερ;
—Χί, χί, χί, γέλασε ο Ρόντ στο άκουσμα αυτής της προ-τάσεως. Να σου δώσω ένα πισ όλι τη στιγμή που ξέρω ότι θέλεις να με ξεφορτωθής; Χί, χί, χί. 'Οχι αγάπη μου, γιατί μπορεί το άτιμο τό όπλο να σε βάλη σε πειρασμό.. 'Εν-νοια σου όμως, ο γέρω Ρόντ, έχει πεταί σαν σίδερο.
—'Η Σέλλεϋ, στηρίχθηκε στα πόδια της.
—'Ελα στη βεράντα να πιούμε τον καφέ μας, Κολίν.
Τα μάτια της: ήταν δακρυσμένα και τα λόγια της έτρε-μαν. 'Ο Κολίν σηκώθηκε και την άκολουθήσε στη βεράντα.
—'Εκείνη σταθηκε για μια στιγμή με τα νύδα έτραμμένα, και δίχως να γυρίσει ψιθύρισε στον Κο λίν.
—Συγχωρήστε με. Δεν μπορούσα να τό υποφέρω αυτό. Σε λίγο θ' έχω συνέλθει.
Κυτιάζοντάς την, με αγωνία ο Κολίν της επρότεινε με χαμηλή φωνή.
—'Εχω εγώ ένα ρεβόλβερ. Θέλετε να σας τό δώσω;
—'Ω, Κολίν...
—Μπορώ να σας τό δώσω τώρα.
—Εύχαριστώ, Κολίν.
—'Ο Ρόντ βρισκόταν ακόμη στο τραπέζι αδειάζοντας το τελευταίο ούισκυ που όπληρε στο μπουκάλι. 'Ο Κολίν του-ρίσε ένα βλέμμα και κ' όποιν έτρεξε στην σκηνή του. Δυό λεπτά αργότερα, είχε επιστρέψει κοντά στην Σέλλεϋ, και με το βλέμμα χαμηλωμένο, της παρέδιδε το ρεβόλβερ.
—Θα ήταν καλύτερα να σας έδειχνα πώς λειτουργεί, είπε. Είναι γερμανικής μάρκας. Καίμετά νώτα έστραμμένα στο τραπέζι του δείπνου, ο Κολίν επιδεικτικώτατα πήρε μια βαθιά παθητική άναπνοή, και όταν τα λεπτά δάκρυα της άγγεξαν τ' όδικά του, ένοιωσε σαν μια ήλεκτρική έκ-κενωση σε όλο του το κορμί.
—Είναι γερμανικού τύπου; τον ρώτησε.
—Ναι, το άγόρασε ο πα έρας μου στη Γαλλία, τραύ-λισε με δυσκολία.
Της έκαμε μεγάλη έντύπωση γιατί δεν μπόρεσε να της μιλήσει εκείνη τη στιγμή. 'Η Σέλλεϋ νόμισε πως ή σκέψη που φάλαζε στο μυαλό της εύρισκε για σύντροφο τη δική του σκέψη, και του είπε:
—Θα στο επιστρέψω άμέσως.

και γεμάτο σκόνη. 'Ακόμα δεν μπορεί να θυμηθώ πώς έ-γινε και κείνη βρέθηκε στην άγκαλιά του γεμίζοντάς τον με φιλία... 'Επιτέλους αφού συνήλθε από τον έρωτικό της πυρετό, το ύπε όια όσα είχαν διαδραματισθί στο μεταξύ εκείνο.
—'Ο Ρόντ... βρήκε το ρεβόλβερ που μου έδωσες.. Κυρι-εύτηκε από τρελλή λύσσα.. 'Εγ.νε έξω φρενών. Τό πήρε βγήκε έξω, και άδειασε πυροβολώντας, όλες τις σφαίρες. Κατόπιν γύρσε κι' έψαξε παντού μήπως είχα κρυμμένο πουθενά άλλο κανένα άλλο όπλο... Ήταν μισοντυμένος όταν άκούστηκε ή ά άγριο ούρλιαχτό έξω από τη σκηνή. 'Ω, ήταν τρομερό, εκείνο που είδα. Ήταν εκείνος ο πθη-κάνθρωπος. Τό νθρώπινο τέρας.
—'Η Σέλλεϋ, λέγοντας στον Κολίν αυτή τη σκηνή, έτρε-με, σχεδόν κυριευμένη από φρίκη..
—'Ο Ρόντ, εξακολούθησε, άσπλος και ήμίγυμνος, πλησία-σε με θάρρος τον αντίπαλό του. Στο πρόσωπό του καθρε-φίσε τον ά θρωπο ποδχε κερδίσει στον πόλεμο τό παρά-σημο της άνδρειας. Πάλαψαν και οι δύο τους σαν θηρία ά-νήμερα αλλά πολύ γρήγορα ο Ρόντ κατεβλήθη και έπεσε χάμα, στη διάθεση του άπαισίου εκείνου τέρατος..
Κι' όπως ού είπε, εν συνεχεία, έξυπνησαν όλοι οι ιθα-γενείς υπηρέτες που είχαν μαζί τους, κι' εκείνη τρομοκρα-τημένη έτρεψε σε φυγή κι' ήλθε στην σκηνή του.
—Θα τρέξω άμέσως στην κατασκήνωσή σας, της ύπο-σχέθη ο Κολίν, που την πίστεψε. Σεις μέναιτε έδω, αγα-πημένη μου, και πέστε στο κρεβάτι να ήσυχάσετε. Θ' ό-σας άφήσω να ντουρέκι και δυό τρεις ιθαγενείς, όπλι-σμένους για να είσθε άσφ ήλως..

νά περάση κανένα μήνα στο βουνό, όπου κάθε βράδυ σύχναζε στη λεία των κυνηγών. Εκεί τον συνάντησε ο γιατρός Βίλσκυ, ο οποίος είχε κάμει την νεκροψία του Χούσκινσον. και του είπε :

"Εμαθα, Κολίν, ότι εί κυνηγοί έπιασαν επιτέλους αυτόν τον πιθηκάνθρωπον πουχε τρομοκρατήσει με τις άλλεπόλληλες σφαγές των ιθαγενών δλη την περιοχή. Άλλά, όπως μου είπαν, είναι παράφρων και θι,τι λόγια λέει είναι άσυνάρτητα. Κρίμα ! Γιατί εγώ τουλάχιστον, δεν πιστεύω ότι ο μακαρίτης Χούσκινσον, πέθανε από το μαχαίρι του. Μάλλον τον θανάτω του τον προκάλεσε μία σφαίρα.

"Ο Κολίν πάγωσε σ' αυτή την άποκάλυψη του γιατρού. "Ωστόσο ριψοκινδύνεψε και τον ρώτησε :

— Μιά σφαίρα ! Τι έννοείτε μ' αυτό που λέτε γιατρέ; Για την συνάντησή αυτή ο γιατρός Ουίλσον, έλεγε έπειτα από λίγες μέρες στους άλλους κυνηγούς θηρίων, ότι του είχε κάμει έξαιρετική έντύπωση ή έφκρση του Κολίν και ή κατοπινή απόφασή του. Γιατί, πράγματι, μόλις ο γιατρός ύποστηριξε την θεωρία ότι ο Χούσκινσον, είχε σκοτωθί από σφαίρα, ο Κολίν έγινε κάτωχρος και άμέσως είδοποίησε σπίτι του να του έτοιμάσουν τις βαλίτζες. Και έξακολούθησε να διηγίται στους άλλους κυνηγούς

που είχαν συγκεντρωθί γύρω του.

— Θυμώσατε ότι ο Χούσκινσον ύπερφηανεύοταν να λήθι ότι είναι άτρωτος, κι' ότι δεν τον φοβίξει τίποτα; Ξέρετε γιατί ; Να σάς πώ : Στο νευρώδες μέρος της καρδιάς του ήταν σφηνωμένη μία σφαίρα που την είχε φυτέψει κατά τον εύρωπαϊκό πόλεμο ένας γερμανός αξιωματικός με το ρεβόλβερ του. Κάθε μετακίνησή της από το μέρος εκείνο της καρδιάς του θα του προκαλούσε τον άμεσο θάνατο... "Ωστόσο, ποιέ του δεν είχε αναφέρει σε κανένα για την σφαίρα αυτή, γιατί ήθελε να ξεχάση την ύπαρξή της. Το πτώμα όμως του Χούσκινσον ήταν καταρραχισμένο από μαχαίριες, κι' έτσι κλονίστηκε ή αντίληψή του αυτή. "Οταν όμως ή Σέλλεϋ μου έτόνισε ότι ο άνδρας της πάλαιψι γερά με τον πιθηκάνθρωπον και ύστερα έπεσε νεκρός σιό έδαφος, τότε ήρθε σιό νού μου ή σφαίρα και πίστεψε—όπως πιστεύω ακόμα ότι με την πίεση των δυο σωμάτων κατά την ώρα της πάλης, ή σφαίρα σπρώχθηκε πιό μέσα κι' έτσι προκάλεσε συγκοπή της καρδιάς. Αυτό ξεχάσα να το αναφέρω σιόν Κολίν και όταν το θυμήθηκε και θέλησιν να το πώ, εκείνος είχε άναχωρήσει για την Άγγλία.

ΝΟΡΑΧ ΜΠΟΥΡΚ

ΜΙΚΡΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΑΠΟ ΠΑΝΤΟΥ

— Για να καταλάβετε πόσο ύπομνητικοί είναι μερικοί άνθρωποι, σάς άναφέρουμε αυτό το γεγονός.

— Το χωριό Ντούρλεϋ σιήν Ίρλανδία άπέχει δυο μίλλια από τον σιδηροδρομικόν σταθμό και 4 1/2 μίλλια από την θάλασσα. "Οταν, λοιπόν, τον περασμένο μήνα μετέσχον σε μία μεγάλη έκδρομή 119 πειδιά από 10-18 χρονώνπλησιόν του χωριού, τα 38 δεν είχανδη ποτέ τραίνο και τα 78 δεν είχαν δη ποτέ τους θάλασσα !

— Μιά περίεργη άφορφή πυρκαϊάς συνέβη σε μία μεγάλη άγρακία του Χέμπναλ, της κομητείας Νόρφολκ.

— Σιήν κουζίνα ήταν έπάνω στο τραπέζι ένα άναμμένο κερί. Μιά γάτα, άνεβαινόντας έπάνω πτώ τραπέζι γιά να κλέψη κάτι να φαή πλησίον άνύποπτη τή φλόγα του κεριού και το τρίχωμα της άρπαξε. Τρομοκρατημένη άρχισε νάτρεχη κι'είσηλθεσίο διπλανό δωμάτιο, πάντοτε φλεγόμενη, και πήδησε από το παράθυρο. Οι φλόγες μετεδόθηκαν σιίς κουρτίνες, και κατόπιν σε όλο το σπίτι.

Από ένα ήλεκτρικό έργοστάσιο της Πράγας κατασκευάστηκε ένα μηχανικό αυτί.

— Το τεχνικό αυτό αυτί θα χρησιμοποιείται για την καταμέτρηση και της έπιδράσεως των ήχωνέπϊ τουάνθρωπου σιστήματος, καθώς και για την άντιμετώπιση του θορύβου, μολονότι ή άνακάλυψή του έκαμε μεγάλο ... θόρυβο !

— Τόν τελευταίο χρόνο δυο φορές έπεσε χρωματιστό χιόνι σιίς Αυστριανές. Άλπεις.

— Η πιό άλγισμόνητη πτώση παρα-

τηρήθηκε σιό καταφύγιο του] 'Αγ'ου Βερνάρδου όπου έ'εσε ρόζ χιόνι πάχους μιάμισης ίντσας, ήτοι τεσσάρων πόντων. Κατόπιν έπεσε ένα δεύτερο στρώμα από άσπρο χιόνι.

—Τό χιονάτο αυτό... σάντουιτς διατηρήθηκε δέκα μέρες.

— Σιήν 'Αγγλία τα αυτοκίνητα, έκτός από τους ανθρώπους, παρασύρουν έξ ίσου και με την ίδια άποτελεσματικότητα τα ζώα και τα πουλιά.

— Τόν τελευταίο χρόνο σιόν αριθμό των ανθρώπινων θυμάτων συμπεριλαμβάνονται 56 πουλιά κυνηγιού, κραιοείδη κιτλ. και 25 λαγοί και μικρά άλλα μαστοφόρα ζώα.

— Το πιό παράξενο και συγχρόνως δύσκολο έπάγγελμα το έξασκεί κάποιος Ρούντολφ Νεντουάικ, από την Πράγα.

— Ο άνθρωπος αυτός κερδίζει το ψωμί του μένοντας τελείως άκίνητος. Στέκεται όρθιος και άκίνητος μέσ' τή βιτρίνα ενός μεγάλου έμποροραπτικού οίκου ή μέσα σ' ένα ταψί, που τρυγρίζουν τους δρόμους της πόλεως δίχως να κουνά ούτε τα βλέφαρά του.

— Ο Ρούντολφ είναι το ζωντανό άνδρείκελο ενός ράφτι.

— Ο Τσάμπιον παιδαγωγός του κόσμου, μίστερ Ζ. Ζ. "Άλλεν, από την Όκλαχόμα, ο όποιος έκτός από τα έκαοχτά του παιδιά, άνέθρεψε και μεγάλωσε άλλα 48 όρφανά, πέθανε τον περασμένο μήνα και σε ήλικία 111 χρονών.

Σε πολλές άποικίες της 'Αγγλίας λειτουργούν σχολεία, των όποιών οι μαθηταί ούδέποτε έχουν δη τους δα-

σκάλους τους.

Τα μαθήματα παραδίδονται δι' αλληλογραφίας. Το μεγαλύτερο άπ' αυτά τα σχολεία περιλαμβάνει 6 000 μαθητές και βρίσκεται σε μία άπομακρομένη περιοχή της Νέας Ζηλανδίας.

— Με την άποχώρηση του ύπαλλήλου μίστερ Ρ. Φαιρκλίου, από την ύπηρεσία του Δημαρχείου της πόλεως Ράιτφορντ, πλησιόν της 'Αγίας 'Ελένης παρατηρήθηκε μία πολύ παράξενη σύμπτωση.

— Άνακαλύφθηκε δηλαδή ότι τ' όνομα του νέου ύπαλλήλου, σιόν όποιο ο Ράιφορντ παρέδωσε τα ληξιαρχικά βιβλία των γεννήσεων, ήταν το πρώτο καταχωρημένο, έδω και τριάντα περίπου χρόνια.

— Οι Μουσουλμανίδες ιθαγενείς της βορείου Ινδίας, πιστεύουν ότι όταν λένε ψέματα δεν μπορούν να κρατήσουν τα δάχτυλα των ποδιών τους άκίνητα.

— Σε μερικά μάλιστα δικαστήρια όσάκις οίγυναικες πρόκειται να καταθέσουν κάτι ως μάρτυρες, ο δικαστής τός διατάσσει να βγάλουν τα παπούτσιά τους για να βεβαιωθί ότι λένε... αλήθεια !

Κάθε μέλος του σώματος του καρχαρίου χρησιμοποιείται από το έμποριο. Το δέρμα του μεταβάλλεται σε πετσά, που είναι και το ισχυρότερο, τα έντόσθια του μάς παρέχουν το λάδι. Το κεφάλι του την ψαρόκολλα, τα κόκκαλά του τα κουμπιά, και τα δόντια του χρησιμοποιούνται από τους έκκεντρικούς ως διακοσμητικά.

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΠΩΣ ΘΑ ΓΙΝΕΤΕ ΟΜΟΡΦΕΣ

"Ενας διάσημος καλλιτέχνης, ο Γουίλλυ Πόγκανυ, σάς εξηγεί ποιά χρώματα θα έξάρουν την όμορφή σας.

Η Κάθριν Χέμπτεργκ και ή Μπίλλυ Μπούργκ είναι τα δύο αντίθετα των ρούσων. Η Κάθριν είναι σκούρα με πρσινοπάματα ή Μπίλλυ είναι ξωχρά κόκκινη με πιό γαλάζια μάτια. Και όμως ή καθεμιά άπ' αυτές μπορεί να φορή, ό,τι δήποτε χρώμα θέλει και να είναι χαριτωμένη.

Οι ρούσσες μπορούν να είναι πολύ δελεαστικές με ρόζ κρέμ, ροδακινί και ρόζ-τέ χωρίς να νοιάζονται αν είναι ζεστά ή κρύα χρώματα. "Οσες έχουν κόκκινα μαλλιά και πηγαίνουν σ' ένα κατστήμα ως δοκιμάσουν σιό πρόσωπό τους τα διάφορα χρώματα των ρόζ. Το καλό τους γούστο θα τις διδάξη ποιό πρέπει να φοράζουν.

Ο πιό δύσκολος τύπος σιό ντύσιμο είναι οι ξανθές με τα σκούρα μάτια. Η Τζόαν Μπλόντελλ πλησιάζει σ' αυτόν τον τύπο. Η Μπίννυ Μπάργς είναι επίσης ένας τύπος με καστανά μάτια και άνοιχτόχρωμα μαλλιά. Αυτός ο συνδυασμός είναι σπάνιος. Τα κορίτσια που έχουν σκούρα μάτια και ξανθάνουν τα μαλλιά τους βρίσκουν μεγάλη δυσκολία σιό ντύσιμό τους. Αν φροντίσουν να κολακεύσουν το δέρμα τους με το χρώμα του φρεμάτος τα μαλλιά τους φαίνονται άσχημα.

Αν παρακάνουν χουσαφένια τα μαλλιά τους το δέρμα τους φαίνεται θαμπό και σταχτωμένο.

Το καλύτερο πάντως είναι να ταιριάζετε το ντύσιμο με το δέρμα και ν' άφίνετε τα μαλλιά να έμφανισθούν μόνα τους όπως μπορούν.

Αφού ντυθίτε όπως ποτεσάτε καλύτερα μελετήστε και τα άποτελέσματα των φώτων.

Τα κρύα φώτα πρσίνα και μπλε είναι επικίνδυνα. Θα σάς κάνουν να φαίνεσθε φρικαλέα.

Τα πολύ θερμά φώτα θα κάμουν τα χείλη σας και τις παρειές σας να φαίνονται χλωμά.

Τα γλυκά, λεπτά ρόζ φώτα είναι τα πιό κολακευτικά καθώς και το μπλε λαβάντ όταν είναι θερμό.

1 Είστε σαν την Κάθριν Χέμπτεργκ ; δεν έχετε να άποφεύγετε παρά πολύ λίγα χρώματα.

2 Η μήπως είστε αίθερία όπως ή Μπέττε Ντάβυς ; Τα θερμά χρώματα θα σάς πηγαίνουν θαυμάσια.

3 Αν μοιάζετε της Ντολορές Ντέλ Ρίο το πρσίνο θα σάς πηγαίνει καλύτερα άπ' όλα.

Πώς να χρησιμοποιήτε τα χρώματα για να παραλλάσσετε την γοητεία σας.

Λευκό μαλλίον	Χρῶ, α δέρματος	Γλυκειά	Σοβαρή - άνοιχτ.	Αύστηρή	Κερφή	Κτυπητή
		Άνοιχτόχρωμες αντιθέσεις	Άνοιχτόχρωμες συνδυασμένες άπο- χρώσεις	Σκούρες συνδυα- σμένες άποχρώσεις	Ζωηρές συνδυασμέ- νες άποχρώσεις	Ζωηρές αντιθέσεις
Λευκό δέρμα Τριανταφυλλί και λευκό Γαλακτώδες δέρμα Τριανταφυλλί δέρμα Χρυσάφι δέρμα	Ίβουάρ Ροζ σιμόν μπλέ λεβάντας άνοικτό πράσινο μπλέ μπαρουτί	κίτρινο μπέζ κανελλί άνοικτό μπλέ μπλέ κομπάλτ	σκούρες άπο- χρώσεις του κρέμ, καφέ και μαύρο.	μαύρο έρυθρόφαιον καφέ καφέ κόκκινα κρασιού	σμαραγδί μπλέ μπαρουτί τυρκουάζ πράσινο μνεξεδί	
Λευκό δέρμα Γαλακτώδες δέρμα Τριανταφυλλί δέρμα Χρυσάφι δέρμα Μελαχρινό δέρμα	άποχρώσεις κρέμ πράσινο νιλ γαλλικό μπλέ φρεζ κανελλί	μπριζ μπέζ και άνοικτά καφετιά χρώματα	Σκούρες άποχρώσεις από μπριζ και καφέ	πράσινο έληας henne πράσινο έληας κεχριμπαρι σκούροέρυθρόφαιον	πορτοκαλλί πράσινο χορτάρι σαφειρί βυσσινί καφέ κοκκινωπό και τούρκουάζ	
Λευκό δέρμα Γαλακτώδες δέρμα Τριανταφυλλί δέρμα Χρυσάφι δέρμα Μελαχρινό δέρμα	γκρι πέριλ μπλέ λεβάντας άνοικτό πράσινο όλα τα πράσινα ροδακινί	κρέμ άσπρο και γκρι	μπλέ ναιπε γκρι και μαύρα	γκρι πούρο κόκκινο κρασιού καφέ, μαύρο σκούρο μνεξεδί	βερμυγιόν χρώμα φουξίας σμαραγδί πορφόρας μπλέ μασέν και πορτοκαλί	
Λευκό δέρμα Τριανταφυλλί και λευκό Γαλακτώδες δέρμα Χρυσάφι δέρμα	Ίβουάρ Ίβουάρ πράσινο μήλον γκρι όμίχλης	γκρι και καφέ περιστεριού	μαύρα	βαθύ μπλέ γκρι και μαύρο	μαύρο, άσπρο, χρυσάφι, πράσινο, σχεδόν όλα τα χρώματα	

ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗ ΑΓΡΙΟΥ

-Η τιμή του αίματος, είπε ο αρχηγός των Κούρδων, Καρσάκ, απαιτεί πλήρη εξιλέωση, ωστόσο μπορεί να απελευθερώσει αυτόν τον Φράγκο αρκεί να πληρώσετε. Ο Καρσάκ ανέφερε το ποσό των λύτρων για την απελευθέρωση του Ραούλ, κι' ο Κόντον συνωφρώθηκε. Ο μορφοσμός του αυτός δεν προεβλεπόταν από το μεγάλο χρηματικό ποσό που ζητούσε ο Κούρδος φύλαρχος. Λεπτά του είχε δώσει αρκετά η Μπέττυ. Εκείνο που τον ενδιέφερε περισσότερο ήταν η τύχη του Ραούλ.

— Όστε έχετε τη δύναμη να τον απελευθερώσετε κι' αυτή την τελευταία ώρα; ρώτησε.

— Δεν είναι βέβαια και τόσο εύκολο, είπε ο Καρσάκ, παραξενεμένος για τους ένδοιασμούς του Κόντον. Ο κόσμος ζητεί το κεφάλι του, και πράγματι του αξίζει η αγχώνη γιατί είναι ένας αχρείος... Έπειδη όμως είμαι φίλος των Φράγκων, κι' έχω τη δύναμη στα χέρια μου, μπορεί, έστω και την τελευταία στιγμή, να σώσω το κεφάλι του. Αρκεί όμως να πληρώσετε.

Ο Κόντον, ο οποίος είχε έλθει από την Αγγλία στο Κουρδιστάν για να σώσει τον σύζυγο της Μπέττυ, τον Ραούλ, έμενε ακόμα αναποφάσιτος. Λόγοι ήθικοι και το μέλλον της Μπέττυ τον έκαναν να διστάζει.

— Αυτός ο Ραούλ είναι πράγματι παληάνθρωπος; ρώτησε.

— Χά, χά, χά, γέλασε πλατειά ο Καρσάκ τραντάζοντας τους ώμους του. Θέλει και ρώτημα;

— Λένε, τὸ ξέρω, πολλά είς βάρος του σέ όλα τα χωριά, αλλά πιστεύω ότι ξεογκώνουν τα πράγματα, παρετήρησε ο Κόντον.

— Αντιθέτως, βρυχήθηκε ο Κουρδός ανάβοντας τη πίπα του. Είναι πιο επικίνδυνος κι' από τον όχι. Αναπνέει με το έγκλημα: Κλέφτης, προδότης, καταχραστής κάθε φιλοξενίας. Έξ' άλλου κατηγορείται και γι' αυτούς τους δυο φόνους, που παρ' όλα τα ψέμματα που μας άράδιασε, αποδείχθηκε ότι τους διέπραξε εκείνος. Όλα αυτά πρέπει να τα ξέρετε, γιατί είναι ομόφυλός σας.

— Ποτέ μου δεν τον συνάντησα αυτόν τον άνθρωπο, είπε ο Κόντον. Έλειπα πολλά χρόνια από την Αγγλία. Μόνο τους συγγενείς του γνωρίζω. Εκείνοι είναι διαφορετικοί...

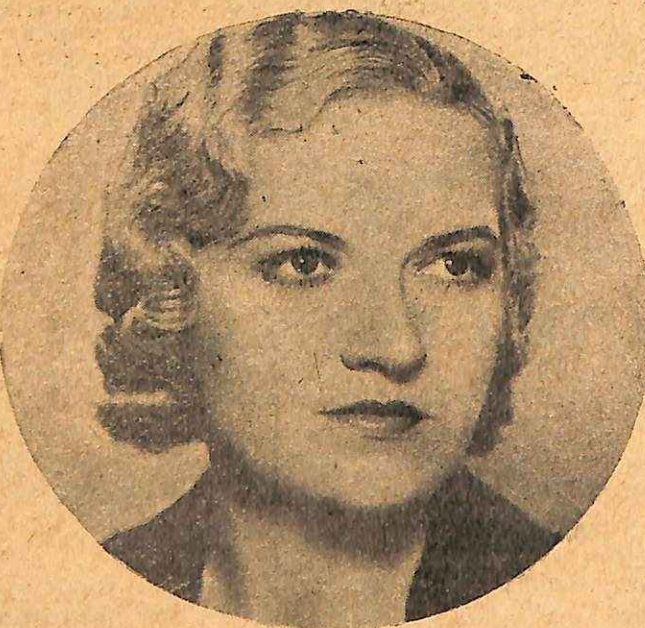
— Α! θυμήθηκε ο Κουρδός φύλαρχος. Έχω το γράμμα που στείλε στη γυναίκα του μεταφρασμένο στη μητρική σας γλώσσα, πριν δραπετεύσει κρυφά από τη φυλακή του. Της γράφει ότι καταδικάσθηκε από την Κυβέρνηση του Κουρδιστάν σε θάνατο γιατί παρώτρυνε μερικούς πατριώτες να επαναστατήσουν. Πρώτης τάξεως παραμύθι για μία γυναίκα.

— Όστε δεν είναι αλήθεια; ρώτησε ο Κόντον.

— Ναι, με τη διαφορά ότι οι πατριώτες που λέει ήταν ληστές, και εκείνος αρχηγός τους. Λήστεψαν ένα καραβάνι που μετέφερε μαργαριτάρια και τάπητες από την Περσία. Σκότωσε δυο καμηνιάρηδες κι' όταν αργότερα συνεληφθήκε για να γλυτώσει το κεφάλι του ισχυρίστηκε ότι τη ληστεία και τους φόνους δεν τους έκανε αυτός, παρ' όλες τις αντίθετες μαρτυρίες των συντρόφων του.

— Δεν το πιστεύω, διεμαρτυρήθηκε ο Κόντον μολονότι γνώριζε τον αίσχρο χαρακτήρα του Ραούλ και τον θεωρούσε ικανό για όλα.

— Τι κέρδος έχω να σάς πω ψέμματα; είπε ο Καρσάκ αδιάφορα. Ο Ραούλ έχει κακοϋργα ένστικτα, σάς λέγω. Τέτοιοι άνθρωποι γεννιούνται σε κάθε φυλή. Μας ατιμάζουν το ανθρώπινο γένος. Και συνέχισε ανήσυχος και με πονηρία:

—... Όσotόσο υπάρχουν γυναίκες που αγαπούν κάτι τέτοια σκουλήκια και δέχονται να τα σώσουν... Η Μπέττυ πραγματικά αγαπούσε τον άντρα της. Ήταν ένα άθωο πλάσμα. Όλοι, όσοι την γνώριζαν, την αγαπούσαν και την σεβόντουσαν, εκτός—τί ειρωνία—από τον Ραούλ. Όλοι οι ελίκρινες φίλοι της αγωνιζόντουσαν να διώξουν την άσχημία αυτού του κόσμου από κοντά της. Πως ήταν, λοιπόν, δυνατόν να δεχθώ ο Κόντον όπως υποβοηθήσει την επιστροφή του Ραούλ στην Αγγλία και να μεταγγίσει την κληιδωμένη υπόληψή του στην Μπέττυ;

Ο Ραούλ είχε γνωρίσει με την Μπέττυ κατά τη διάρκεια μιας σύντομης διαμονής του στην Αγγλία. Ο Ραούλ αυτοωνομαζόταν εξερευνητής, αλλά αυτό απλούστατα έσήμαινε ότι ήταν πιο ασφαλές γι' αυτόν να δρώ όπως εκείνος νόμιζε, σε μακρινά μέρη παρά στην πατρίδα του, όπου θα γινόταν γνωστός ο τρόπος του βίου του. Η Μπέττυ τον συνεπάθησε, τον αγάπησε και τον έπαντρεύτη. Ο Ραούλ της έπρότεινε τότε να επιχειρήσουν μαζί ένα «εξερευνητικό» ταξίδι του μέλιτος στο Κουρδιστάν. Η Μπέττυ ήταν κληρονόμος του πλουσίου εμπόρου Σάβαρου και διέθετε αρκετά χρήματα για μια τέτοια ιδιοτροπία.

Ο Κόντον πούλιπε τον καιρό εκείνο στις Ινδίες και που λάτρευε τη Μπέττυ μόλις πληροφόρηθηκε την τρομερή αυτή είδηση, φρίκλασε. Είχε μόθει το ποίον του Ραούλ και φοβήθηκε μήπως συμβη κανένα κακό στην αγαπημένη του Μπέττυ κατά τη διάρκεια αυτού του ταξιδιού. Ποιος μπορούσε να τον βεβαιώσει ότι Ραούλ δεν θα φρόντιζε να της συμβη κανένα τυχαίο «δυστύχημα» για να την κληρονομήσει;

Ευτυχώς όμως ένα απρόοπτο γεγονός έματαιωσε αυτή την συζυγική εξερεύνηση: Άρρωστος βαρεια η αγαπημένη της Μπέττυ κι' υποχρεώθηκε να μείνει κοντά της. Ο Ραούλ όμως ήταν αντιθέτου γνώμης και μπροστά στην έπιμονή της γυναίκας του αποφάσισε να φύγει μόνος, αφού τσέπωσε αρκετές εκατοντάδες λίρες για τα «μικρά του έξοδα».

Έπειτα από αλλεπάλληλα, σκάνδαλα στην πόλη, με γυναίκες κοινές και λαθρεμπόρους, ο Ραούλ σπατάλησε όλα τα χρήματα που είχε μαζί του, κι' όταν έφτασε στο Κουρδιστάν, απένταρος όπως ήταν, συνέλαβε στο μυαλό του την ληστεία του καραβανιού, για την οποία καταδικάσθηκε εις θάνατον.

Μόλις η Μπέττυ πληροφορήθηκε την τραγική θέση του Ραούλ, τρομοκρατημένη έτρεξε να συναντήσει τον Κόντον, ο οποίος είχε επιστρέψει πρό δυο εβδομάδων από τις Ινδίες. Του εξιστόρησε την αγωνία της ψυχής της και τον ικέτευσε να αναλάβει την μεταφορά και την παράδοση των λύτρων. Ο Κόντον μπορούσε κάλλιστα να αρνηθεί, ωστόσο όμως εξακολουθούσε να την αγαπά και δεν άντεχε να την βλέπει σ' αυτή την τραγική θέση. Και μη επιθυμώντας να την πληρώσει με την άρνησή του, δέχθηκε να εκτελέσει αυτή τη μαρτυρική αποστολή. Πήρε τα λεφτά που του δώσε και με το ταχύτερο αεροπλάνο της γραμμής έφθασε στη Μικρά Ασία.

Ο Κόντον λοιπόν μπορούσε να σώσει τον Ραούλ. Έπρεπε όμως και αυτό το έλεεινό υποκείμενο να το άφισε να ξανασημίει με την Μπέττυ που τόσο αγαπούσε; Έπρεπε να τον εξαγοράσει από τον Καρσάκ ή να τον αφήσει να θανατωθεί;

Ο Καρσάκ με τη πίπα στο στόμα εξακολουθούσε να παρατηρή τον Κόντον με ανατολίτικη ήρεμια.

— Λοιπόν περιμένω του είπε. Θα πληρώσεις για να σωθής ή όχι;

Ο Κόντον έκαμε έναν μορφοσμόν και σηκώθηκε από το κάθισμά του.

— Είναι ένα δύσκολο πρόβλημα, είπε, και μου χρειάζεται λίγος χρόνος για να σκεφθώ.

— Όπως επιθυμείτε, απάντησε ο Καρσάκ με αδιαφορία. Αλλά πρέπει να ξέρετε ότι ο χρόνος είναι έχθρος λαδής καιρό το πολύ δώδεκα ώρες.

— Είναι αρκετές. Θα επιτρέψω απόψε ως τα μεσάνυχτα και θα σάς δώσω την οριστική απάντησή μου.

— Πάντα θα είμαι στην διάθεση της Έξοχότητός σας, απάντησε ο Καρσάκ, ξεβγάζοντας τον Κόντον από το γραφείο του. Διανυκτερεύετε στο χάνι των Τριάντα Παρθένων; Δεν είναι έτσι; Το μέρος δεν θα σάς ένθουσιάζει αλλά είναι το καλλίτερο χάνι που διαθέτουμε. Ο Άλλάχ να είναι μαζί μας.

Όταν βρέθηκε στο δωμάτιό του, στο χάνι, ο Κόντον ξανάφερε το ζήτημα του Ραούλ στο νου του δίχως προκατάληψη ή αίσθηση. Τι έπρεπε να κάνει; Ποιό ήταν το σωστό; Να σώσει τον σύζυγο της Μπέττυ, ή την ευτυχία τη δική της; Να ελευθερώσει τον Ραούλ και να τον φέρη κοντά στο πιο αγαπημένο πλάσμα της ζωής του ή να τον αφήσει να κρεμαστεί κι' έτσι να προστατεύσει το μέλλον της Μπέττυ;

Ήταν πράγματι ένα εφιαλτικό πρόβλημα. Κι' όπως θα δούμε, δεν το έλυσε ποτέ.

Τη νύχτα μέσα στο δωμάτιό του μπήκαν πέντε άγνωστοι και του έπετέθηκαν. Ο Κόντον, αμύνθη όσο μπορούσε. Μια μιά γεροί γροθιά έσπασε τη μύτη και τα δόντια του αρχηγού της επιθέσεως. Οι επιδρομείς όμως ήταν άγριοι και γνώριζαν θαυμάσια τη δουλειά τους. Έτσι τον ξάπλωσαν χάρμα και με αρκετά χτυπήματα στο κεφάλι τον άφησαν αναίσθητο.

Όταν συνήλθε ήταν μέρα κι' ο ήλιος ήταν ψηλά στον ουρανό. Ήταν ακόμα στο χάνι ξαπλωμένος επάνω στο ντιβάνι, ενώ ο Καρσάκ στεκόταν πλάι του με την πίπα στο στόμα.

— Λυπούμαι που σάς συνέβη αυτό το ατύχημα στην περιουσία μου, είπε. Αλλά η εκδίκηση δεν θ' άργήσει να έρθει. Με τους πιάσους. Μπορείτε να μας περιγράψετε τι είδους άνθρωποι ήταν; Έξαφνα ο Κόντον, σαν κάτι να θυμήθηκε, άρχισε να ψάχνεται με νευρική κούνηση. Το πορτοφόλι του είχε κάμει φτερά μαζί με όλα τα λεφτά που του δώσε η Μπέττυ!

— Με κατάκλεψαν! φώναξε κατάπληκτος.

— Τα σκυλιά! βρυχήθηκε ο Κουρδός φύλαρχος. Φαίνεται ότι η ληστεία ήταν ο σκοπός της νυχτερινής επιθέσεώς τους. Α! Που θα μου πάνε! Δεν θα τούς πιάσω; Αν σάς στους δείξουν θα μπορέσετε να τους αναγνωρίσετε;

— Όχι, στέναξε ο Κόντον. Ήταν σκοτάδι... Αλλά σταθήτε. Του ένωσ έσπασα τη μύτη, κι' ασφαλώς θα τον αναγνωρίσουμε από το σημάδι που του άφησα.

— Θα το έχουμε αυτό υπ' όψει μας, έπεβεβαίωσε ο Καρσάκ.

Ο Κόντον όμως βλέποντας τον ήλιο να πλημμυρίζει το δωμάτιο του κατελήφθη από φρίκη.

ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ ΤΗΣ ΕΥΡΩΠΗΣ

ΟΠΟΥ ΤΟ ΟΥΓΙΣΚΥ ΓΙΝΕΤΑΙ ΧΡΥΣΑΦΙ

Πρό τινος είχε πεθάνη στην Αγγλία ο λόρδος Ουορλέβιγκτον, ο κατασκευαστής του περιφημού ούισκου Μπλάχαναν. Τώρα λοιπόν ανοίχθηκε η διαθήκη αυτού του «βασιλέως του ούισκου». Αφήνει στην μοναχοκόρη του ούτε πολλά ούτε λίγα: έπτά εκατομμύρια στερλίνες—δηλαδή τριάμισο

δισεκατομμύρια δραχμές επάνω—κάτω! Αλλά η δυστυχής μοναχοκόρη θ' αναγκασθεί τώρα να πληρώσει στο άδηγό δημοσίον μόνο για φόρο κληρονομίας. Τριάμισο εκατομμύρια λίρες, δηλαδή το ήμισυ της στρογγυλούτσικης περιουσίας που κληρονομείται από τον μακαρίτη!

ΕΝΑ ΒΑΡΙΕΤΕ ΧΩΡΙΣ ΑΝΔΡΕΣ

Στο μεγάλο και φημισμένο Βαριετέ «Βίντεργκάρτεν» του Βερολίνου έκτελούν ολόκληρο το πλουσιώτατο πρόγραμμα τομ μηνός Οκτωβρίου μόνο... γυναίκες. Ακροατικά κατορθώματα, θαύματα αθλητικής επιδόσεως, γυμνα-

στικής και σχοινοβατικής τέχνης, χοροί, κωμωδίες, τραγούδια κλπ. κλπ., όλα ανεξαιρέτως εκτελούνται από κορίτσια και γυναίκες έξ' όλων σχεδόν των χωρών της γης. Ούτε ίχνος αρσενικού επί σκηνής... Ακόμη και η γιγαντιαία ορχήστρα αποτελείται μόνον από γυναίκες!

Και το κοινό που πλημμυρίζει την αχανή αίθουσα, ένθουσιασμένο, χειροκροτεί.

ΣΥΝΤΑΓΕΣ ΓΙΑ ΣΔΣ, ΚΥΡΙΑ ΜΟΥ ΦΑΓΗΤΩΝ

ΚΑΝΕΛΟΝΙΑ.—Πέρνομε 25 δράμια κυμά και αφού τον καθυστερήσουμε, στην κατσαρόλα με 2 κουταλιές βούτυρο και ψιλοκομμένα κρεμμύδια, με 50 δράμια άσπρο άρετσίνιο το κρασί, νερό τομάτα και αλάτι πιπέρι. Σκεπάζουμε την κατσαρόλα και αφήνουμε να σιγοβράσουν. Όταν πηλ το νερό την κατεβάζουμε και ρίχνουμε 3 κουταλιές γαλέττα τριμμένη και 75 δράμια τυρί παρμεζάνα, τ' ανακατεύουμε και στο τέλος βάζουμε 2 αυγά αφ' ου τα χτυπήσουμε πριν στο πιάτο. Έν τω μεταξύ βράζουμε λίγο τα κανελόνια (φαρδιά ιταλικά μακαρόνια) τόσο ώστε να κρατούν λίγο και να μη λυώσουν. Τα περνούμε από ένα τρυπητό, έπειτα φτιάχνουμε ένα χωνί από χαρτί χοντρό και μ' αυτό γεμίζουμε με κυμά τα κανελόνια προσέχοντας να μη σπάσουν. Τα τοποθετούμε ένα ένα στο ταψί που αλοιψίσαμε με λίγο βούτυρο, τα σκεπάζουμε με ξεστό γάλα, ρίχνουμε λίγο βούτυρο ακόμη και τα βάζουμε στη φωτιά να σιγοβράσουν, έως ότου απορροφήσουν το γάλα. Όταν ετοιμασθούν τα κατεβάζουμε, βάζουμε λίγο τυρί τριμμένο μέσα σε μια πιατέλα και τα σερβίρουμε.

ΚΤΑΠΟΔΙ ΣΠΑΝΑΚΙ.—Πέρνομε το κταπόδι και το χτυπούμε πρώτα καλά και το τρίβουμε πολύ. Αν είναι ξερό το πλένομε, τότε τρίβουμε, ώσπου να φύγη ή άμμο και το βάζουμε από το βράδυ στο νερό, το οποίο έπειτα το χρησιμοποιούμε στο μαγειρεύμα του. Το κόβουμε, επίσης δεκόβουμε 3 κρεμμύδια ψιλά, τα γιανίζουμε μαζί έως ότου βράση το κταπόδι και ρίχνουμε

ΕΝΑ ΜΕΝΟΥ ΚΑΘΕ ΒΔΟΜΑΔΑ

Μεσημέρι

Κανελόνια
Τυρί—Φρούτα

Κταπόδι σπανάκι
Έλγες—Φρούτα

Ψάρι Οριεντάλ
Σαλάτα—Φρούτα

Κατόπουλο μπάμιες
Πατ. τηγ. Τυρί

Μαρίδες τηγ.
Ραδίκια—Φρούτα

Γιουβαρλάκια
Τυρί—Φρούτα

Κολοκυθάκια γεμ.
Έλγες—Φρούτα

Βράδυ

Όμελέττα τυρί
Χόρτα—Φρούτα

Μελιτζάνες τηγ. σκορδ.
Πατάτες Τυρί—Φρούτα

Τομάτες γεμ.
Τυρί—Κομπόστα

Αυ. ή σηκώτ. πουλιών
Τυρί

Μελιτζάνες λιμ.
Φ. ούτα

Κεφ. έδες τηγαν.
Μκαρόνια—Κομπόστα

Πατατοκεφτέδες
Σαλάτα Φρούτα

4 φλυτζάνια νερό, το σπανάκι κι' ανάλογο λάδι. Σκεπάζουμε την κατσαρόλα και αφήνουμε να βράση.

ΨΑΡΙ Α Λ' ΟΡΙΕΝΤΑΛ.—Πέρνομε μια δαΐ ψάρι μεγάλο (συναγρίδα, σφυρίδα, λαυράκι τσιπούρα κλπ. το καθαρίζουμε (δρα 1ον φύλλο). Έπειτα βάζουμε σε μια κατσαρόλα 75 δράμια λάδι και 2 κρεμμύδια ψιλοκομμένα. Όταν ζανθίσουν προσθέτουμε 100 δράμια κρασί άσπρο άρετσίνιο, 150 δράμια τομάτες, μισή κουταλιά ζάχαρι και μισό μάτσο μαϊντανό. Τ' αφήνουμε να σιγοβράσουν επί 4—5 λεπτά. Κατόπι βάζουμε το ψάρι ολόκληρο σ' ένα ταψί (μακρόστενο κατά προτίμηση) το περιλούμε με τη σάλτσα που φτιάξαμε και το κοκκίζουμε με τριμμένη γαλέττα. Το βάζουμε σε μέτριο φούρνο έως ότου ψηθή, (μισή περίπου ώρα) και έπειτα το σερβίρουμε ολόκληρο σε πιατέλα.

ΣΚΟΡΔΑΛΙΑ.—Καθαρίζουμε 5 δόλια σκόρδα και τα κοπανίζουμε στο γουδί έως ότου γίνουν αλοιφή. Κατόπι προσθέτουμε 25 δράμια ξεφλουδιαμένα και ζεματισμένα αμύγδαλα και τα κοπανίζουμε. Έπειτα προσθέτουμε σιγά σιγά νερό και μια πατάτα βρασμένη και ξεφλουδιαμένη. Τα δουλεύουμε με το γουδοχείο και όταν γίνουν όλα πολτός, τότε προσθέτουμε μισή δαΐ λάδι 20—25 δράμια ξύδι. δουλεύοντάς τα καλά, με το γουδοχείο και κατόπι χρησιμοποιούμε.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΔΕΡΜΑΤΟΛΟΓΟΥ

«ΣΟΥΖΗΝ» Θεσσαλονίκη. —Για τα σπυράκια θα παίρνετε τρεις φορές την εβδομάδα νηστική ένα κουταλάκι του καφέ Carlsbad μέσα σε μισό ποτήρι χλιαρό νερό. Σαπούνι δεν θα μεταχειρίζεσθε καθόλου. Το βράδυ πριν κοιμηθήτε θα πλένετε το πρόσωπό σας με χλιαρό χαμομήλι. Θα σκουπίζεσθε καλά και ύστερα θα τρίβετε το πρόσωπό σας, βρέχοντας ένα βαμβάκι, με το κάτωθι υγρόν:

Sublimé 0,10 cent.
Resorcine 1 gr
Chloral 2 "
Alcool 100

Μετά 20 λεπτά της ώρας με ένα βαμβάκι τυλιγμένο σ' ένα σπιρτόζυλο θα βάζετε επάνω σε κάθε σπυράκι την αλοιφή:

Campbre 0,10
Acide salicylique 0,10
Oxyde de zinc 1 cent
Vaseline 4 "
Lanoline 4 "

Μόλις εξαλειφθούν έντελώς μου ξαναγράφετε για να σας καθορίσω την θεραπεία της άλλης παθήσεως.

«ΕΛΙΖΑΝ» Καβάλλα. —Σας απαντώ δι' ιδιαίτερας επιστολής την όποιαν φροντίσατε να παραλάβετε.

ΕΝΑ ΚΟΥΡΑΣΜΕΝΟΝ.—Η περίπτωση σας απαιτείται να σας εξετάσω. Αν λοιπόν μένετε εδώ—το γράμμα σας δεν έχει τόπον προσλεύσεως ή δε σφραγίς του ταχυδρομείου δεν διακρίνεται—περάστε να σας ιδώ από το γραφείον του «Πανθέου» πρωί έννέα και μισή ως δέκα. Εάν πάλι μένετε σε επαρχία, δώστε μου περισσότερες πληροφορίες τι σας είπαν οι ιατροί που σας εξέτασαν και διεύθυνσιν να σας απαντήσω δι' επιστολής.

ΔΟΡΕΤΤΑΝ.—Για το πρόσωπό σας μεταχειρισθήτε την εξής λοσιόν:

Alcool camphré 30 gr.
Teint de benjoin 15 "
Eau de Cologne 60 "

Το όποιον μεταχειρίζεσθε κατ' αρχήν άραιωμένο μισό με μισό νερό και σιγά σιγά το πυκνώνετε ως ότου ν' αρχίσετε να το μεταχειρίζεσθε σκέτο. Κρέμα συνεχίζετε αυτή που μεταχειρίζεσθε και μετά πάροδο 15 ημερών μου γράφετε το αποτέλεσμα.

ΠΑΥΛΙΑΝΑ.—Ζητείτε να σας γράψω ιδιαίτερος. Έν τούτοις δεν βάζετε τόπον διαμονής, ούτε δε εκ της σφραγίδος δύναμαι να το μαντεύσω. Γράψατέ μου λοιπόν, διότι ο χώρος που διαθέτω δεν επιτρέπει άπάντησιν από της στήλης αυτής σε τέσσερα ερωτήματα.

ΝΙΝΑΝ ΠΙ.—Δεν υπάρχει κανένας λόγος να μεταχειρισθήτε κρέμες και πούδρες από

τώρα. Για το άλλο ζήτημα, φροντίστε να βρήτε καταπότα «Οριεντάλ». Είναι καταπληκτικώς αποτελεσματικά.

ΕΣΘΗΡ Α. Βόλον.—Αί στομαχικά σας διαταράξεις οφείλονται εις γενικών νευρικών κλονισμών. Έξακολουθήσατε την δίαιταν που σας συνέστησα. Μπορείτε να παίρνετε μετά το φαγητόν ένα σκονάκι σε μισό ποτήρι νερό από την ακόλουθον συνταγήν:

Magnésie Calcinée gr. 0,20
Bicarbonate de Soude gr 0,20
Salicyl de Bismouth gr 0,05
pour un paquet. No 10

ΕΛΕΝΑΝ ΓΙΑΓΚ.—Τα σπυράκια του προσώπου σας οφείλονται σε μίαν επιδερμική μόλυνση. Μη καταφεύγετε σε διάφορα μέσα που σας συνιστούν γιατί υπάρχει φόβος ν' απλώσουν σ' όλο σας το σώμα. Ασφαλώς πρόκειται περί σταφυλοκοκκικής σεως ή όποια πρέπει να θεραπευθή συστηματικώς. Έξετάσατε το πον και αν ενδεθ ή σταφυλόκοκκος να κάνετε αυτεμβόλιον. Είναι ή πιο ασφαλής θεραπεία.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΑΡΧΙΣΥΝΤΑΚΤΟΥ

Βαγγέλην Μουλωνά. —Εάν διορθώσετε μερικά ύποκοριστικά «δημιουργήματα» χάριν της ομοιοκαταληξίας και αντικαταστήσετε το «ανατριχάδια» που τό βάλατε για να όμο οκαταληκτήση με τ' δενδροκλάδια, το ποίημά σας θα γίνη δημοσιεύσιμο. Διο ν. Φιορεντι. Ουτέ κι' αυτό. Λουδμίλαν Χρονοπούλου. Είναι τοδ κ. Φ. Σπαθάρη. Φώτον Πασχάλινόν. Λόγοι τούς όποιους μπορεί να εκτιμήσετε εξετάζοντας τη μεταβολή που έχει επέλθη στη διάταξη της ύλης, δεν μ' αρέσει να ίκανοποιήσουνε τούς καλούς φίλους. Έδ' εύθυνσις που ζητάτε είναι Απόλλωος 17.Θ' σας στείλω. Νινέτταν. Περιμένουμε κάτι καλλίτερο. Ε. Ρόδη. Καλό. Στείλτε τε όλο. Β. Παπαβασιλειόου. Στείλτε το γραμμένο με μελάνι και όχι στο

άνοιγμα της κόλλας. Θεοδ Παπαπαναγ. Όχι και τόσο καλό. Λ. Λαμπρινόν. Πύργον. Καλό, θα δημοσιευθή. Ηλ. Μπογδ. Ό χώρος κανονίζει τα πάντα. Υπάρχουν κομμάτια έγκριθέντα πολύ πρό του δικού σας και που μένουν ακόμη γιατί είναι μεγάλα Γιόργον Λύραν. Έγκρίνεται. Αργ. Διαιμ. Θα δημοσιευθή. Ν. Ι. Τρίχαν. Δυστυχώς δεν μ' αρεσκονται. Ν. Γεωμπρέν. Καλό. Ση τ σ ω κ Καλ. Γιατί δεν υπογράψετε μ' ολόκληρο τ' όνοματεπώνυμό σας; Τα κρούσματα λογοκλήπων που συνήνησα τελευταία με κάνουν πολύ δύσπιστο. Αγγελο ν Τσουτσάνην. Υστερεί στη σύνταξη πολύ.

Ο ΑΡΧΙΣΥΝΤΑΚΤΗΣ

ΜΙΑ ΝΕΑ & ΤΑΧΕΙΑ ΜΕΘΟΔΟΣ ΚΑΘΙΣΤΑ ΤΟΥΣ ΟΔΟΝΤΑΣ ΚΑΤΑΛΕΥΚΟΥΣ

Η νέα επιστήμη απέδειξε ότι εκατομμύρια μικρών μορίων επικαλύπτουν την επιφάνειαν των οδόντων και προκαλούν το κίτρινομα αυτών, το όποιον καμία συνήθης οδοντοκρεμα δεν μπορεί να εξαλείψη. Αυτό «συνιστώμεν την ΚΟΛΥΝΟΣ επί ξηράς ψήκτρως». Με το πρώτο βούρτσισμα τα δόντια σας γίνονται άπαιστέως λευκά και σιλπνά τα δε όλα σας εξυγιαίνονται τελείως.

Τ' αποτελέσματα της ΚΟΛΥΝΟΣ οφείλονται εις δύο παράγοντας: Πρώτον: ή ΚΟΛΥΝΟΣ περιλαμβάνει τα καλλίτερα άναγνωρισμένα ΔΙΑΡΚΗΣ ΠΑΡΑΚΑΤΑΘΗΚΗ ΜΩΡΙΣ ΦΑΡΑΤΖΗ, ΕΥΡΥΠΙΔΟΥ 8 - ΑΘΗΝΑΙ

παρά της επιστήμης συστατικά του καθαρίσματος και στιλβώματος. Δεύτερον: ή ΚΟΛΥΝΟΣ δεν χρησιμοποιεί παρά συστατικά πρώτης ποιότητος μη λαμβάνονσα ήπ' όσιν την τιμήν αυτών.

Χρησιμοποιήσατε τώρα αυτή τη νέα μέθοδο ή όποια καθιστά τόσο γρήγορα γυαλιστερά τα θαμπά και αποχρωματισμένα δόντια.

ΚΟΛΥΝΟΣ

ΟΔΟΝΤΟΚΡΕΜΑ

ΔΙΑΡΚΗΣ ΠΑΡΑΚΑΤΑΘΗΚΗ ΜΩΡΙΣ ΦΑΡΑΤΖΗ, ΕΥΡΥΠΙΔΟΥ 8 - ΑΘΗΝΑΙ

ΜΙΑ ΣΕΙΡΑ ΔΩΡΩΝ ΣΤΟΥΣ ΑΝΑΓΝΩΣΤΕΣ ΜΑΣ

Κάθε άναγνώστης του

“ΠΑΝΘΕΟΥ”

που θα στείλη στα γραφεία (Πολυκλείτου 18)

ΤΕΣΣΕΡΑ ΔΕΛΤΙΑ

από εκείνα που δημοσιεύουμε στη «ΣΕΛΙΔΑ ΤΩΝ ΡΕΚΛΑΜΩΝ», όποιασδήποτε ήμερομηνίας και αν είναι—θα πέρνη ένα από τα κάτωθι βιβλία:

ΜΕ 5 ΔΡΑΧΜΕΣ

ΓΚΑΙΤΕ ΒΕΡΘΕΡΟΣ Σελ 112
ΗΡΣΚΙΝ Η ΩΡΑΙΑ ΕΛΕΝΗ > 190
ΑΒΔΟΥΛ ΧΑΜΙΤ > 100
(Γαχυδρ. δρχ. 150)

ΜΕ 8 ΔΡΑΧΜΕΣ

ΑΙΜΙΛΙΑ ΖΟΛΑ ΝΑΝΑ Σελ 272
ΒΙΚΤΟΡΙΕΝ ΣΑΡΔΟΥ ΤΟΣΚΑ > 225
ΟΛΣΤΑΙΝ Η ΜΑΥΡΗ ΜΑΣΚΑ > 304
ΜΑΤΩΜΕΝΟΣ ΚΟΖΑΚΟΣ > 270
ΑΤΤΙΚΟΥ ΑΙ ΔΥΟ ΚΑΡΔΙΑΙ > 272
ΠΡΕΒΑΛΙΟ Ο ΦΡΑ ΔΙΑΒΟΛΟΣ > 288
ΜΟΥΣΑΦΕΡ 30 ΧΡ. ΕΥΝΟΥΧΟΣ > 308
ΚΟΥΡΣΕΛ ΔΥΟ ΜΑΓΚΕΣ > 372
ΕΔΜ. ΔΑΝΤΕΛ ΚΟΥΤΑΛΙΑΝΟΣ > 268
ΦΩΤΣΠΟΥΔΟΥΧΕΙΜΑΡΙΩ ΠΙΣΑ > 320
ΑΤΤΙΚΟΥ ΣΙΔΕΡ. ΕΚΔΙΚΗΤΗΣ > 248
ΧΑΡΙ ΤΟΥ ΒΑΣΙΛΗΑ > 272
(Γαχυδρ. δρχ. 3)

ΜΕ 15 ΔΡΑΧΜΕΣ

ΜΠΙΣΣΩΝ Η ΑΓΝΩΣΤΟΣ Σελ 125
ΚΥΡΙΑΚΟΥ Η ΚΑΣΣΙΑΝΗ > 545
Τ' ΑΠ. ΤΗΣ ΒΕΝΕΤΙΑΣ > 415
(Γαχυδρ. δρχ. 8)

Η ΣΥΝΤΑΓΗ ΤΗΣ ΩΜΟΡΦΙΑΣ ΕΙΝΑΙ ΑΠΛΗ

Ἀνελλιπής χρῆσις ἐκλεκτῶν καλλυντικῶν.

Ἀτμόλουτρα καὶ μασάζ.

Τὰ ἀγνὰ καὶ ἐκλεκτὰ καλλυντικά τονώνουν καὶ τρέφουν τὴν ἐπιδερμίδα.

Τὰ ἀτμόλουτρα ἀφαιροῦν τὶς τοξίνες, τὸ μασάζ ἐπαναφέρει τὴν κανονικὴν κυκλοφορίαν, δυναμώνει τοὺς μῦς, τρέφει τοὺς ἰστούς καὶ ἔτσι ἡ ἐπιδερμὶς δὲν μαραίνεται ποτὲ καὶ ἄς περνοῦν τὰ χρόνια.

Εἰς τὸ ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Βουλῆς 29 μεταφερθὲν καὶ τελείως ἀνακαινισθὲν Ἰνστιτούτον.

VILLIAMS

Θὰ εὕρητε τὰ ἀγνὰ καὶ φημισμένα καλλυντικά του καὶ θὰ κάμετε τὸ τελειότερο ἐπιστημονικὸ μασάζ.

Ἀτμόλουτρα γενικὰ ἢ μερικὰ μὲ μοναδικὰ μηχανήματα.

ΠΑΝ. Ν. ΘΑΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΕΜΠΟΡΟΡΡΑΠΤΗΣ

ΠΛΑΤΕΙΑ ΑΓΙΟΥ ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΚΑΡΥΤΣΗ 8^Α

ΤΗΛΕΦ. 20-886

Παρέλαβε πλουσίαν συλλογὴν

Ἀγγλικῶν Κασμηρίων

Ἀξιότιμος Κα

Λαμβάνω τὴν τιμὴν νὰ εἰδοποιήσω Ὑμᾶς ὅτι τὸ Βαφεῖον καὶ Καθαριστήριον Σ. Κ. ΜΠΟΤΣΟΥ.

ΜΕΤΕΦΕΡΘΗ

ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Μητροπόλεως 20 (πολὺ πλησίον τοῦ παλαιοῦ κα-
ταστήματος).

ΤΗΝ ΠΕΡΙ ΜΕΓΑΛΗ ΟΙΚΟΝΟΜΙΑ
ἐπιτυχάνετε ἂν βαφετε μόνοι
σας τὰ φορέματά σας μὲ
τὰς Γερμανικὰς Βαφὰς
Θὰ γίνουν καινούργια καὶ μο-
δέρνα. Πάρονται ΕΤΑ ΦΑΡΜΑΚΕΙΑ
καὶ ΕΜΠΟΡΙΚΑ ΤΗΣ ΣΥΝΟΙΚΙΑΣ ΣΑΣ

Κ. Α. ΠΑΝΑΓΙΩΤΟΥ

Γατρος

Μεταδοτικῶν καὶ δερματικῶν
Νοσημάτων

Ὁδὸς Μάγερ 23α—Τηλ. 25-532

Ἰδιαίτερον διαμέρισμα δι' ἑκαστὸν ἀσθενή

ΣΠΥΡΟΣ ΧΡΥΣΑΪΔΟΣ

Παθολόγος — Παιδιάτρος

Ὁρφῆως 47 — Τηλ. 26,560

ΑΘΗΝΑΙ

ΤΑΓΚΟ ΤΗΣ ΕΠΟΧΗΣ

Ὁ ποιητὴς τοῦ πανελληνίου φή-
μης ταγκό «Δὲν σὲ πιστεύω ὅτι κί-
ἀν λὲς...» κ. Κ. Καραχάλιος (Φ. Ἀ-
στέρης) παρουσίᾳς ἐφέτος δυὸ
θαυμάσια μὲ ὑπέροχον μουσικὴν
ταγκό τραγούδιον. «Ὅποια κί' ἂν
εἶσαι σ' ἀγαπῶ...» καὶ τὸ «Περιμέ-
νω νάρθη» ποῦ τραγουδιέται εἰς
ὅλα τὰ κοσμικὰ Ἀθηναῖκά κέντρα.
Ἐξεδόθησαν καὶ πωλοῦνται εἰς
ὅλα τὰ μουσικὰ καταστήματα.

ΔΕΛΤΙΟΝ ΔΩΡΩΝ

τοῦ περιοδικοῦ

ΠΩΝΔΕΩΝ

Ἀριθ. 25

17, Ὀκτωβρίου 1935

ΚΑΤΑ ΤΗΣ ΥΠΕΡΤΡΙΧΟΣΕΩΣ

Τοῦ προσώπου καὶ οἰουδήποτε μέ-
ρους τοῦ σώματος, χρησιμοποιήσα-
τε τὸ παγκοσμίου φήμης Βιεννέζικον
καλλυντικὸν ἀποτριχωτικὸν RAPI-
DENTH, τὸ ὁποῖον ἐξαλείφει διὰ
παντὸς μὲ τὴν ρίζαν τὸ περιττὸν
τρίχωμα. Συγχρόνως δέ, λόγω τῶν ἐ-
κλεκτῶν του καλλυντικῶν συστατικῶν
προσδίδει εἰς τὸ δέγμα τὴν ἀπαλότη-
τα βελούδου.

Ἀποκλειστικὴ πώλησις διὰ τὴν
Ἑλλάδα.

ΕΡΜΑΝ ΜΑΡΧ

Στοὰ Φέξη 59 Ἀθῆναι
(Πρῶτος ὄροφος)

ΚΟΠΤΙΚΗ

Εἰδικὴ ἀναγνωρισμένη Σχολὴ Κο-
πτικῆς—Ραπτικῆς

Μ Π Ρ Ε Ν Τ

Τὸ εὐκολώτερο καὶ ταχύτερο σύ-
στημα τῶν μεγαλυτέρων Σχολῶν
τῶν Παρισίων

Χρυσὰ βραβεῖα καὶ Διπλώματα Πα-
ρισίων—Λονδίνου—Βιέννης.

Τελειοποίησις Πρακτικῶν Μοδι-
στῶν ἐντὸς 15 ἡμερῶν. Ἀρχαίον
ἐντὸς 3-4 μηνῶν.

Διδασκτὰ Λαϊκὰ Δρ. 500

Δι' ἑλὴν τὴν σειράν μαθημάτων:
Hante Couture Φλοῦ, Ζαπωνέ,
Μανιώ, Κάπ, Ρεγκλάν, Ταγιό κλπ.
1ὸ ἐπίσημον Βιβλίον τῆς Σχολῆς
μας, τυπωμένον, μὲ 180 σχέδια καὶ
εἰκόνας, εἶνε τὸ καλλύτερον βοήθη-
μα τῆς τελείας Κοπτικῆς.

Διδασκτὰ, Βιβλίον, Δίπλωμα 2200.

Cours Οἰκιακῆς Κοπτικῆς

Μαθήματα δις τῆς ἐβδομάδος.
Τετάρτη καὶ Παρασκευὴ 4-6 μ.μ.
Διδασκτὰ Δρ. 1000. Μαθήματα ἀ-
πλοποιημένα. Ποδιές—Ἐσώρουχα
—Ρόμπες—Πυτζάμες—Ἀπλὰ φορέ-
ματα καὶ Παλτά.

Ἐπιτρέπομεν τὴν παρακολούθη-
σιν τῶν μαθημάτων δοκιμαστικῶς.
Εὐκολία πληρωμῆς. Ζητήσατε πρό-
γραμμα καὶ Κανονισμόν. Δεῖται
καὶ οἰκότεροφοι.

Ἡ Σχολὴ μας καθάται διὰ τὴν
ἀνευ προηγουμένου ἐπιτυχὴ μέθο-
δόν της. Ἐχομεν εἰς τὴν διάθεσιν
σας τὰς εὐδοκιμοῦσας παντοῦ τῆς
Ἑλλάδος ἀποφοίτους μας. Εὐχαρι-
στήρια καὶ συστάσεις πραγματικῶς.

ΟΙΚΟΣ BRENDES

Γυναικεῖα φορέματα «FEMINA»
Δεχόμεθα ὑφάσματα πρὸς ραφήν.
Κροκὶ καὶ Modeles ἀπ' εὐθείας ἐκ
Παρισίων.

ΟΔΟΣ ΑΠΟΛΛΩΝΟΣ 19 (Ὁπ-
σθεν Μητροπόλεως).